

Russell Burrill

A XXI. SZÁZAD MEGREFORMÁLT EGYHÁZA

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

A XXI. SZÁZAD MEGREFORMÁLT EGYHÁZA

A kapcsolatokra épülő egyház
dinamikus ereje

ADVENT KIADÓ
Budapest, 2011

A mű eredeti címe:
Russell Burrill: The Revolutionized Church of the 21st Century
The Explosive Power of a Church Built on Relationships

Copyright © by Russell Burrill
Copyright © by 1997 Hart Research Center
Fallbrook, California

Fordította: Hegyes-Horváth Csilla
és Hegyes-Horváth Géza

Lektorálta: Czinkota Orsolya

Kiadja az ADVENT KIADÓ
1171 Budapest, Borsfa u. 55.
www.adventkiado.hu • info@adventkiado.hu
Tel.: +36-1-256-5205

Felelős kiadó: Ócsai Tamás

Borítóterv és nyomdai előkészítés: Advent Kiadó
Felelős szerkesztő: Egervári Miklósné
Felelős vezető: Czinkota András

Nyomdai munkák: Szöllősy Botond, Debrecen

ISBN 978-615-5143-00-7

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

5/135. oldal

TARTALOM

TARTALOM.....	5
A SZERZŐRŐL	7
ELŐSZÓ	8
1. VISSZA A GYÖKEREKHEZ, ELŐRE A JÖVŐ FELÉ	15
Kiscsoport-jelenség.....	16
2. A KÖZÖSSÉG KEZDETE.....	20
A biblikus közösség célja.....	24
3. ISTENNEK A KÖZÖSSÉG HELYREÁLLÍTÁSÁRA TETT KÍSÉRLETE	28
A romboló közösségek kialakulása	30
Az Egyiptomból való szabadulás.....	35
A Jetró-modell	38
Az Ószövetség és a kis csoportok	40
Összefoglalás	41
4. A KAPCSOLATOKRA ÉPÜLŐ EGYHÁZ UJRAÉLESZTÉSE	42
Jézus és a kis csoportok	42
Jézus elgondolása a kiscsoportos közösségről	48
5. A PÜNKÖSD MEGALAPÍJTJA A KAPCSOLATALAPÚ EGYHÁZAT	52
6. PÁL MINDENHOL KAPCSOLATOKRA ÉPÜLŐ GYÜLEKEZETEKET ALAPÍT.....	59
7. AZ EVANGELIZÁCIÓ CÉLJA.....	70

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

6/135. oldal

Az evangelizáció és a kis csoportok	73
Az újszövetségi bizonyítékok összegzése	76
8. HITEHAGYÁS ÉS HELYREÁLLÍTÁS.....	78
A kiscsoportos egyház kihalása.....	78
A metodista mozgalom.....	81
9. AZ ADVENTIZMUS ÉS A KÖZÖSSÉGI ÓRA.....	88
Az úttörők és a közösségi óra	89
Ellen White és a közösségi óra.....	96
Következtetések	107
10. ELLEN WHITE ÉS A KIS CSOPORTOK.....	110
11. VISSZA A BIBLIAI MODELLHEZ.....	119
A kis csoportok a gyülekezeti élet központjai.....	119
A XXI. század biblikus egyházának struktúrája	122
Élet a kis csoportban.....	124
Épülettel nem rendelkező gyülekezet	127
A lelkész szerepe.....	128
Elszigetelt csoportok.....	129
Lehetséges mindez?	130
A meglévő egyház	130

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

7/135. oldal

A SZERZŐRŐL

Russell Burrill az Észak-Amerikai Divízió Evangelizációs Intézetének igazgatója a Michigan állambeli Berrien Springs-ben. Lelkészként szolgált az Egyesült Államok különböző részein, valamint igen keresett szónok és oktató is.

Ezreknek tart szemináriumokat a bibliai próféciákról szerte az USA-ban, Kanadában és a tengerentúli országokban, emellett Russell a kiscsoportos közösségi gyülekezetek, a lelki ajándékokra épülő gyülekezeti szolgálatok és a laikus evangelizáció ismételt hangsúlyozásának az élvonalában halad.

Ez a kötet a harmadik a trilógiában, amely az egyház újra feltalálásának forradalmi gondolatával foglalkozik az újtestamentumi, valamint a korai adventista minta és gyakorlat alapján.

ELŐSZÓ

1988 telén lenyűgözve ültem az istentiszteletre összegyűlt tömegben, akik a hét alkalom közül az ötödikre jöttek össze Paul Cho Teljes Evangéliumi Gyülekezetében Oida szigetén, a koreai Szöulban. Húszezer lelkes résztvevő emelte fel szavát egyéni imában. Amikor felfedeztem azokat az egyedülálló különbséget e között a megagyülekezet és az enyém között, nem tudtam szabadulni a lelkiismeret-furdalástól, amelyet az a gondolat idézett elő, hogy az én egyházam Észak-Amerikában nem növekszik, és nem tapasztalja meg úgy Isten országának építését, mint ez, amit most látogattam meg.

Sok minden azt súgta, hogy Paul Cho hozzájutott az *Evangelizálás és Az evangélium szolgálói* című könyvekhez, amikor megfogalmazta a világ legnagyobb gyülekezete létrehozásának gondolatát - ami 750.000 taggal és 50.000 kiscsoport-vezetővel büszkélkedik, akik minden szerda este összegyűlnek képzésre és felhatalmazásra. Cho kijelenti, hogy gyülekezetnek nincs hátsó ajtaja, ahol a tagok kicsúsznak a közösségből. Bizonyos lehet ebben, hiszen nála a hívek gondozása kiscsoportos rendszerben történik. A gyülekezeti tagok több mint 50.000 csoportot alkotnak, és ezeket sejteknek nevezik, melyek DNS-ei tartalmazzák a nagy gyülekezet minden alkotóelemét, beleértve a felszerelési feladatot is, amely kiképezi és felhatalmaz mindenkit arra, hogy baráti és ismeretségi körükből valakit megnyerjenek Krisztusnak háromtól kilenc hónapig terjedő idő alatt azt követően, hogy csatlakoztak a sejthez.

A sejtek feladata, hogy miután elérték a tizenöt tagot, két csoportra osztódjanak, melyek a maguk idejében szintén tovább bomlanak. Így minden hívőnek van egy pásztora, egy támogató köre és egy gyümölcsöző szolgálata.

Első pillantásra racionalizálni szoktunk, és azt mondjuk, hogy az olyan megagyülekezetek, mint Chóé, nem rendelkeznek a mi dogmatikai kihívásainkkal, amikor megtérőket keresünk. Így érvelünk: „nekik könnyű növekedni”.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

9/135. oldal

Azonban ezek közül a gyülekezetek közül sokan többet követelnek meg a szolgálatban tagjaiktól, mint mi. Adódik a kérdés: „Mi könnyebb: a dogmáknak és az életvitelnek szánni magunkat - vagy az egész életen át tartó odaszentelődés a szolgálatra és lélekmentésre a közösségre épülő kiscsoportos gyülekezetben?” A legkevesebb, amit egy megagyülekezet megkövetel a híveitől, hogy vegyék ki a részüket a szolgálatból, ha meg akarják tartani a tagságukat, amit évente felülvizsgálunk, hogy megállapítsák, eleget tesznek-e az evangéliumi parancsnak. A feltételezés az, hogy a megtéréskor a tagot a Szentlélek felruhazza lelki ajándékokkal, azzal a céllal, hogy a gyülekezetét építse. Ha valaki nem veszi ki részét a szolgálatban, azt a következtetést vonják le, hogy nem válaszolt a Szentlélek adományozó készségére. Nincs meg a Krisztus testéhez való csatlakozás bizonyítéka, ha az ajándék nem mutatkozik meg nála. Ez a könyv arra hívja a H. N. Adventista Egyházat, hogy térjen vissza a kapcsolatokra épülő újtestamentumi és korai adventista gyülekezeti modellhez és a közösségi órákhoz.

Russell Burrill *A XXI. század megreformált egyháza* című művében csatlakozik a bátor úttörők sorához, akiknek üzenete lehorgonyozta a maradék egyházat, és elindította a világ megmentésének folyamatát. O nem csupán tanítványságra hívja a gyülekezeti tagokat, hanem *koinoniára* (közösségre), amely megtalálható az Újtestamentum közösségre épülő egyházában, ahol a keresztyénység csoportjai a fizetett alkalmazottaktól függetlenül lelkigondoztak és evangelizáltak. „Mindennük köz volt... senki sem szűkölködött... Az Úr pedig minden nap szaporította a gyülekezetét az üdvözülőkkel.” (Csel 2:44,47)

Amikor több tízezer óra és majdnem két évezred telt el, nyilvánvalóvá vált az a gondolat, hogy az egyház felső vezetői köreinek (egyházterület, unió, divízió, generálkonferencia) újjászervezése szükségessé vált, de vajmi keveset tettek annak érdekében, hogy a helyi gyülekezeteket, ahol Isten országának a DNS-e található, újjáélesszék. Szerencsére ez a könyv térkép „vissza a jövőbe”, amelynek nem kell tükröznie Amerika megfelelő méretű felméréseit. A szerző a legmegbízhatóbb

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

10/135. oldal

modellre tud támaszkodni, amit az emberiség valaha is ismert: az új-testamentumi diaszpórára - amely teleszórja az egész földet kis, közösségre épülő csoportokkal, akik gondozzák tagjaikat, és a világot evangelizálják, egyszerre pedig egyetlen családi kört. Russell Burrill ezt a forradalmi egyházi struktúrát szó szerint annak forrásából vezeti le - ez a forrás pedig a három, de egy Isten. Mint a tapasztalt szabó, összedolgozza a bibliai és történelmi mintákat, amelyek kapcsolatban állnak a prófétaság Lelke megcáfолhatatlan vonalvezetésével, és amelyeket a Szentlélek ellenőriz.

Nagyon érdekes az a mód, ahogyan a szerző nyilvánosságra hozza a lelkész szerepét, aki képző és felszerelő, és felhatalmazza a tagokat arra, hogy önmagukat kis csoportban gondozzák, miközben ő új gyülekezeteket alapít, és kiterjeszti Isten munkáját az el nem ért területekre. A prédikátor feladata nem csupán az igehirdetés, hanem a hívek felkészítése is. Ez a könyv nemcsak azzal a képességgel rendelkezik, hogy újratervezi a helyi gyülekezetei, hanem „újra feltalálja” a lelkészt is. A szerző egy csodálatos biztonsági hálóval rendelkezik, amely megoltalmazza ezeket az elképzeléseket attól, hogy csak képzelgő spekulációk legyenek. Erősen a Bibliára támaszkodik, és a prófétaság Lelkének írásai hitelesítik, amikor körülírja, mi kellene legyen a lelkész szerepe. Ez nagyon különbözik attól, amit ma gyülekezeteinkben látunk.

Hogyan mentünk el ilyen messzire ekkleziológiánkban? Megbízható munkát végez a szerző, amikor sok gyakorlatunkat visszavezeti azokra a vallásos paradigmákra, amelyeket a IV. században hoztak be a gyakorlatba, amikor Constantinus császár a keresztény hithez csatlakozott, és magával hozta a római egyházi rendszereket. Az egyik az intézményesített egyház, amely szétrombolta a kiscsoportos, kapcsolatokra épülő közösségeket, melyek már 300 éven keresztül virágoztak az apostoli időktől kezdve. A másik a klerikus osztály uralma, ami tagadta a hívek egyetemes papságát - azt az elgondolást, hogy minden gyülekezeti tag egyben szolgálattevő. is Ez egy szemlélő osztályt hozott létre, amely nem volt felhatalmazva a szolgálatra, még arra sem, hogy a Bibliát olvassa. Mert ez a klerikusoknak volt fenntartva. Ennek a mai mellékterméke az a siránkozás a tagok között, hogy „a lelkész nem táplál engem”. Ez nyilvánul meg a

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

11/135. oldal

80/20-as szindrómában is, amit a gyülekezetnövekedés megfigyelői a kereszténység legkomolyabb betegségének tartanak - egy lelkészfüggő tagság, ahol a hívők 80%-a várja a 20%-nyi hivatásos és fizetett klerikusokat, hogy szolgálják őket.

Burrill nem késlekedik a hallgatókat emlékeztetni arra, hogy Babilon titkának hitehagyása éppúgy vonatkozik a struktúrára és a gyakorlatra, mint a hitelvekre. Ha az igazi elveknek nincs meg a szállítóeszköze, ami elvigye azt a világnak, ez ugyanolyan kínos helyzetbe hozza Isten munkáját, mint a terjedő hamis tanok.

Az e könyvben felhangzó hívás: „fussatok ki Babilonból”, nem a hitelvi hitehagyásból való kifutásra hív, hanem a helyi gyülekezet struktúrájával kapcsolatos, amely semlegesítette a kiscsoportos, kapcsolatokra épülő közösséget, és elfogadta az intézményesített programot, amely örökségként szállt át az egész kereszténységre a római egyház által.

Ha az újonnan felszínre kerülő sejtgyülekezet-mozgalom egy „második reformáció”, ahogyan William Beckham *Második reformáció* című könyvében állítja, akkor a közösségre épülő kiscsoportos struktúra megjelenése az adventizmusban a „harmadik reformációt” jelentené - az első 1516-ban volt, a második 1844-ben, a harmadik pedig ma. Ez sehol sem olyan evidens, mint ebben a könyvben, amelyet most olvasol. Russell Burrill kiváló munkát végzett abban, hogy a történelmet levezette az adventisták metódista gyökereitől a korai ekkleziológiáig, ami létrehozta a John Wesley-féle kis csoportok és vasárnapi iskola csoportjainak adventista változatát. Jonathan Edwardstól és George Whitfieldtől eltérően - mindketten nagy XVIII. századi ébredési mozgalom-vezetők voltak - John Wesley egy kiscsoportos közösségre épülő szervezeti rendszert fektetett le, amely legértékesebb örökségünk és gyakorlatunkká vált egészen Ellen White haláláig. A forradalmi egyházban ez a kapcsolat először kerül leleplezésre a mai helyi gyülekezetek struktúrájának összefüggésében.

A szerző bemutatja olvasóinak az Ellen White által oly gyakran említett „közösségi órákat”. A következő fejezetekben meg fogod tudni, hogy ezeket az alkalmakat miért tartották sokkal fontosabbnak, mint az úgynevezett istentiszteleti prédikációs órát. Érdekes lesz felfedezni, hogy Ellen White milyen lelkes volt ezekkel a kiscsoportos közösségi összejövetelekkel kap-

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

12/135. oldal

csolatosan, amit „közösségi órának” neveztek. Beszél arról, hogyan gyakorolták a világ különböző részein, a generálkonferencia ülésszakán és kórházainkban is. Ragaszkodott ahhoz, hogy minden gyülekezeti tag részt vegyen rajta. A prédikációs szolgálat nem tűnt teljesnek, ha nem követte „közösségi óra”. Hova illenek ezek az alkalmak a mai gyülekezeti gyakorlat-hoz? Olvasd csak tovább.

Részt vettem egy stratégiatervező ülésen, ahol a neves Leland Kaiser, egy vezető futurista, aki történetesen adventista, felhívta a csoportot, hogy változtassák meg előfeltételezéseiket, hogy új módon tekinthessenek a jövőbe. Ezt mondta: „Nem lehetsz látással rendelkező ember, ha nem változtatod meg előfeltételezéseidet.” Íme, néhány példa ezek módosítására - például az, hogy az emberek eljönnek a gyülekezetbe. Megváltoztatva: a gyülekezet megy el az emberekhez. Itt van egy másik: növeld a gyülekezetét. Megváltoztatva: szűkítsd a gyülekezetét. Akár hiszed, akár nem, ez a könyv a gyülekezetbővítés előfeltételezésének a megfordításáról szól, vagyis az oly mértékű leszűkítésről, amely optimális növekedést biztosít. Ez nem azt jelenti, hogy csökkentjük a tagságot, hanem a legkisebb közös nevezőre szűkítjük részeinek számát - a közösségre épülő kis csoportokra.

A természet így működik. Funkciókat delegál lefelé a legközelebbi működő részhez. Így a vágást azok a sejtek kezelik, melyek a seb környékén vannak, és nem az agy. Ellentmondásosnak tűnhet az, hogy szűkíteni kell a gyülekezetét ahhoz, hogy növekedni tudjon, de a valóságban ez az újtestamentumi stratégia képlete. Amikor a római rendszer megnagyította a gyülekezetei a közösségre épülő kis csoportról a katedrálisokra, amelyek tele vannak olyan emberekkel, akik a kevés elit klérustól függenek, az egyház elveszítette a tüzet, és folyamatosan hűlt a laodiceai állapotig. Russell Burrill azt javasolja, hogy változtassuk meg előfeltételezéseinket úgy, hogy a gyülekezetei leszűkítjük a közösségre épülő csoportokra, mert ezek tartalmazzák Krisztus missziójának DNS-ét, vagy legalább az újszövetségi életközösségi aspektusát vezessük vissza a mai gyülekezetbe. Miközben ez a könyv bemutatja a korai egyház által modellezett ideális struktúrát, a szerző olyan javaslatokat tesz, amik figyelembe veszik a változásra való felkészültség különböző szintjeit, még akkor is, ha az elképzelés bizonyított

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

13/135. oldal

a Bibliában és a próféta-ság Lelke által. Ez a könyv érzékeny ebből a szempontból, és az egyensúly kedvéért a szerző elismeri, hogy ellenállást eredményezhet egy újítás bevezetése.

Ez a mű sok kérdést fel fog vetni. Azonban kevesen lesznek képesek arra, hogy megkérdőjelezzék bibliai, történelmi és a próféta-ság Lelke által adott alapjait. Ez egy forradalmi támadás az amerikai individualizmus ellen, amely megfutamodik a kapcsolatokra épülő paradigmáktól. Következésképpen fel fogja kavarni a nyugati kultúrát. Akik ezeket az oldalakat olvassák, és készek megvalósítani elgondolásait, lépést tartanak minden idők legnagyobb vallásos megújulásával. Meglehető párhuzam található az- zal a felfedezéssel, amit a japánok tettek, amikor a Total Quality Manage- ment elképzelését egy Edward Deming nevű amerikai bevezette Japánban. Amerika elvetette Deming ötletét, így ő elvitte azt Japánba, ahol elfogadták és bevezették az elképzelést azzal együtt, amit Quality Circle-nek (minő- ségi kör) neveztek - ami egy kapcsolatokra épülő, önálló ügyviteli csoport, ami azért jött létre, hogy az előállított termékeknek értéket adjon. Ez a kis csoport együtt értéket ad a termékeknek, és ötleteket osztanak meg egymás között arról, hogyan tökéletesíthetik azokat. Ez az elképzelés nullára csök- kentette a tévedési lehetőséget, és ez az ország, amely csak akkora, mint Montana állam, megkaparintotta a világ legnagyobb piacait az Egyesült Államok és a nyugati országok elől.

A *Japán gazdálkodás művészete* című könyv (The Art of Japanese Mana- gement) azt állítja, hogy a római egyháznak a nyugati társadalom kor- mányzati struktúrájára gyakorolt befolyása tette lehetővé, hogy velük szemben Japán sokkal befogadóbb legyen az újítások felé, mert őt nem be- folyásolta Róma. Ők tudtak a skatulyán kívül gondolkozni: megváltoztat- ták előfeltételezéseiket, és átvették a vezetést a harmadik világháborúban - a gazdasági háborúban.

A XXI. század megreformált egyháza a paradigmák börtönéből való kitö- résről szól, amelybe Róma bezárta az egész nyugati társadalmat, nemcsak a gazdasági termelékenységet befolyásolva, hanem bennünket is egy hie- rarchikus, piramisszerű struktúrához bilincselve, amely nem hagy helyet az önálló ügyviteli, kapcsolatokra épülő kis csoportoknak. Belefagyunk az amerikai individualizmusba - ez a kripta ellenáll minden olyan gondolat- nak, amely hasonlít arra, amit az Apostolok cselekedetei első 10 fejezetében

A XXI. század megreformált EGYHÁZA A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

14/135. oldal

láthatunk. Ez az individualizmus bírálgatáshoz vezet, ami szeparatizmust eredményez, ami rokonságban áll a nacionalizmussal és a rasszizmussal.

Ha amikor ezeket az oldalakat olvasod, úgy tűnik számodra, hogy valami a feje tetején állt, emlékezzél arra, hogy Galileo az univerzumot a feje tetejére állította - és igaza volt. Jézus volt a legnagyobb ilyen gondolkodó: „Amikor elmentek, ne vigyetek magatokkal aranyat, jegyzetet vagy erszényt, se váltóruhát; maradjatok abban a házban, ahol befogadnak... Ne aggódjatok, hogy mit fogtok mondani, amikor bíróságra visznek... Aki elveszíti az életét érettem, megtalálja azt.”

Aldwin Humphries

1. VISSZA A GYÖKEREKHEZ, ELŐRE A JÖVŐ FELÉ

Képzeld el, milyen lesz a Hetednapi Adventista Egyház 2020-ban, ha Jézus nem jön vissza előbb. Hogyan fog kinézni? A Szentlélek adja neki a lendületet és az életerőt, hogy hűségesen teljesítse a krisztusi küldetését? Hogyan fog működni az egyház? A Szentlélek által támogatott gyülekezet hűséges lesz adventista örökségünkhöz és hitelveinkhez, de rá lesz hangolva arra a világra is, amelyet el akar érni. Ezért talán néhány dolgot másként fog tenni, mint sok mai adventista gyülekezet, de hűséges marad üzenetéhez és küldetéséhez.

A Hetednapi Adventista Egyház bibliai mozgalomként született. Örökségünk mélyen a Szentírásban gyökerezik. Egyházunk gyorsan növekszik szerte a világon, mivel erős hangsúlyt fektet a biblikus tanításra. A korai adventizmus hitét és tanítását az Igére építette. A korai úttörők azzal tördtek, hogy olyan egyházat építsenek, amely gyakorlatában is biblikus. Más szavakkal, nemcsak azon igyekeztek, hogy olyan egyházat teremtsenek meg, amely helyes hitelveken nyugszik, hanem hogy szervezete és gyakorlata is azonos legyen az újtestamentumi iránymutatással.

Érdekes, hogy a korai adventisták nem egyszerűen azon igyekeztek, hogy lemásolják az újtestamentumi egyházat, hanem tudatosan fáradoztak azon, hogy az egyházat azon elvek köré építsék, ahogyan akkoriban élt a közösség. A modern adventizmus megpróbált hűségesnek maradni az egyház tanításainak bibliai örökségéhez, de megengedte, hogy nem isteni gyakorlatok is befurakodjanak a gyülekezetekbe azzal kapcsolatosan, ahogyan az egyházat működtetjük. Abban a vágyunkban, hogy ne különbözzünk a többi protestáns felekezettől, egyszerűen lemásoltuk rendszerüket, és bevezettük azokat magunkhoz is. Ennek az lett az eredménye, hogy ugyanazokkal a gondokkal küszködünk, mint a legtöbb egyház - a gyülekezeti tagok fele jár istentiszteletre, az adakozás csökken, az emberek egy alacsony odaszentelődési szinten élnek, a lelkészek boldogok, ha a hívek már megjelennek szombat délelőtt.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

16/135. oldal

Itt az ideje, hogy újból áttekintsük, hogyan működtessük az egyházat az adventizmusban. Sok helyi gyülekezetnek kétség- beejtően szüksége van a megújulásra. Ennek eredményeképpen meghallgatjuk a legfrissebb divathóbortot, és kipróbáljuk. Egyes hóbortok jók, mások pedig siralmas kudarcot eredményeznek. Ahelyett, hogy egyszerűen elfogadnánk a legújabb ötleteket, sokkal hasznosabb lenne, ha tanulmányoznánk a Szentírást, adventista örökségünket és Ellen White írásait, hogy felfedezzük Isten tervét azzal kapcsolatosan, hogyan működtessük a közösséget.

Ennek a könyvnek az a szerepe, hogy megvizsgálja azt a biblikus látást, ahogyan az Úr működtetni szándékszik az egyházat, és hogy ötleteket adjon egy megreformált közösség létrehozására, amely nemcsak a Biblia tanításához hűséges, hanem azokhoz az elvekhez is, amelyekre a gyakorlat épül. Ennek a sorozatnak a két első könyve (*Forradalom az egyházban* és *Az igazi tanítóányig ág*) lefektette az alapját annak a képnek, amelyet ebben a könyvben fogunk megrajzolni: egy olyan egyház rajzát, amely az újtestamentumi minta alapján működik a XXI. században. Ezért vissza kell fordulnunk a gyökereinkhez, ha előre akarunk menni a jövő felé.

Kiscsoport-jelenség

Az elmúlt néhány év alatt a kiscsoport-jelenség gomba módra jelent meg szinte Észak-Amerikában és az egész világon. Úgy az adventista egyházban, mint más felekezeteknél olyan mozgalom ütötte föl a fejét, ami valóban átalakítja a közösséget és a világot. Sok adventista gyülekezet indított el egy olyan folyamatot, amely a kis csoportok köré szervezi meg az életét. Évente legalább egy országos ima- és kiscsoportos konferenciát szerveznek, valamint rendszeresen sok regionális összejevetelt tartanak. Ma valóban nagy az érdeklődés a kis csoport iránt az adventista egyházban.

Azonban elképesztő az, hogy milyen kevés *figyelmet* fordítottak a csoportok teológiai és történelmi megértésére. A kis csoportokról szóló könyvek bősége ellenére úgy az adventista egyházon belül, mint azon kívül, keveset írtak ennek a szolgáltatnak a bibliai alapjáról. Tömérdek úgynevezett „hogyan” könyv kapható. Az Adventist Book Centerben és más keresztény

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

17/135. oldal

könyvesboltokban árulnak olyan műveket, melyek leírják a sikeres kis csoportok működését és a jó kiscsoport-vezetők kiképzését.

Nem az a célom, hogy egy újabb „hogyan” könyv kerüljön az olvasóhoz, hanem azt tanácsolom, hogy nézzenek utána azoknak az írásoknak és kézikönyveknek, amelyek ebben a témában jelentek meg. Ennek a munkának inkább az a célja, hogy a kiscsoportos közösség bibliai értelmét kutassa. Mi, adventisták azt valljuk, hogy a Biblia népe vagyunk, akik minden hitelvünket és gyakorlatunkat egyedül a Szentírásra építik. Csüggesztő azonban, hogy a gyakorlat egy olyan területére léptünk, amely nélkülöz minden fontosabb teológiai vizsgálatot. Egyszerűen beleugrottunk egy népszerű örületbe, vagy a kiscsoportos mozgalom mélyen gyökerezik abban, ahogyan Krisztus szándékszik működtetni egyházát?

A bibliai perspektíva mellett nekünk, adventistáknak megvan az az előnyünk, hogy történelmi gyökereinket is megvizsgálhatjuk, hogy felfedezzük, ez egy olyan területe a gyülekezeti életnek, amelyet úttörőink és különösképpen Ellen White hangsúlyoztak. Ezért alaposan nemcsak a kiscsoportos szolgálat bibliai alapját fogjuk tüzetesen áttekinteni, hanem a történelmi adventizmus kezdetét is, ahogyan ők a kis csoportokhoz viszonyultak abban, ahogyan az egyházat működtették. Át fogjuk nézni Ellen White-nak a kis csoportokkal foglalkozó több kijelentését. Ezek után javaslatokat teszünk olyan lépésekre, amelyet az adventizmusnak meg kell tennie a kiscsoportos szolgálat területén, amelyek visszavezetnek a bibliai és történelmi gyökereinkhez. Ez a tanulmány remélhetőleg betekintést ad a XIX. század megreformált egyházába.

Ahogy az adventizmusról beszélünk ebben a könyvben, a szerző elsődlegesen a nyugati formára gondol, főleg az észak-amerikaira és nem anynyira a harmadik világ közösségeire. Az USA-ban csupán néhány gyülekezet ért el áttörést és hozott létre igazi „közösséget” a kis csoportok által. A többség azonban megpróbálta ezt a szolgálatot hozzáadni az amúgy is túlsúlyos gyülekezeti programhoz, ami azt eredményezte, hogy a kis csoport nem vált az egyház működésének módszerévé az Egyesült Államokban. A végső eredmény pedig az, hogy a csoportok rövid ideig működnek, azután kihagyják a túlsúlyos programból, és mi belefáradunk abba, hogy bármilyen új dolgot is kipróbáljunk.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

18/135. oldal

A szerző azért küzd, hogy a közösség legyen a szíve és a lényege mindannak, amiről az egyház, és amiről a kis csoport szól. A csoport nem csodaszer a közösség összes betegségére, és nem fogja megmenteni a haldokló gyülekezetei, vagy nem elevenít meg egy hanyatlóban lévő sem. Csak a Szentlélek hozhat igazi változást. De ez fontos eszköze lehet a Lélek kitöltésének. Csak Jézus jelenléte tudja átalakítani az embert, és az ő jelenléte a Szentlélek által nyilvánul meg, aki elősegíti a személyes növekedést, és a gyülekezet küldetését a kiscsoportos közösségek által.

A dacos amerikai individualizmus idézi elő, hogy az ott élők úgy gondolkodjanak, hogy ők anélkül is tudják Istent szolgálni, hogy a hívők közösségéhez tartoznának. Milyen gyakran hallható, amint valaki egy evangelizációs alkalmon kijelenti, hogy ő hisz a Mindenható üzenetében, de nem akar az egyházhoz csatlakozni. Egy felmérés kimutatta, hogy az amerikaiak 80%-a állítja, hogy jó keresztények lehetnek anélkül is, hogy egy gyülekezethez tartoznának.¹ Látni fogjuk, hogy ez a megjegyzés teljesen idegen lett volna az I. századi keresztények számára.

Vajon nem ez lenne az, amire a legnagyobb szüksége van a legtöbb amerikai kereszténynek? Ez nem egy alternatíva a keresztények számára. Ennek a könyvnek a tézise, hogy lehetetlen kereszténynek lenni anélkül, hogy egy közösséghez tartoznánk. Az elszigetelt hívek nem igazi bibliai keresztények, még akkor sem, ha a nevük ott van a gyülekezet névsorában. A közösséget nem lehet megvalósítani csupán azzal, hogy gyülekezeti tagok vagyunk, de gyülekezeti tagság nélkül sem. A gondoskodó közösségek, ahol az emberek igazából szolgálják egymást, az alapjai mindannak, ahol minden igazi misszió megtörténhet az adventista egyházban az új évezred kezdetén.

A modern adventista gyülekezetek annyira lelkészfüggőek lettek, hogy vezető nélkül nem lehetséges valódi szolgálat a legtöbb helyen. Ennek az eredménye a kiégett, frusztrált lelkészkar, amelynek sorait sok kiváló munkás hagyja el évről évre. A prédikátor kihívásait a XIX. század elején nem lehet megoldani azzal, ha elvárjuk tőlük, hogy képzetebbek legyenek több területen.

¹ Gareth ICENOGLE: *The Church in Mimistry Through Small Groups*, 1995.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

19/135. oldal

Nincs szükség arra, hogy még ezzel is rátegyünk frusztráltságukra. Inkább meg kell szabadítanunk őket a rájuk nehezedő nyomástól, hogy képesek legyenek arra a szolgálatra, amire Isten elhívta őket. Cári George gyülekezetnövekedési tanácsadó jól fogalmazta meg a legtöbb adventista gyülekezet szükségletét: „Mutassatok nekem egy lelkészközpontú nagy gyülekezeti, és mi nagyon fáradt vezetőket fogunk ott találni. Mutassatok nekem egy egyszerűen megszervezett nagy gyülekezeti, ahol a tagok fel vannak hatalmazva a szolgálatra, ott a lelkészek nincsenek kimerülve attól, hogy túl sokat dolgoznak, és én mutatni fogok nektek egy olyan gyülekezeti, amely nem áll meg a növekedésben, mert képes lesz a népet gondozni, ahogyan az Úr új életre hívja ezáltal.”²

A válasz a kis csoport? Nem, de a gyülekezet megreformálásának az egyik eszköze lehet. A csoport elsődleges célja egy gondoskodó közösség létrehozása, amely bizonyosságot tesz Krisztusról azoknak, akik még nem ismerik őt. A szerző meg van győződve arról, hogy megvalósításának egyik legjobb módja a kiscsoportos szolgálat beindítása. A könyv hátralevő része a gondoskodó közösségek kialakítását, mint a Megváltó missziója betöltésének alapját vizsgálja.

A könyv következő lapjain a kis csoportok bibliai alapját vizsgáljuk az ószövetségi feljegyzések, Jézus szolgálata, az újszövetségi gyülekezeti élet és az alapján, ahogy Pál alapított gyülekezeteket. Megvizsgáljuk metodista örökségünket is, ahonnan úttörőink a legtöbbet kölcsönözték abból, ahogyan a gyülekezetét működtették. A korai adventista egyház és Ellen White profetikus bizonyosságtételeinek vizsgálata további segítséget ad Isten azon tervének megértéséhez, hogy a Hetednapi Adventista Egyház egy a közösségre épüljön. Végül egy lehetséges modellt javasolunk a XIX. század megreformált egyházának, egy olyan modellt, amely összhangban áll a bibliai, a történelmi és a prófétaság lelki gyökereinkkel. Kezdjük a Szentírással!

2 Carl E. GEORGE: *The Coming Church Revolution*, Grand Rapids, Revell, 1995, 35.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

20/135. oldal

2. A KÖZÖSSÉG KEZDETE

Az emberek alapvetően közösségi lények. Nem azért lettünk megteremtve, hogy egyedül éljünk, hanem együtt másokkal. A lényünket képező, közösség iránti szükségletünk Istentől származik. Az Alkotó minket a saját képére teremtett, ami utalás arra, hogy a mindenség végtelen Ura is közösségben él.

Mit mond az Ótestamentum Istenről és azokról a lényekről, akiket ő azért teremtett, hogy egymással együtt éljenek?

A Biblia Mindenhatója öröktől fogva létezik. Ő az egy Isten, aki a földet teremtette. Azonban az ő „egy” volta nem a „magányosságban” fejeződik ki, hanem a háromságban. A Szentírás Istent nem egyedülinek mutatja be, hanem mint többes számot, ami „egy”. Az adventisták a legtöbb kereszténnyel együtt mindig úgy beszéltek Istenről, mint „Háromságról”. Az istenség három személye - Atya, Fiú, Szentlélek - különálló személyek, de egyik jellemében, egységben és célban. Nem érthetjük meg az Úr egyetlen voltát, ha nem értjük az egység többségét.

Ebben az értelemben az istenség egy kis csoport. Tulajdonképpen az istenség megfigyelése és működésének tanulmányozása a legjobb útmutató a kis csoportok működésének megértésében. A Szentháromság az igazi közösség, és ez irányvonala annak, ahogyan az valódi kapcsolat az emberek között kifejeződik. Mi, adventisták megértettük: az Úr arra hívott minket, hogy segítsük az istenképűség helyreállítását. Ha ez igazán a küldetésünk, akkor fel kell ismernünk, hogy a Teremtő képe nem állhat helyre, ha az emberiség nincs közösségre megreformálva, hogy egymással közösségben legyenek úgy, ahogy az Atya, a Fiú és a Szentlélek is élnek. A misszió adventista értelmezésében benne rejlik a közösség helyreállítása. Ehhez viszont a kis csoportokat, a közösséget eredeti szerepkörébe visszahelyezőként az adventista üzenet középpontjába kell helyezni.

A Háromság tagjai nem önállóan tevékenykedtek a föld teremtésénél. Az Atyát gyakran úgy rajzoljuk meg, mint tervező építész, Krisztust művezetőként és a Szentlelket, a kivitelezőt. Ez a három személy egységben

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

21/135. oldal

tevékenykedett az emberiségnek és mindannak a megteremtésében, ami ezen a bolygón van. Istennek a történelemben végzett munkájának vizsgálatából világossá válik, hogy a Szentháromság egyetlen személye sem cselekedett soha a másik két személytől függetlenül. Az egy Isten egysége abban a tökéletes összhangban mutatkozik meg, ahogyan együtt dolgoznak. Az istenség valóban az a tökéletes csoport, amelyet minden kis csoportnak követnie kell.

Az Úr lényege a közösség. Isten maga nem létezik a közösségtől függetlenül. Benne található meg az egység teljes gondolata. Az ember nem értheti meg igazán az Örökkévalót közösségi lététől függetlenül. Amint Isten sem létezik közösségtől függetlenül, úgy az ő népe sem élhet e nélkül. Ezért követeli meg az Úr a kis csoportot, ahol az emberek egymással közösséget alkotnak. Egy olyan világban, amelyet megrontottak a széttört közösségek, Isten a megtért emberiség által akarja bemutatni azt, hogy milyen az igazi közösség, mivel az őt tükrözi, aki közösségben él. Lehetetlen az emberiségben helyreállítani a Megváltó képét a közösség helyreállítása nélkül.

A közösség Urának első tevékenysége ezen a földön a teremtés volt, különösképpen az ember megteremtése a hatodik napon: „És mondta Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön és a földön csúszómászó mindenféle állatokon. Teremtette tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremtette őt: férfiuvá és asszonnyá teremtette őket.” (1Móz 1:26-27)

A Biblia világosan beszél arról, hogy az ember a három-egy Isten képére lett teremtve. Az embert abból a célból alkotta meg a Mindenható, hogy közösségben éljen, ahogyan a menny Ura is közösségben él. A többes szám használata („teremtsünk”) az Isten képének leírásában arra a tényre mutat, hogy az ő képe a közösség. Az az Úr, aki közösségben él, lényeket teremt, akik hozzá hasonló egységet élnek meg egymással.

A hatodik napon az Alkotó kiterjeszti a kis csoportját azzal, hogy egy új párt teremt, akik nemcsak egymással lesznek közösségben, hanem vele is. így a menny kis csoportja őt főre gyarapodik: Ádám, Éva és a három-egy Isten. Mihelyst megteremti a férfit, előre látta az ő „magányosságát”, és egy „segítőtársat” adott neki.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

22/135. oldal

„És mondta az Ur Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzek néki segítőtársat, hozzá illőt.” (1Móz 2:18)

„Nem jó az embernek egyedül lenni.” Az emberi lények nem arra teremtetek, hogy magányosan éljenek, hanem hogy közösségben legyenek egymással és Istennel. Ez a lényege az igazi közösségnek - az emberi lények közösséget alkotnak társaikkal és az Úrral. A bűn egyik fő jellemzője a közösségtől elkülönült lét, a másoktól elszigetelt élet megpróbálása. Az emberi lények nem teljesek a másokkal való kapcsolat nélkül. Az Éden szépsége az Istennel és az emberrel való tökéletes közösségben látható meg. A férfi nem teljes az asszony nélkül, mert a kettő összessége rajzolja ki az Örökkévaló képét. A férfi és az asszony külön-külön nem az Úr képe, mert Isten három-egy, és az ember minimum két olyan lény, akik közösségben élnek egymással. Nem létezik a mennyei képet tükröző igazi emberiség a társaktól elszakadva.

Ehhez az Isten által teremtett közösséghez ő egy parancsot adott: „Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet.” (1Móz 1:28) Ebbe az első „sejtbé”, amelyet a Mindenható az emberiség történelmének kezdetén teremtett, belehelyezte a megsokszorozódás genetikai kódját. A „sejt” a sokasodás miatt létezik. Az igazi közösség azért van, hogy megsokszorozza önmagát. Bármely közösség, amely nem teszi ezt, az csak rombol. Az igazi közösség újratermeli önmagát. Ez része genetikai kódunknak, amely a tökéletes Édenből származik. A „sejt” kis csoport megértésében benne rejlik ez a legalapvetőbb funkció: az egészséges sejt csoportjai meg fogják sokszorozni önmagukat, ahogyan Isten megparancsolta az első „sejtnak”, amelyet ő azért teremtett, hogy sokasodjon és töltsse be a földet.

Ha Isten szándéka az, ahogyan az adventisták olyan gyakran felvetik, hogy egy olyan népet hozzon létre, amely a Megváltó képét tükrözi a világ számára, akkor az adventizmus középpontjában annak a vágnak kell lennie, hogy a megromlott közösségeket olyanná alakítsa át, amely az isteni képet tükrözi. Ezért az adventista egyháznak az élvonalában kell lennie minden olyan mozgalomnak, amelynek szándéka a megromlott közösségek újjáformálása az Úr képére. Az adventistáknak nemcsak arra kell elkötelezniük magukat, hogy ilyen közösségeket hozzanak létre, hanem arra is, hogy megsokszorozzák az egészséges közösségeket.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

23/135. oldal

Az adventizmusban erős függetlenségi lélek van. Lehetséges az, hogy az USA-ban született adventizmus akaratlanul is evangéliumként fogadja el a dacos amerikai individualizmust? Vajon mi, akik olyan sokat beszélünk a teremtésről, elmulasztjuk észrevenni Isten eredeti tervét ősszüleink megteremtésben - hogy közösségben éljenek egymással és Teremtőnkkel? Mi mint adventisták miért versengünk egymással, hogy inkább a saját sikerünket teremtsük meg, mint a közösség sikerét?

Ahogy Judy Gorman helyesen megjegyezte: „Az önelégültség és a személyes függetlenség, amely sikerünk jelen értékelését jellemzi, teljesen idegen az istenség számára, aki a kölcsönösen egymástól függő közösségben létezik.”¹

Ha tükrözni akarjuk gyülekezetünkben a mennyei képet, fontos, hogy olyan gyülekezetet hozzunk létre, amely tiszteli a közösséget, és hajlandó kölcsönösen egymástól függve élni az istenséggel kapcsolatban állva. El kell utasítanunk a személyes teljesítmény jutalmát, és támogatnunk kell a csoportteljesítmény eszményét. Isten akarata, hogy ne egymással való versengésben éljünk, hanem egymástól való kölcsönös függésben. Az egymástól való kölcsönös függés elképzelése a közösségben, a három-egy Istenben gyökerezik és abban, hogy a „mi képünkre” (többes szám) teremtett. Az Úr nem egyszemélyes társadalmakat hozott létre, ő csak közösséget teremt. Isten, aki csoportban él, csoportot teremt.

Ha úgy látjuk a Mindenhatót, mint a közösség teremtőjét, akkor ebből az a gyakorlati következtetés származik, hogy nekünk feltétlen szükségünk van arra, hogy más keresztényekkel közösségben éljünk. Ebben az értelemben lehetetlen kereszténynek lenni és elszigetelődve élni, mert ez azt jelentené, hogy a mennyei képtől és Istennek az emberiséggel való szándékától távol élünk.

Milyen gyakran halljuk egyénektől azt a kijelentést, hogy ugyanolyan jó keresztény lehet a gyülekezettől távol is. Azonban ha a közösség funkcióját Isten képeként értelmezzük, az ilyen állításokat el kell vetnünk.

Nincs kereszténység a közösségtől elkülönülten. Amennyiben valaki ezt megpróbálná, soha nem lehet helyreállítani az Úr képére a közösség ápolása nélkül.

¹ Judy GORDMAN: *Community That is Christian: A Handbook on Small Groups*, Wheaton, IL, Victor Books, 1993, 28.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

24/135. oldal

A közösségben való részvétel nem csupán a gyülekezeti tagságot jelenti, de még az istentiszteleten való megjelenést sem: ez a más keresztyényekkel való kölcsönös, egymástól való függésben való életet jelenti.

Gorman szellemesen megfogalmazta: „Bibliai szempontból... szükségünk van a közösségre, hogy abba az irányba haladhassunk, hogy Isten képét tükrözzük. Ennek a tudata és a másokkal való kölcsönös függés része teremtésbeli formátumunknak. Soha nem lehetünk teljesek, ha nem adjuk oda magunkat másoknak, és nem fogadjuk el tőlük egyediségüket. Mert a hívő számára Krisztusban lenni annyit jelent, mint közösséget teremteni másokkal az ő testében.”²

A biblikus közösség célja

Isten valóban azért hozta létre az emberiséget, hogy közösségben éljen, ahogy a Szentháromság is közösségben él. Mi tehát a célja a közösségnek, amelyet az Úr hozott létre? Ezt a célt csak az Éden fényében tudjuk megérteni. Már korábban megjegyeztük, hogy az első közösség megteremtésének az egyik célja a reprodukció volt. Az édeni kép most megmutatja az igazi biblikus közösség második funkcióját is.

Isten az embert a hatodik napon teremtette. Ahogy a Nap lenyugodott, azon az első péntek estén az Úr bejelentette az ő szombatjának, a hetedik napnak a kezdetét. Az Örökkévaló akkor különítette el a hetedik napot, mint szent nyugalomnapot az ember számára, hogy azt vele és egymással töltsék el. Mi, adventisták sok időt töltöttünk azzal, hogy a szombatról, a hetedik napról beszéljünk, és ez jól is van így, de remélhetőleg a nap hangsúlyozásának folyamatában nem felejtettük el a célját sem. A modern élet forgatagában hajlunk arra, hogy a szombati nyugalom értékét hangsúlyozzuk.

Ennek az lett az eredménye, hogy sokat beszélünk a szombati pihenésről. Azonban a szombat eredeti funkciója nem a pihenés volt, és ma sem ez kell, hogy a fókuszban legyen.

² GORMAN: i. m., 107.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

25/135. oldal

Ádámnak és Évának nem volt szüksége a pihenésre. Ők még nem dolgoztak. Első napjuk ezen a bolygón a szombat volt.

A Teremtő nem a pihenés miatt kérte őket arra, hogy hagyják abba munkájukat, hanem azért, hogy közösségre lépjenek a mindenség végtelen Istenével.

Az Úr a szombatra, mint az emberiségnek adott ajándékra úgy utal, mint az „én” szombatom. A szombat nem az emberiség nyugalját ünnepli: ez az Alkotó nyugalmanak a megünneplése. Isten meghívja az emberiséget, hogy lépjen be az ő nyugalmaiba az állal, hogy megszűnik saját munkájától, ahogy az Úr is megszűnt a maga munkájától a hetedik napon (Zsid. 4:10). Miért kéri ezt az embertől, hogy lépjen be az ő szombati nyugalmaiba? Azért, hogy idejük legyen a Teremtővel és az egymással való közösség kialakításához. Ádámnak és Évának szüksége volt arra, hogy megismerjék Istent, aki őket alkotta. Így a Teremtő meghívta őket, hogy az első 24 órájukat a vele való közösségben töltsék el.

A mi Istenünk a közösség Ura. Nekünk, adventistáknak, akik a szombatot hangsúlyozzuk, fontos, hogy a szombat funkciójáról is beszéljünk, mint olyan időről, amikor a Mindenható és az ember közösségre lépnek egymással. Ezért olyan fontos a szombatéi zeneiünk a mai világ számára - nem csupán azért, mert a társadalom zaklatottsága megkíván egy napi pihenést, hanem hogy legyen egy különleges napunk, amelyen a közösség hangsúlyt kap. Istennek az a szándéka a szombattal, hogy kihívjon bennünket a törött kapcsolatokból, amelyben egész héten élünk, hogy egy olyan közösségben vegyünk részt, amelyet az Istennel való közösség megújított. Sokszor emberi tragédiák történnek csak azért, mert elmulasztjuk meglátni azt az igazi közösséget, amely gyülekezeteinkben alakul ki szombaton. Sokszor fedezünk fel embereket, akik „megtartják” a szombatot, de teljesen elkülönülnek az Istennel és más keresztényekkel való kapcsolat ápolásától. Ha valaki nem építi a kapcsolatot a közösségben, az szombatrontó.

Ha magadban ünnepled meg a szombatot, az annyi, mintha meg sem tartanád, mert a szombat célja az a Megváltóval való közösség kialakítása más keresztények társaságában.

A közösség Istene nemcsak azért teremtette az embert, hogy egymással közösségben éljenek, hanem vele is. Ezen kívül még egy különleges időt is

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

26/135. oldal

elkülönített Édentől kezdve teremtményei számára, hogy elhagyják az emberi cselekedetek széttrött és elromlott közösségeit, és bemenjenek a szombat nyugalmanak örömeibe, időt szakítva az Úrral való vertikális kapcsolat ápolására és az emberekkel fenntartott közösség ápolására. Csak így lehet az isteni képmást helyreállítani. Az adventistáknak prédikálni kell, és egyúttal mutassák be a hetednapi közösségi élet eredményét is.

Ez a közösség nem jön létre egyszerűen az által, hogy szombaton délelőtt egy nagy gyülekezetben jelen vagy, hallgatod, amint a prédikátor az Igét fejtegeti, miközben a hívők egymás tarkóját nézik. Ez ellentéte az igazi közösségnek. Ha megértjük Isten és az ember szombati közösségét, ez arra indíthat, hogy felfedezzük az egyház működésének egy másik módját, amely távol áll a középkor megfigyelő modelljétől, amely még ma is használatban van. Mivel a szombat délelőtti istentisztelet a legtöbb mai adventista elsődleges tevékenysége, jó lenne egy teljesen új istentiszteleti modell kialakítani szombat délelőttre. Később meg fogunk vizsgálni egy ilyen példát ebben a könyvben. Bármit teszünk szombaton, az Úrral és a társainkkal való közösség építését kell, hogy szolgálja. Minden tevékenységet ennek a fényében kell megvizsgálni. Tehát nézzük meg, hogy mit teszünk szombaton délelőtt, és tegyük fel magunknak a kérdést: Építi-e ez a közösséget? Ez nem jelenti, hogy a nem közösségépítő tevékenységek rosszak lennének. Azonban ha csak nem közösségépítő cselekedeteket teszünk, akkor elvételük a lényegét annak, mit jelent a gyülekezeti, vagyis a közösségi élet.

János apostol tömören kijelenti, hogy ez az alapvető célja a gyülekezeti összejöveteleknek: „Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit szemléltünk, és kezünkkel illettünk, az életnek Igéjéről. (És az élet megjelent és láttuk, és tanúbizonyságot teszünk róla, és hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál volt és megjelent nekünk.) Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségetek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal.” (1Jn 1:1-3)

János apostol is felfedezte, hogy az Ige prédikálásának természetes funkciója, hogy vertikális és horizontális kapcsolatokat hozzon létre: közösséget Istennel és egymással. Az Igét nem azért prédikáljuk, hogy egy bizonyos dogmát intellektuálisan igazoljunk. Az Igét azért szóljuk, hogy a közösség helyreálljon úgy az Úrral, mint az emberekkel. Az apostol szerint

A XXI. század megreformált EGYHÁZA **A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje**

Russell Burrill

27/135. oldal

ez a lényege a teremtéstörténetnek és Krisztus missziójának is. Nem létezhet gyülekezet, ha nem jön létre közösség.

3. ISTENNEK A KÖZÖSSÉG HELYREÁLLÍTÁSÁRA TETT KÍSÉRLETE

Az ember tökéletes teremtményként került ki Isten kezéből az ő képére teremtve. Hogy az Úr az embert saját képére alkotta meg, az azzal jár, hogy közösségben él egymással és a Szentháromsággal, amint a Szentháromság is közösségben él egymással. Az Éden csak addig létezett, amíg Ádám és Éva igazi közösségben éltek a Mindenhatóval. Amint az Istennel való közösség megtört, az emberiség belépett a tönkretett közösség világába. Ez a törés kétoldalú volt: az emberek többé nem éltek közösségben Istennel és egymással sem. A Biblia történelme beszámol arról, ahogyan az Ur megpróbálja helyrehozni a bűn által tönkretett kapcsolatot.

Mózes 1. könyvének 3. fejezete elmondja az ártatlan közösség elvesztésének szomorú történetét. Amint Éva evett a tiltott gyümölcsből, gyorsan rávette férjét is, hogy csatlakozzon az ő bűnéhez. Az ember természetéhez hozzátartozik, hogy jobban érzi magát, ha nincs egyedül a rossz cselekedetben. Igazolva látja magát, ha más is részt vesz vele a rosszban.

Az Ádám és Éva meztelenségében megrajzolt ártatlanság nyilvánvalóvá teszi, hogy ők teljesen nyitottak voltak egymással és Istennel szemben - ez a teljes közösség eszményképe. Az egymás előtt való teljes átlátszóságnak örvendhettek. Mihelyt összeülünk vétkeztek, azonnal észrevették, hogy meztelenek, és megpróbálták elrejtőzködni az Úr elől (1Móz 3:6-7). Itt vált nyilvánvalóvá a bűn által tönkretett közösség. A nyitott közösségek igen ritkák, mivel az emberi lények megpróbálják elrejtetni magukat egymás és Isten elől. Krisztus missziója az, hogy helyrehozza, ami elromlott, és új, nyitott közösségeket alkosson (Lk 4:18). A Megváltó missziójában résztvevő gyülekezetek nyitott közösségeket teremtenek, amelyek édeni eredetüket tükrözik.

Senki nem szólt Ádámnak és Évának arról, hogy meztelenek. Ők ítéletet mondtak önmagukra és Istenre, akiről úgy vélekedtek, hogy már nem érdekelt a velük való közösségben. A jó és gonosz ludasa ítélkezővé tesz. Ez az a lelkiüti, amely megrontotta a közösséget az emberiség történelmén

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

29/135. oldal

keresztül, és ma is a kapcsolatok legnagyobb tönkretévője. A bűnben lévő ember ítéletet mond mások felett abban a reményben, hogy így elkerüli azt, hogy ő maga megítéltesse. Az ilyen ítélkező magatartás bukkan föl az irodákban, amikor a főnök a beosztottait hibáztatja saját baklövéséiért. Ez látható az otthonokban is, amikor a férj a feleséget vonja kérdőre azért, hogy nem fegyelmezi a gyermekeket. Ez tapasztalható a gyülekezetben is, amikor a lelkész a gyülekezetei okolja saját kudarcaiért, és ez burkolt célzás arra, hogy ha jobb gyülekezete lenne, ő is kiválóbb munkát végezne. Minden ilyen bírálgatás rombolja azt a közösséget, amelyet Isten szeretne megteremteni.

Jézus azért jött, hogy helyreállítsa az emberiséget. Hogyan tette ezt? Úgy, hogy magára vette az ítéletet, és nem fordította azt vissza. Ő bűnné lett, és magára vette Isten ítéletét. Nem mondott ítéletet az emberiségre, mert ő a megromlott közösségeket állította helyre, és ez csak úgy lehetséges, ha visszautasítjuk, hogy ítéletet mondjunk azokra, akik megítélnek bennünket. Azok a vezetők, akik el tudják fogadni a kritikát, és nem fordítják azt vissza, helyreállító vezetők. Ilyen emberekre van szükség a kis csoportok koordinálásában. Azok a vezetők, akik visszafordítják az ítéletet, rendellenes működésű csoportokat hoznak létre, viszont akik elfogadást és szeretetet tanúsítanak, helyreállító csoportokat teremtenek. A közösség akkor áll helyre, amikor az ítéletet elfogadjuk, és nem fordítjuk vissza; a közösség elvész, amikor az emberek ítéletet mondanak önmagukra és a közösségre. A bírálgatás a legnagyobb átok az igazi közösség számára. Az Édennek elveszett az igazi közösség, az a hely, ahol az ember ismerheti Istent és egymást mély, személyes kapcsolat által. Az Úr az embert arra teremtette, hogy kölcsönös függésben éljen egymással. A bűn idézi elő azt a vágyat, hogy egymástól függetlenül éljen. Mai társadalmunk romboló hatása abban látható, hogy emberek milliói úgy az egyházban, mint azon kívül megpróbálnak a másiktól függetlenül élni, miközben arra lettek teremtve, hogy egymástól függő életet éljenek.

Ennek a jelen társadalmunkat uraló függetlenségi lelkületnek az lett az eredménye, hogy a legtöbben folyamatosan ítéletet mondanak a másokra. Ezért van szükség arra, hogy az emberek helyreállító csoportokhoz tartozzanak, ami egy kiscsoport-vezetőt igényel, aki nem mond ítéletet a tagokra, hanem azt a helyreállító közösséget modellezi, amit Jézus akart létrehozni.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

30/135. oldal

A csoport egyik funkciója, hogy egy olyan biztonságos helyet nyújtson, ahol az emberiség meggyógyulhat összetettségéből. Az emberek helyreállító csoportjai, akik elutasítják, hogy ítéletet mondanak másokra, a Szentlélek ereje által visszafordíthatják a bukás következményeit. Akik viszont megpróbálnak egymástól függetlenül élni, és elmulasztják, hogy egy helyreállító csoport tagjai legyenek, nem gyógyulhatnak meg összetöredezettségükből.

A romboló közösségek kialakulása

Mózes 1. könyvének 4. fejezete beszámol az elveszett közösség felé vezető következő lépésről. Itt Ádám és Éva gyermeke ítéletet mond a másokra, és gyilkosságot követ el. A gyilkosság az Istentől és egymástól való eltávolodás és a másik bírálgatásának végső eredménye. Ezért mondta Jézus, hogy aki haragszik atyjafiára, gyilkosságot követ el (Mt 5:21-22). Ha meg akarjuk állítani társadalmunkban az öldöklés áradatát, meg kell tanítanunk az embereket, hogy szűnjenek meg elrejtőzködni egymás és Isten elől. A legtöbb gyilkosság a családokban történik. Ez azért van, mert a családok rendellenes közösségként működnek, ahol az individualizmus uralkodik. Az igazi közösségek helyreállítása nem csak a családban és a társadalomban előforduló gyilkosságokat képes megelőzni, hanem az igazi közösség helyreállítása a gyülekezetben megelőzheti a „gyilkolást”, ami azért történik, mert az emberek ítéletet mondanak egymásra. Ahogy a családok rendellenes működése átterjed a gyülekezetre, sok gyülekezet rendellenesen működő közösséggé válik. Az igazi közösség helyreállításának kudarca akadályozza a gyülekezetei abban, hogy a világban azt a helyreállító szerepet betöltse, amelyet Isten szeretne.

Rendellenesen működő gyülekezetek jönnek létre ott, ahol az emberek egymástól függetlenül élnek, ahelyett, hogy kölcsönös, egymástól való függőséget ápolnának, amelyet az édeni ideál támogat. A rendellenesen működő gyülekezetekben, amikor egy tag vétkezik, a közösség sokkal érdekeltőbb a bűnre kimondott ítéletben, mint a bűnös segítésében és megmentésében. Az ilyen gyülekezetek gyorsak az egyházi fegyelmi intézkedések

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

31/135. oldal

meghozatalában, de ritkán munkálkodnak azon, hogy helyreállítsák esetet. Egy rendellenesen működő gyülekezetben, amikor a lelkész egy erkölcsi területen elbukik, a gyülekezet gyorsan intézkedik, hogy a vezetőt elmozdítsák pozíciójából, és ez így helyes; azonban itt az ügy befejeződik. A gyülekezet intézkedett, és a lelkészbűnöst egyedül hagyták, hogy védje meg magát.

Az egészséges gyülekezetben intézkedést fogantatosítanak, de a megsebzett vétkezőt nem hagyják magára, hanem a tagság megpróbálja meggyógyítani a lelkészt. A tény az, hogy az egészséges gyülekezetek sokkal hajlandóbbak a helyreállításban segíteni, mint ítéletet mondani. Ők képesek különválasztani a bűnt a bűnöstől. Hasonlóképpen az egészséges gyülekezetben, ha valaki megbotlik, és például dohányzik, nem marad távol az ítélettől való telelem miatt. Inkább könnyebben érzi magát, ha eljön az istentiszteletre, mert tudja, hogy a közösség nem fogja elítélni, hanem segítséget nyújt a helyreállításhoz. Az egészséges, helyreállító lelkület az ideális, amely bizonyosság a világ számára, hogy az egyház valóban ismeri Jézust. A bűnösök szerették az Üdvözítőt, és a bűnösök szeretni fogják az egyházat is, amely tükrözi Krisztus módszerét, ahogyan velük bánt.

Nagyon jó példa erre a paráznaságon ért asszony bibliai története. Ahehlyett, hogy elítélné a nőt, Jézus felszabadítja, és így szól hozzá: „eredj el és többé ne vétkezzél” (Jn 8:11). János rögtön ez után a történet után helyezi el azt a beszámolót, hogy Krisztus a Farizeusoknak az ítélekezésről beszél. Figyeljük meg, mit mond itt a Megváltó: „Ti test szerint ítélték, én nem ítélek senkit.” (8:15) Ez a magatartás ellentétes azokkal az emberekével, akik a rendellenesen működő közösségekhez tartoznak, akik mindig másokat bírálgatnak. Isten azért hívta el a gyülekezeteit, hogy egy olyan közösség legyen, amely követi Jézust egymás elfogadásában, megerősítésében és szeretésében, és nem bírálgat. A gyülekezetét úgy kell ismernie a környezetnek, mint egy „biztonságos” helyet, ahol az emberek maguk lehetnek, és tudják, hogy így is elfogadják őket. Ez a bizonyítéka annak, hogy a gyülekezet egy olyan helyreállító közösség, amilyennek Isten látni szeretné.

Kain és Ábel áldozatot vittek bemutatni. Az Úr véráldozatot kért, de Kain a föld gyümölcséből hozott, míg Ábel véráldozatot mutatott be. Ábel áldozatát Isten elfogadta, Káinét pedig nem. Miért? Ábel pásztor volt.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

32/135. oldal

Könnyű volt neki, hogy egy áldozatot hozzon a nyájból, de Kain földművelőként dolgozott. Ahhoz, hogy véráldozatot hozzon, a testvérétől kellett volna függenie. Ezt ő elutasította. Kain bűne az individualizmus volt, annak a kudarca, hogy a közösségtől függjön. Az eredmény az azonnali öngigázolás, a harag és végül pedig a gyilkosság.

Isten azonban mégsem mondott ítéletet Kainra. A Biblia kereső Urának szívét látjuk abban, ahogyan megpróbálja elérni a bűnöst. Ő mindenekfelett azt akarta, hogy közösségre lépjen Káinnál, úgy, ahogy közösséget teremtet Ábelrel is. A Mindenható a megtört kapcsolatok és közösségek nagy helyreállítója. Ahelyett, hogy ítéletet mondott volna Kainra, megengedte, hogy vándoroljon a föld színén, azt remélve, hogy egy napon majd visszatér hozzá.

Kain és Ábel történetének témája a közösség szükségessége. Isten megszólította Káint, miután meggyilkolta a testvérét, és megkérdezte tőle, hogy hol van a fivére. Kain válasza - „Nem tudom, avagy őrizője vagyok-e én az én atyámfiának?” - nyilvánosságra hozza azt az igazságot, amelyet meg kell tanulnunk ebből a történetből. Az Úr meg akarja értetni velünk, hogy a valóságban őrizői vagyunk a mi atyánkfiának. A mai világ Kain példáját követi, és nem foglalkozik azzal, hogy testvére őrizője legyen. A válasz megmutatja az ő kudarcát, hogy megértse Istennek az emberrel való tervét, hogy egymással közösségben legyenek. Ő elutasítja a közösséget, és az individualizmust választja.

Miután Kain bebarangolja a földet, letelepszik Nód földjén, megházasodik, és fia születik - Hánokh. Ennél a pontnál a Biblia kijelenti, hogy Kain egy várost épített, amelyet gyermekéről nevezett el (1Móz 4:17). Amikor az emberek várost építenek maguknak, eltávolodnak az igazi közösségtől. Kain lázadásból építkezett. A városok a megromlott közösségekből származnak. Nem Isten terve, hogy az emberek így éljenek. Minél közelebb kerülnek a lakosok egymáshoz, mint például a városokban, annál kevésbé ismerik egymást, és a közösség annál kevésbé van jelen. A város egyik végzetes jellemzője a lázadás, amely Bábel tornyánál tört ki. Abban az időben az Úr feloszlatta az emberiséget, így ők kisebb csoportokra bomlottak szerte a földön.

Kain fiai városokat építenek. Városok jönnek létre ott, ahol az emberek fellázadnak Isten és a közösség ellen, amelyet létre akar hozni gyermekei

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

33/135. oldal

között. A megromlott kapcsolatok nem építenek közösséget - városokat hoznak létre, ahol az emberek távol vannak egymástól. A várost itt nem szó szerint értjük, azonban ez is hozzátartozhat: itt az emberek egymáshoz közel élnek, de nem közösségben. Sok „vidéki” gyülekezet ebben az értelemben város, erődtímeny, ahol elrejtőzködnek egymás elől, és nem élnek kölcsönös függésben.

Ma az emberiség összetöretettsége a nagyvárosokban nyilvánul meg. Vannak városaink, de nincs közösségünk, mivel ezek a közösség gyilkosai. A gyülekezetek feladata - még azoké is, amelyek szó szerinti városokban vannak -, hogy közösséget építsenek ezeken a helyeken. Azonban ehelyett inkább azt látjuk, hogy a gyülekezetek hatalmas birodalmakat hoznak létre maguknak. Istent nem hatják meg a nagy szervezetek, amelyeket alkotunk, vagy mamutintézményeink, amelyeket felépítünk. Az ő terve nem nagy szervezeteket követel meg, hanem egy közösséget. A nagy gyülekezetek éppúgy, mint a kicsik, lehetnek „városok”. Emberek veszhetnek el a gyülekezetben, és annak ellenére, hogy minden szombaton jelen vannak, nem fedezik fel a közösséget.

Ha a gyülekezet nem alakít közösségre épülő kis csoportokat, ahol az emberek kapcsolatokat találhatnak, Kain lelkületében osztozik a városépítésben, és nem segíti az embereket abban, hogy igazi közösségre találjanak. A városok álközösségek. Az emberek millióit a hatalmon lévők uralják. Amikor ez megtörténik, nincs közösség sem a világban, sem az egyházban. Az emberek kisebb csoportokba való tömörülése közösségépítést eredményez. Ezért a városokban levő gyülekezeteknek arra kell összpontosítaniuk, hogy közösséget építsenek ki, és nem a hatalom felhalmozására.

Azonban tudnunk kell azt is, hogy a városi mentalitás létezhet vidéken is, és romboló közösség alakulhat ki kisebb csoportokban is. Amiről beszélünk, az nem egy hely (város vagy falu), hanem egy magatartás. Amikor és ahol az emberek megpróbálnak hatalmat gyakorolni mások felett, és nem létezik igazi közösség, az eredmény egy város lesz. Isten terve az ő népével a közösség helyreállítása, egy hely, ahol mindenki nyitott és sebezhető lehet egymás előtt, ahol senkinek sem kell elrejtőznie. Ahogy Gareth Icengole mondta: „1Mózes 1-11. fejezete az ellentmondás teológiájáról szól, és ellenmozgalomként jelenik meg a városok és a civilizáció kialakulásával. A

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

34/135. oldal

megromlott közösségek városokat építenek, a szövetséges emberiség pedig szövetséges család-közösségeket.”¹

Mai magányos, zsúfolt városaink közepette mindenki kétség- beesetten vágyakozik a közösségre. Amikor nem tudják megtalálni a gyülekezetben, megpróbálják máshol megkeresni azt. Az eredmény látható sok rendelkezésen működő csoportnál. Miközben ők igazi közösségre vágnak, alkö-zösségekben kötnek ki. Talán a gyülekezet egyik legjobb közösség-hamisítványa a kocsma: „A szomszédságban lévő kocsmák a lehető legjobb hamisítványa; annak a közösségnek, amelyet Krisztus a gyülekezetének akar adni. Egy utánzat, amely likórt nyújt kegyelem helyett, menekülést a való-ság helyett, de egy megértő, elfogadó és befogadó közösség. Nem sokkoló. Demokratikus. Elmondhatod a titkodat, és ők általában nem adják tovább másoknak. A kocsma nem azért virágoznak, mert az emberek alkoholiz-ták, hanem mivel Isten beültette az emberi szívbe azt a vágyat, hogy ismer-jen és ismert legyen, hogy szeressen, és őt is szeressék.”²

Az emberiségnek ma nagy szüksége van a közösségre. Szüksége van egy olyan helyre, ahol szeretik és gondoskodnak róla ahol nyitott és sebez-hető lehet, és nem ítélik meg. Ez egy olyan közösség, amelyet a Biblia ígér már az első lapjaitól kezdve. Itt az ideje annak, hogy Jézus Krisztus egyháza visszatérjen a közösségépítéshez, és ne a körülötte levő megromlott világot tükrözze.

A kis csoport nem fogja feltétlenül megoldani a közösség hiányát a gyü-lekezetben, de eszközt biztosít arra, ahol a közösség sokkal inkább létrejö-het, mint a legtöbb zsúfolt gyülekezetünk magányában.

Isten azt akarja, hogy valóban ismerjük egymást, hogy felelősséggel tar-tozzunk a másik iránt, hogy szolgáljunk egymásnak, és lépünk igazi kö-zösségre.

¹ Ga reth ICENOGLE: *Biblical Foundations for Small Group Ministry: An Integrationa Approach*, Downers Grove, IL, Inter-Varsity Press, 1993, 32.

² GORMAN: i. m., 70. Charles Swindollt idézi.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

35/135. oldal

Az Egyiptomból való szabadulás

Amikor a Mindenható arra készült, hogy elhívjon egy választott népet, Izraelt, először arra volt szüksége, hogy vezetőt találjon, aki modellezní tudja az igazi közösséget. Ez a vezető Mózes volt, aki viszont természete szerint nem volt Isten szerinti közösségépítő. Ő megtanulta Egyiptom mindenféle bölcsességét. Tanulmányai arra képezték, hogy egy rendellenesen működő közösség vezetője legyen. Az egyiptomi vezetési stílust legjobban Egyiptom fő jellegzetessége, a piramis szimbolizálja.

A piramis szervezeti rendszerében az uralja a rendszert, aki a csúcson van, a piramis többi része őt támogatja. Így az élet folyamatos küzdelemből áll: feljutni a csúcsra, és amikor ott vagy, meg kell küzdened az ott maradásért, mert mindenki, aki alattad van, megpróbál lerántani onnan, hogy ő jusson fel a helyedre. Ez volt az az Egyiptom, ahol Mózes felnevekedett, de ez a rendszer nem segítette elő a közösséget. Ez a közösségnek éppen az ellenkezőjét szüli. Azonban ma nagyon sok gyülekezet az egyiptomi hatalmi rendszer szerint működik, ahol a vezetés egy személyben összpontosul, a többség pedig őt szolgálja. Ez különösképpen a kis gyülekezetekben látható, ahol egy pátriárka vagy mátriárka uralja a gyülekezetét, és hoz meg minden döntést.

Egyes emberek szeretnek kis gyülekezetekhez tartozni, mivel vágnak egy olyan helyre, ahol ismerik őket. A valóság azonban azt mutatja, hogy a gyülekezet kis volta nem biztosíték arra, hogy a közösség megvalósul ezeken a helyeken, különösképpen, ha piramisszerkezetű irányítással működik. A tény az, hogy sok nagyobb gyülekezetben inkább kialakul a közösség, mint a kisebb gyülekezetben. Ez azért van, mert életüket ők az Isten közösséggel kapcsolatos terve szerint rendszerezték, nem az egyiptomi piramisrendszer alapján.

Mózes valóban a hierarchikus piramisvezetési módszert sajátította el. Amikor rájött, hogy Isten őt választotta ki Izrael szabadítójaként, azonnal hozzálátott megvalósításhoz azon az egyetlen módon, amelyet ismert - a hatalom gyakorlása által. Az Úrnak el kellett küldenie őt a sivatagba negyven évre, hogy juhokat legeltessen, és közösséget tanuljon a hierarchikus hatalom helyett. Miután ezt a leckét jól elsajátította, visszatért Egyiptomba,

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

36/135. oldal

nem a hatalmat megragadva, hanem alázasosan, tanulékonyán és közösségben. Érdekes, hogy amikor Isten visszahívta őt, nem engedte egyedül, hanem testvérével, Áronnal, mint az ő szószólójával. Valaki mással ment közösségben. A vezetést megosztották. Ez a Mindenható terve az irányítással.

Mózes új módon ismerte meg Istent, nem úgy, hogy népe fölött van, mint az egyiptomi Fáraó, hanem inkább az ő népe között. Ezt szemlélteti az a közösség, amelyet az Úr kívánt létrehozni a népével. Ő azt akarta, hogy népe olyan kapcsolatban álljon vele, mint amilyen kapcsolatban Mózes volt vele. Nem egy hierarchikus papságot akart létrehozni. Isten vágya az volt, hogy az egész nép pap legyen (2Móz 19:5-6). Azt akarta, hogy mindenki kapcsolatba tudjon lépni vele, így mindnyájan papokká válhassanak. Ilyen értelemben a hatalom meg lett osztva a nép között, és nem egy személyben - Mózesben - testesült meg, aki a csúcson állt.

Isten eredeti tervét Izraellel, hogy papok birodalma legyen, elvetették, amikor fellázadtak a Sínai-hegynél, de ez az ideális, amely felé a Megváltó irányult, és végül bevezette az Újtestamentumban. A hívők egyetemes papságának üzenete nem azt tanítja, hogy mindenki saját maga törvénye legyen. Inkább azt jelzi, hogy a keresztények éljenek egymástól függő életet, és ne akarjanak uralkodni. Ennek a hitelvnek a természete megköveteli azt, hogy egymással közösségben éljenek.

A közösség csak ott jön létre, ahol a vezetést kiterjesztették. A városok összevonják a hatalmat uralkodás végett, de Isten kiterjeszti azt, azért, hogy a népét felszabadítsa a közösségre. Igazi közösség nem létezik egy olyan szervezetben, amely hierarchikus hatalmat gyakorol. A fáraót egyszer sem látjuk jó fényben, amikor József történetében megosztja a hatalmat. Azoknak a vezetőknek a szerepe a hatalom továbbadása, akik érdekeltek a közösség kialakításában. Isten vezetési modellje inkább egy kör, mint egy piramis.

„A piramis azt sugallja, hogy az ember felmagasztalhatja magát az egeig. A kör. pedig azt, hogy Istennek le kell jönnie a földre. A piramisban egyszerre csak egy ember lehet a csúcson.

A körben mindenki benn van, mint a közösség egyenrangú tagja.”³

3 ICENOGLE: i. m., 101.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

37/135. oldal

Ha megfigyeljük a legtöbb mai gyülekezet struktúráját; hamar rájövünk, hogy nagy részük a piramisrendszerre épül, és nem a körre. A körben a vezetés megoszlik, A hierarchikus gyülekezetek nem merik megengedni, hogy kis csoportok működjenek, mivel félnek attól, hogy nem tudják ellenőrzésük alatt tartani őket. A legtöbb mai gyülekezetben a kiscsoportos szolgálatok megalakulásának legnagyobb akadálya az ellenőrzés elvesztésétől való félelem. Ez áll a mögött a sikertelenség mögött is, hogy a laikusokat meghívják a szolgálatba, és felhatalmazzák őket a szolgálatra. Ez a magyarázata annak is, hogy az egyházterületek félnek olyan laikus gyülekezetek megalapításától, amelyeket nem tudunk ellenőrizni. Ez az igazi kérdés, de valahogy meg kell találnunk a módját annak, hogy a gyülekezeteket és a tagokat felelősségre vonhatónak tartsuk anélkül, hogy annyira aggódnánk az ellenőrzésért. Krisztusra kell bízunk az egyház számontartását, mivel az emberi próbálkozások csak egy irányíthatatlan gyülekezetet hozhatnak létre. Csak a hatalom delegálása által tükrözheti a gyülekezet igazán Istent, aki folyamatosan delegálja a hatalmat. Ennék az egyik legnagyobb példája a testet öltés, amikor az Úr testté lett és közöttünk lakozott.

A kiscsoportos szolgálat nem csupán egy másik program, amelyet hozzáadunk a gyülekezetben már meglévő modellek sokaságához. A kis csoportok központi rendező elvként kell, hogy működjenek, amelyre az egyház épül. Ily módon a hatalom felszabadul a gyülekezeti tagok számára, és az egyház megszűnik klerikus mozgalom lenni. Az az egyházmodell, ahol a lelkész van hatalmon, a középkor hitehagyásából ered, amit ők közvetlenül az egyiptomi piramismodellből vettek át. Itt az ideje, hogy visszatérjünk az apostoli egyház modelljéhez, ahol a klerikusok felhatalmazzák a gyülekezeti tagokat, és felszabadítják őket a szolgálatra. A kis csoport az egyik módja az általános papság megvalósításának a Krisztusért való munkában. Ez volt az a szervezet, amelyet Jézus meg akart alapítani, amikor a keresztény egyházat létrehozta. Bizonyára erre a szolgálatra van szükség a Megváltó egyháza munkájának csúcspontján is.

Ahogy Icenogle mondta: „A kis csoportok a közös papság körei kell, legyenek, ahol a hatalom megoszlik, és a gondoskodás kölcsönös, amint a csoport minden tagja alárendeli magát Istennek.”⁴

4 ICENOGL: i. m.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

38/135. oldal

A Jetró-modell

2Mózes 18:1-19:6 leírja azt az állapotot, amely Izrael táborában uralkodott, amikor Jetró meglátogatta vejét, és Cippora visszatért Mózeshez, a férjéhez. Jetró azonnal felfigyelt Mózes vezetési stílusának egyik nagy problémájára. Mózes visszatért a piramismodellhez, amelyben felnevelkedett. Szomorú, hogy a legtöbb vezetőnek ez a természetes reakciója. Szüntelen éberségre van szükség ahhoz, hogy Isten vezetési stílusát követni tudjuk. Mózes ki-merült, nem volt ideje a családjára, és a nép nem került közösségbe egymással vagy Istennel. Mózes minden idejét azzal töltötte, hogy a nép vitás dolgait intézze. Úgy tevékenykedett, mint sok mai lelkész, akik minden percüket a tagok szolgálatban töltik, gondozzák őket, és egy olyan gyülekezetét hoznak létre, amely teljesen tőle függ. Semmit sem változtunk a háromezer év alatt.

Jetró javaslata nagyon egyszerű volt, de ellentéte annak a vezetési elméletnek, amelyet abban az időben és napjainkban is tanítanak. Azt mondta, hogy Mózesnek meg kell osztania a hatalmat azáltal, hogy felhatalmazza a népet. Úgy kellett ezt tennie, hogy egy személy ne feleljen többről, mint tíz ember vagy egy család. Ez arra a méretre csökkentette a hatalmat, amit mi most kis csoportnak nevezünk. Az igazi biblikus vezetés a „legalacsonyabb” szinteken levő embereket hatalmazza fel.

Ennek eredményeként Mózes felszabadult arra, hogy a nagyobb problémákkal foglalkozzon. Megóvta őt a kiégéstől, és felszabadította a népet az által, hogy felhatalmazta problémáinak megoldására. A Jetró modell nagyon jó vezetési példa a mai egyházban is.

Ahelyett, hogy a lelkész lenne az elsőrendű gondoskodó a gyülekezetben, felszabadítja a gondozási szerepet a nép számára, akik egymásról gondoskodnak. Ez a rendszer jobban teljesít, mint amit bármely lelkész egyedül megfelelően el tudna végezni. Isten terve a közösséggel válasz a mai kiégett, csalódott lelkészek számára. Add át a hatalmat azáltal, hogy felhatalmazod népedet.

Amikor megbízik valakit valamivel, ne telepedjél rá, hogy megbizonyosodjál arról, hogy úgy végzi, ahogyan te. Szabadítsd fel őket és bízzál meg bennük. Minél inkább fel tudják hatalmazni a lelkészek a tagokat, annál

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

39/135. oldal

kiegyensúlyozottabb lesz az életük, A nép pedig lelkileg ráhangoltabbá válik.

A kis csoportok célja a hatalom és a papság megosztása. A decentralizáció a papság továbbadását jelenti. A gyülekezeteknek ezen az alapon kell értékelniük saját kiscsoportos rendszerüket. Nem elegendő csupán az, ha léteznek csoportok. A rossz kis csoportok sokkal több problémát okozhatnak, mint amennyit megoldanak. A csoportok azok a helyek, ahol a hatalom megoszlik a nép között. Gyülekezetekben a kiscsoportos szolgálat továbbadja-e a hatalmat, vagy még azokat is arra használjátok, hogy a népet ellenőrzések alatt tartsátok? Az igazi kis csoportok, amelyek közösséget építenek, továbbadják a hatalmat, és nem összpontosítják azt egy lelkészre vagy egy más ellenőrző személyre a gyülekezetben. Azoknak a vezetőknek, akik átadják a hatalmat, több idejük lesz a családjukra. A stressz és a túlhajszoltság volt az, ami Mózes segítette az új vezetési modell elfogadásához. Talán az elhúzódó stressz és a túlhajszoltság, amelyet a mai lelkészek is megtapasztalnak, elvezeti őket oda, hogy ismét átgondolják feladatukat, és egy új szolgálati stílust fejlesszenek ki, amely továbbadja a papságot. Amikor a lelkészek ezt megteszik, felhatalmazzák gyülekezeti tagjait arra, hogy egymásnak szolgáljanak, és ne fűggenek a lelkésztől, mint egyedüli szolgálatttevőtől a gyülekezetben.

Egy rendszer, amely megosztja a hatalmat, egy támogatási rendszert igényel vezetői számára. Jetró módszere ezt nyújtotta, amikor arra oktatta Mózes, hogy válasszon vezetőket, tizedeseket, ötvenedeseket, századosokat és ezredeseket. A „magasabb” vezetőknek kellett képeznie a támogatási rendszert a „tizedesek” számára, akik a helyszíni irányítók voltak Mózes társadalmában.

A laikusok szolgálatba való bevezetésének egyik nagy problémája a mai gyülekezetben az, hogy a lelkészek megpróbálják a tagokat a lelki ajándékok szerinti feladatkörbe helyezni, de elmulasztják biztosítani a szükséges támogatást szolgálatuk fenntartására. Jetró terve, hogy minden tíz embernek legyen egy támogatója, jól működött abban az időben. Bizonyára ez a szükséges minimális támasza a mai laikus szolgálatok megvalósításának is. Azonban napjaink bonyolultságának köszönhetően minden három vagy négy szolgálatttevőnek szüksége lenne egy támogató személyre. Természetesen ez több munkást igényel, de ez egy kölcsönös támogatási kört hoz

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

40/135. oldal

létre, amelyben nem kell minden kiscsoport-vezetőnek jelentést tennie a lelkésznek, mint Mózes piramismodelljének ellenőrző rendszerében, mert ez nem működik még a csoportos szolgálatban sem.

Egy működő vezetési modell a mai egyházban támogatási alapot biztosít minden vezető számára. Ahogy a gyülekezeti tagok felismerik, hogy a hatalom nem összpontosul egy személyben, hajlandók lesznek segíteni egymásnak problémáik megoldásában. Az „én” problémám a közösségé is lesz, amint felismerjük, hogy mi ebben mindnyájan együtt vagyunk.

A Jetró-modellben Mózes elmozdult abból a pozícióból, amelyben egyedül hozott ítéletet, egy olyan szerepkör felé, ahol mások ítéletét felügyelte. Amint a gyülekezetek adoptálják a Jetró féle vezetési modellt, megváltoznak, és ahelyett, hogy a lelkész lenne a fő gondozó és döntéshozó a gyülekezetben, a vezetés megoszlik a nép között, és Isten minden gyermeke fel lesz hatalmazva a szolgálatra. A gyülekezet a valóságban minden hívő papsága kell, hogy legyen.

Az Ószövetség és a kis csoportok

A Jetró-modellnek hosszantartó hatása volt Izraelre a bírák korában, és később is a zsidó zsinagógák alapításakor, amelyeket minimum tíz emberrel lehetett létrehozni. Izrael elhívásában benne rejlik a vezetés megosztásának teljes gondolata a nép között. A hitehagyás akkor következett be, amikor elkezdtek utánozni a körülöttük lévő nemzeteket, és Isten szándékával ellentétben létrehozták a királyság intézményét. Itt újra látjuk az Úr türelmét, ahogyan megengedi a királyság létrehozását, amely ellentétes az ő tervével. Néha megengedi, hogy megtanuljuk a nehezebb utat.

Ahogy a későbbi fejezetekben látni fogjuk, a korai adventista gyülekezeteket nem ellenőrizték lelkészek. Mivel vágytunk arra, hogy a körülöttünk lévő egyházakat utánozzuk, Isten megengedte, hogy eltérjünk az ő ideális tervétől. Ma, miközben ugyanazokkal a problémákkal találjuk szembe magunkat, mint a többi felekezet, az adventisták kezdenek ráébredni annak a szükségességére, hogy visszatérjenek a menny szándékához a klérust és a laikusságot illetően - a felhatalmazott laikussághoz, amelyet a klérus képez ki, mikor megosztja a hatalmat.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

41/135. oldal

Összefoglalás

Csak akkor érthetjük meg a kis csoportokat az Ószövetség szemszögéből, ha megpróbáljuk megérteni Isten eszményét a kezdetektől. Láttuk azt, hogy a Szentháromság is egy kis csoport, és az istenség személyeitől való kölcsönös függésben létezik. Továbbá Isten azzal a céllal teremtette meg Ádámot és Évát, hogy egymással közösséget hozzanak létre, és vele is közösségre lépjenek. Ebben a tökéletes édeni kapcsolatban képesek voltak arra, hogy teljesen nyitottak legyenek egymással szemben - hogy „meztelenek” legyenek, és ezt ne szégyelljék. Azonban mihelyt vétkeztek, „meztelennek” kezdtek érezni magukat, és elrejtőztek, mert a bűn megtörte a közösséget. Ettől kezdve az Úrnak az a szándéka, hogy helyrehozza a megtört kapcsolatot. Az Ószövetségben Isten ezt a kis csoportok által kísérelte meg, nem pedig nagy sokaság útján, amelyeket az emberiség lázadása hozott létre. A Mindenható másik módszere az igazi közösség helyreállítására a hatalom továbbadása, ahogyan az egyiptomi és a jetroi modell közötti kontrasztban láthatjuk, amelyet elfogadtatott Izraellel.

Azok a mai gyülekezetek, amelyek érdekeltek abban, hogy helyreállító közösségek legyenek, megpróbálnak visszatérni az édeni eszményhez. Előmozdítják mindazt, ami továbbadja a vezetőséget a „kevéstől” a „sokhoz”. Ők felhatalmazzák a gyülekezeti tagokat a szolgálatra az által, hogy felszabadítják őket a szolgálatra, és nem próbálják meg az egész feladatkört saját ellenőrzésük alatt tartani. Elősegítik a kis csoportokat, ahol az emberek megtanulhatják, hogy ne ítélkezzenek egymás fölött, hanem teremtsék meg a nyitottság és bizalom helyét, ahol a tagok valóban gondoskodnak egymásról egy közösség keretén belül. Ez Isten terve az emberiséggel. Ilyen közösség létrehozásáért lépett be Jézus az emberi történelembe, hogy megváltson a bűnből, és hogy újra igazi közösséggé formáljon át. Ahogy Krisztus szolgálatát vizsgáljuk, fel fogjuk fedezni, hogy az ő küldetésének is az volt a célja, hogy továbbadja a hatalmat, és hogy kis csoportokat hozzon létre, ahol a vezetők fel vannak hatalmazva, és támogatást kapnak egy igazi közösségben.

4. A KAPCSOLATOKRA ÉPÜLŐ EGYHÁZ UJRAÉLESZTÉSE

Miközben az Ószövetség úgy mutatja be a közösség teológiáját, mint a Szentháromság elidegeníthetetlen tulajdonságát, az Újszövetség egy jobb képet ad arról, hogyan lehet ezt a közösséget a gyakorlatban megvalósítani a gyülekezet mindennapi életében. Jézus testet öltése és érettünk végzett szolgálata segít megértenünk Isten tervét az emberiséggel, hogy közösségekben éljenek vele és egymással.

Az újtestamentumi kor hajnalán az egyház kezdte elveszíteni közösségi jellegét a farizeusok közti és egyéb hatalmi harcokban, akiket a pozíció jobban érdekelt, mint a közösség létrehozása. A hierarchikus vezetés felváltotta a körmodellt, és a piramis csúcsán lévő pozíció megszerzéséért vívott harc uralta a zsidóságot abban az időben.

Ebben a helyzetben jelent meg Jézus, és épített egy olyan mozgalmat, amely kimondottan a közösségre alapult, és továbbadta a hatalmat a felhatalmazott népek. Jelen tanulmányunk nem csupán elmélet vagy feltételezés: élő példánk van arra, hogyan lehet a gyülekezeti tagokat a szolgálatra felhatalmazni.

Jézus és a kis csoportok

Jézus három és fél évig szolgált a Földön. Időnként nagy sokasághoz beszélt, de a legtöbb munkát a tizenkét fős kis csoportban végezte, akiket tanítványainak nevezett. A Megváltó ezt a néhány évet azzal töltötte, hogy az ő életét ebbe a pár emberbe töltötte át: a tizenkettő, a hetven és az öt követő asszonyok felé. Örökre megváltoztatta a világot. Ma a legtöbb egyház a tömegekre összpontosít, és azon csodálkoznak, hogy miért nem gyakorolnak jelentős hatást a körülöttük levő világra. Itt az ideje annak, hogy megvizsgáljuk Krisztus módszerét közösségteológiájának fényében.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

43/135. oldal

Jézus nem a nagy közönséget próbálta megnyerni. A valóságban néha éppen elbátortalanította őket követésétől. A Messiás inkább az emberek kis csoportjaira összpontosított, tudván azt, hogy általuk a sokaságot is elérheti az igazsággal. A tartós munka csak a kiscsoportos szolgálat által felhatalmazott emberekkel valósítható meg. A múlt nagy prédikátorai, akik megkísérelték elérni a nagy közönséget anélkül, hogy kiscsoportos szolgálatokat hoztak volna létre, nem érték el maradandó eredményeket. Ezzel ellentétben John Wesley, aki prédikációs szolgálatát kis csoportok létrehozásával társította, nem csupán azt látta, hogy a tömegek Krisztusban való hitre jutnak, hanem hogy eljutnak az állandó tanítványságra.

Mivel Jézus kezdetben tanítványait egy kis csoportba szervezte, nem furcsa az, hogy ők is egy kiscsoportos egyházat hoztak létre. Később ebben a könyvben a házi gyülekezetek kérdését is meg fogjuk vizsgálni, ami a korai egyházat jellemezte. Ez volt az a modell, amelyet Jézus rájuk hagyott, és ők rendületlenül követték ezt a sémát. Az Üdvözítő kinyilatkoztatta, hogy a tömegek elérése a kis csoportok által lehetséges, ahol megtapasztalják az igazi közösséget. Ez nem jelentette az Ige prédikálásának elhanyagolását, hanem azt, hogy a prédikálást a kiscsoportos rendszer támogatta: „Jézus szolgálatának a zsenialitása abban rejlett, hogy ő elsősorban néhány embernek szánta oda magát és nem a tömegeknek, azért, hogy a tömegeket sokkal hatékonyabban elérje az evangéliummal.”¹

A tizenkettő volt a Megváltó fő szervezete a nagy misszióparancs kivitelésében. Nem adott nekik alaposan kidolgozott tervek, sem nagyszerű szervezeti táblázat; ő egyszerűen létrehozott egy kis csoportot és képezte azt. Megváltoztatta a világot. Ő nem egy nagy szervezet, hanem az emberek felépítésével törődött. A legfontosabb dolog, amiről Jézus beszélt, a kapcsolatok kérdése volt. Isten, aki közösségben él, most lejött a földre, hogy az emberiségnek példát adjon arra, hogy mit jelent egymással egy közösségbe tartozni. A korai egyház azért ragadta meg olyan jól a közösségi szolgálatot, mert magától a Mestertől látták azt. A tizenkettő különböző rosszul működő csoportokból és családokból jött össze. Jakab és János olyan közegekből érkezett, ahol az édesanyjuk folyamatosan arra ösztönözte őket, hogy mindenkit előzzenek meg - hatalmon levő emberek legyenek.

¹ John MALLISON: *Growing Christians in Small Groups*, Sydney, Anzea Publishers, 1989, 3.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

44/135. oldal

A zelóták pártja, amelynek Simon is tagja volt, a hatalmat katonai erővel akarta megszerezni. Máté a római uralmat használta fel arra, hogy rákényszerítse a nem kívánatos adókat az emberekre. Ezek nem olyan személyek, akiket keresünk, amikor egy közösséget akarunk létrehozni, de Jézus mégis őket választotta ki, hogy bebizonyítsa: ha az emberek rosszul működő csoportokból vagy családokból jönnek is, igazi közösséget fedezhetnek fel őbenne.

Néha sokan úgy érzik, hogy a jó közösség létrehozásának egyetlen módja, ha megfelelő személyeket tudnak behozni, és kirekesztik a rendellenes embereket. A rendellenes „elemek” tönkreteszik a csoportot - ők igazi kihívást jelenthetnek. Jézus szolgálati modellje mégis azt mutatja, hogy a rendszerbe be nem illőket az evangélium gyökeresen képes megváltoztatni, így meg tudják tapasztalni az igazi közösséget. Mivel mindannyian valamilyen módon rendellenes emberek vagyunk, Jézus modellje reménységet ad, hogy olyanná alakíthat bennünket, akik igazi közösségben állnak vele és egymással.

Mivel Krisztus kivette részét a kiscsoportos szolgálatban, és az ő példája azt mutatja, hogy szolgálatának nagy része erre a sejtre összpontosult, fontos, hogy a mai egyház is kivegye részét a kiscsoportos munkában. Így szolgálatukat a Megváltó áldozatvállalásának mintájára alakíthatják. Elképzelhetetlen, hogy egy olyan egyház, amelyik a Szentírásra épül, létezhessen kiscsoportos szolgálat nélkül, amikor ez Jézus szolgálati módszerének a lényege volt.

Az Üdvözítő nem csak egyszerűen kiválasztotta a tizenkettőt, hanem kiképezte őket arra, hogy önálló munkát végezzenek. A legtöbb időt azzal töltötte, hogy közösséget formáljon belőlük. Kezdetben nem bíztak meg egymásban. Nem voltak nyitottak, hanem sebezhetőek egymás előtt, és nagyon is ítélkeztek. Jézusnak meg kellett változtatnia mindezt, hogy azt az új közösséget tudják képviselni, amelyet létrehozott - az új Izraelt.

„Az első tizenkettő Jákob tizenkét fia voltak - egy család. Jézus elhívta az új tizenkettőt, hogy egy új család legyenek. Jákob ősi családja jelentős szexuális és lelki összetörtséget mutatott: testvérüket eladták rabszolgának, falvak védtelen embereit mészárolták le. A Megváltó új családja arra hívatott, hogy jöjjön ki az efféle romboló életformából. Arra hívtak, hogy

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

45/135. oldal

helyreállított és helyreállító család legyenek. Kicsiknek kell lenniük és kivételeseknek Krisztus számára.”²

Ahhoz, hogy a közösséget hangsúlyozza, Jézus olyan családdal összefüggő szavakat használt, amelyek leírják azt a kapcsolatot, aminek jellemeznie kell őket. Egymást testvérnek kellett nevezniük. A legpontosabban körülírt kijelentése az új közösségnek Máté evangéliuma 12. fejezetében található: „Mikor pedig még szólt a sokaságnak, ímé, az ő anyja és az ő testvérei álltak odakinn, akarván ővele szólni. És mondta néki valaki: ímé, a te anyád és testvéreid odakinn állnak, és szólni akarnak veled. Ő pedig felelően mondta a hozzá szólónak: Kicsoda az én anyám és kik az én testvéreim? És kinyújtván kezét az ő tanítványaira mondta: ímé, az én anyám és az én testvéreim! Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az nékem fitestvérem, nőtestvérem és anyám.” (Mt. 12:46-50)

Jézus új közössége felülmuta a természetes családot. Azok az emberek, akik hozzájönnek, részei lesznek az ő új családjának. Az a tény, hogy Krisztus családdal kapcsolatos kifejezéseket használt a hívők közötti és a vele való kapcsolat körülírására, azt jelzi, hogy a kapcsolatok az új közösség magvát képezik. Korábban a figyelem középpontjában a piramis csúcsára való feljutás állt, de Jézus egy új közösséget próbált meg létrehozni, a helyreállított Édent, ahol a kapcsolatok sokkal fontosabbak, mint a hierarchikus struktúra, így annak érdekében, hogy az emberiséget megmentse, a Mester közösséget teremtsen. A keresztény közösségen belüli kötelékeknek olyan szorosnak kell lenniük, mint a természetes családban.

A Mester szolgálatában nem fedezhető fel az individualizmus, hanem a közösség, és ő ide hívja az embereket. Jöhetnek egyénileg, de azonnal kapcsolatba lépnek másokkal, hogy létrejöhessen a közösség. Földön járta-kor a Megváltó elsőrendű célja az egyház életre hívásával a kapcsolatokra épülő közösség megteremtése volt.

Ahogy Jézus ebben az új közösségben szolgált, amit ő hozott létre, az embereket megtanította arra, hogyan viszonyuljanak egymáshoz. Nekik nem egy légüres térben kellett élniük.

Az Üdvözítő kiküldte őket, hogy szolgáljanak másoknak is, mivel a közösségen kívüli munka része a közösségnek.

²ICENOGLÉ: i. m., 207.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

46/135. oldal

Azonban Krisztus nem egyedül küldte el az embereket, hanem párokban, kettesével, mivel csak a közösség hozhat létre új közösségeket. Az egyedül végzett feladatok individualista keresztényeket teremtenek, olyanokat, akik nem élnek közösségben, mivel tanítójuk sem úgy dolgozott értük. Mivel elmulasztottuk követni Jézus „kettesével” szabályát, azért van olyan sok individualista keresztény. Az a tény, hogy ő mindig egy csoportban szolgált, és mindig legalább párokban küldte ki tanítványait, arra kell, hogy készítsen bennünket, hogy komolyan kérdőjelezzük meg „szólóban” való munkálkodásunkat. Ha biblikus keresztények vagyunk, a Mester csoportokban végzett tervét és munkáját fogjuk követni, ahogyan Jézus tanított bennünket. Miért tűnik olyan furcsának úgy tenni, amire Krisztus utasított minket?

Ezen a ponton mindig előjönnek a pénzügyekkel kapcsolatos kérdések. Az az aggodalmunk, hogy nem engedhetjük meg magunknak két ember fizetését, hogy együtt dolgozzanak. Azonban arra is rá kell jönnünk, hogy nem fizethetünk egy ember kudarcaiért, aki nem tud közösség nélkül dolgozni. Továbbá egy újfajta fizetett alkalmazotti modellről is gondolkodnunk kell, akik közösségi kereteken belül és nem egyénileg dolgoznak. Ez azt jelentheti, hogy át kell rendeznünk a lelkészek szerepét, amint visszatérünk az apostoli mintához.

Mivel elfogadtunk egy olyan prédikátori szerepet, amely nem biblikus, ez arra kényszerített, hogy szükségből egyedül dolgozó lelkészeket alkalmazzunk. Azonban ahogy visszatérünk az újszövetségi szolgálati modellhez, és már nem érezzük annak a szükségességét, hogy minden gyülekezetnek saját lelkésze legyen, könnyebb lesz a közösségben végzett szolgálat létrehozása. Egy ilyen intézkedésre feltétlen szükség van a gyülekezetalapítások érdekében. Jézus az egyházat a lehető legkisebb egységként, kis csoportként határozta meg: „Ismét mondom néktek, hogy ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám. Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt. 18:19-20)

Érdekes megjegyezni, hogy Jézus kijelenti, ő velünk lesz különösképpen akkor, amikor kettesével vagy hármassal gyűlünk egybe. Ő megjelenik abban a közösségben, amely a nevében gyűlt össze. Krisztus minden olyan kijelentése, hogy jelen lesz közöttünk, abban a keretben hangzik el,

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

47/135. oldal

hogy az egyház közösségben van, és nem egyénenként. Ez természetesen nem tagadja azt, hogy Jézus egyénenként is velünk van, de kinyilvánítja nagy vágyát, hogy a közösségre épülő csoportok szükségességét hangsúlyozza. Amikor Jézus az egyházzal, mint összegyűlt közösségről szólt, a kis csoportra utalt. Ma ezt a szöveget mentegetőző módon szoktuk használni, amikor alacsony a jelenlévők száma. A Megváltó azért ejtette ki ezeket a szavakat, hogy segítsen megérteni: a kis csoportok képezik az egyház lényegét. Nem létezhet egy gyülekezet csoport nélkül, ami olyan különleges hely, ahol Krisztus az ő népe között lakik.

„Jézus tanítványainak adott válasza ebben az összefüggésben azt sugallja, hogy senki sem lehetett nagyobb, hanem» ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek «- ahol egy kis csoport összejön gyermeki lelkiületben, egyetértésben, megbocsátásban, megtérésben, összhangban ő mindnyájuknak nagyságot fog hozni.”³

Krisztus elmondja nekünk, hogy a kis csoport maga az egyház, nem csupán egy része, hanem annak lényege. A tizenkettő összegyűlt közössége lett az egyház. Ahelyett, hogy a kis csoportokra úgy tekintenénk, mint a gyülekezet egy újabb programjára, el kell kezdenünk úgy látni azokat, mint magát az egyházat, mert ezt jelentette ki Jézus róla. A kérdés az, hogy hiszünk- e neki.

A mai egyházban úgy tekintünk a kis csoportokra, mint egy olyan programra, amelyet hozzá kell adni az eddigiekhez. Krisztus azonban úgy látta a kis, gondoskodó csoportot, mint a teljes egyházat. Az az egyházmodell, amelyet ő dolgozott ki, nem egy nagy szupergyülekezet, hanem kis csoportok, ahol az emberek nyitott, őszinte közösségben élnek egymással. Ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy a nagy gyülekezet rossz. Azok a sikeres szolgálat helyszínei lehetnek, ha a kis csoportok összességét képezik.

Ha a nagy gyülekezet csupán egyetlen nagy csoport, akkor az nem újszövetségi gyülekezet. Újszövetségi értelemben a nagy gyülekezetek sok kis csoport együttesét jelentik, amelyek az egészet alkotják.

3 ICENOGLÉ: i.m., 227.

Jézus elgondolása a kiscsoportos közösségről

Jézus kiscsoportos szolgálatának a középpontjában a közösség gondolata található. A kis csoport nem magáért létezik. Csupán eszköz a közösség létrehozásában. A Megváltó felismerte, hogy a kis csoport a legjobb eszköz e cél megvalósításában. Szolgálatát azzal foglalkozott, hogy követői között közösség jöjjön létre. Úgy tűnik, hogy ez volt az egyik legfontosabb feladata, amelyet meg szeretett volna valósítani. Tudta, hogy ha követői nem tudnak kijönni egymással, soha nem hozhatnak el másokat a közösségbe. Ezért töltött Krisztus annyi időt az igazi közösség kialakításával rendelkező követői között, akiket a szolgálatra hívott el.

A Mester közösség miatti törődése a Sentháromsághoz fűződő viszonyából és abból a vágyából eredt, hogy Isten képét helyreállítsa az emberiségben. Ha a megváltás folyamata magába foglalja az emberiség teljes helyreállítását az Úr képére, akkor sürgetően fontos a közösség létrehozása abban az egyházban, amelyet Jézus alapít meg a földön. A gyülekezetről alkotott elgondolása teljesen ellentétes az amerikai individualista egyházfogalommal: „Az amerikai individualizmus nyilvánul meg akkor, amikor valaki kijelenti:» Én magamban is tudom imádni Istent. Nincs szükségem a gyülekezetre.«Ezek az állítások figyelmen kívül hagyják a gyülekezet központi értékét és célját, a szemtől szembe való gyülekezést és azt, hogy Istent csak a közösségben lehet teljesen megismerni.”⁴

Jézus közösségről alkotott elképzelésében nem volt helye a szerzetesi életnek, sem azoknak, akik másoktól elszigetelten akarják szolgálni Istent. Természetesen egyeseknek szükségszerűségből muszáj magányosan dolgozni, de ez soha ne történjék meg szabad választásból.

A Messiás számára a gyülekezet lényege a közösségben való részvétel volt, és ő nem tudott elképzelni egy nyugati individualista típusú gyülekezetét. Krisztus tudta, hogy a lelki növekedés csak akkor jön létre, amikor az emberek egymással közösségben élnek. Nyilvánvaló, hogy a közösségben való részvétel nem választható szabadon a keresztyének számára, hanem maga a keresztyénség.

⁴ICENOGLE: i. m., 258.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

49/135. oldal

Az adventisták nagy példaképei voltak a hívek egyetemes papságának. Ez nem csupán része a reformációs örökségünknek, hanem újszövetségi előjogunk is. Világosan megértettük a papság lényegét, mint ami azt jelenti, hogy minden keresztény közvetlenül járulhat Istenhez minden közbenjáró nélkül, kivéve Jézust. Azonban a papságnak van egy másik oldala is, amit nem szabad elfelejtenünk: az emberek nem lehetnek papok a közösségtől elkülönülten, amelyet szolgálnak. Nem létezik olyan, hogy valaki önmagának legyen a papja. Papnak lenni annyit jelent, mint közösségben élni. A papnak az a feladata, hogy másokat szolgáljon a közösségben, és mivel a közösségben mindenki pap, a hívek egyetemes papsága azt jelenti, hogy egymásnak szolgálnak.

Ebben az értelemben minden „egymásról szóló szakasz az Újszövetségben nagy jelentőséget kap, mert ezek írják le a pap szolgálatát, vagyis a kölcsönös gondozás szolgálatát. Az ilyesfajta gondoskodás csak egy közösség keretén belül valósul meg. Ezért a hívek egyetemes papsága megköveteli, hogy minden lelkész közösségben éljen másokkal. Minden, ami ettől eltér, tagadása az egyetemes papság újszövetségi értelmezésének.

Az új papság, amelyet Jézus alapított, és a kis csoportok értelmében, amelyek az újszövetségi egyházat alkotják, a Megváltó egy új egyházmodellt hozott létre. Ez a séma arra tanítja a hívőket, hogy egymástól és ne önmaguktól függjenek. Ez a modell teljesen megvalósult az Apostolok cselekedeteiben leírt házi gyülekezetekben, amit a következő fejezetben fogunk megvizsgálni.

A közösség létrehozása annyira fontos volt az újszövetségi gyülekezet számára, hogy Jézus arra oktatta a tanítványokat, várjanak, amíg a Szentlélek hitelesíti a megalakult egyházat pünkösdkor, mielőtt elmennének, és szóban is bizonyosságot tennének a feltámadásról. Csak a hitbéli közösség létrehozása által lehet megfelelően bizonyosságot tenni a hitről.

A Megváltó nem egy individualista evangéliumot akart létrehozni. Ő olyan egyházat akart alapítani, ahol az embereket gondozzák, és bizonyosságot tesznek nekik a közösségben. A közösségi bizonyoságtevés újabb közösségeket nemz. Krisztus közösségértelmezésében benne rejlik az a szükséglet, hogy ezek reprodukálhatóak legyenek. Az egészséges igazi közösségek megsokszorozzák önmagukat. Egy olyan kis csoport vagy gyülekezet,

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

50/135. oldal

amely nem termeli újra önmagát az által, hogy új, kapcsolatokra épülő közösségeket hoz létre, beteg gyülekezet. Ily módon a kis csoportok pusztá léte a gyülekezetben még nem teremt közösséget. Ezeknek szaporodniuk kell, ha egészségesek. Ez a magyarázata annak, hogy a Mester a legnagyobb élharcosa a kis csoportoknak, akit valaha a világ látott. Ő megteremtette a tökéletes csoportot, és ez megváltoztatta a világot. Amikor beléptek a csoportba, nem voltak tökéletesek, de a gondoskodás által Jézus megváltozott tanítványaivá lettek. Az Üdvözítő jelezte, hogy a keresztyény növekedés nem valósulhat meg egy csoport életében való részvétel nélkül: „így a keresztyény közösség egy olyan hely, ahol a keresztyény életet elkezdhetjük együtt gyakorolni. Egy olyan helynek kell lennie, ahol sikereket és kudarokat tudunk megélni az elfogadás és az Isten törvényéhez való ragaszkodás légkörében.”⁵

Az Úr terve és Jézus vágya az, hogy a keresztyények kis csoportokban növekedjenek. A kis csoportoknak nem csak az a célja, hogy az emberek Biblia-tanulmányozás céljából összegyűljenek. Célja, í hogy egy olyan helyet biztosítsanak, ahol a tagok együtt növekedhetnek. Ha csak intellektuális tudást nyerünk az Ige tanulmányozásából, akkor a kis csoport kudarcot vallott, mert az igazi célja a lelki növekedés és nem az elméleti tudás.

Az adventista kiscsoportos törekvésekben a gond a közösséggel kapcsolatos. „A csoportokkal minden rendben van, amíg azok a Biblia-tanulmányozással foglalkoznak” - mondják sokan. De úgy tűnik, hogy félünk a közösségen belüli mély kapcsolatoktól. Azonban Jézus szerint ez a csoportok igazi célja, de amelyek az elméleti tudásért tanulmányozzák a Szentírást, bizonyos értelemben rosszul működnek.

Egy csoportban kell lennünk azért, hogy a Krisztusban való életük számon kérhető legyen egymás előtt, ' hogy igazán gondoskodni tudjanak egymásról, és helyesen tehessenek bizonyosságot az Üdvözítőről. Talán azért félünk a kapcsolatokra épülő csoportoktól, mivel nem akarunk számon kérhetőnek lenni egymás előtt, nem akarunk egymásról gondoskodni, sem bizonyosságot tenni. Az intellektuális csoportok „biztonságban” vannak. Nem kell nyitottnak és sebezhetőnek lenni egymás előtt, azonban ezek nem hoznak létre igazi keresztyényeket, csupán álhívőket.

5 Jeffrey ARNOLD: *The Big Book on Small Groups*, Downers Grove, IL, InterVarsity Press, 1992, 73-74

A XXI. század megreformált EGYHÁZA A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

51/135. oldal

Ez nem jelenti azt, hogy a bibliai ismeretben való növekedés rossz lenne - a keresztényeknek növekedniük kell az Ige megismerésében. De ha csupán az intellektuális ismeret gyarapodik, akkor az nem egy igazi újszövetségi csoport. Az újszövetségi közösségek növekedni fognak úgy a Szentírás ismeretében, mint az egymással való közösségben.

A kapcsolatokra épülő csoportok a kereszténység szívét képezik, és az adventista egyház velejét is képezhetik, ha komolyan vesszük azt, hogy Jézus egyháza vagyunk - mert az Úr egyháza egy közösségen alapuló felekezet.

A kapcsolatokon nyugvó egyház a legnagyobb szükséglet egy olyan világban, ami éhezik a közösség után. Ily módon, a kapcsolatokon alapuló egyház létrehozása a jelen legnagyobb szükséglete. Istenünk, segíts bennünket, hogy komolyan vegyük a közösségen alapuló egyház létrehozását! Jézus szerint a kulcs ehhez a kiscsoportos egyház megalapítása, amelynek tagjai egymással közösségben élnek.

5. A PÜNKÖSD MEGALAPÍTJA A KAPCSOLATALAPÚ EGYHÁZAT

Jézus az ő szolgálata által egy olyan egyházat mutatott be a tanítványainak, amely kapcsolatokra épül, ahol az emberek közösségben élnek egymással, és meggyógyulnak az összetöredezettségből. Ebből a családi közösségből kell az evangelizációnak kiindulnia. A Szentlélek pünkösdkor kirobbanó erejével az egyház növekedett úgy számban, mint lelkiségben. Milyen volt a hívőknek ez az új közössége? Csupán az emberek egy nagy csoportja, akik hetente egyszer összegyűltek Isten imádatára? Figyeljük meg, hogyan tesz bizonyosságot a Biblia a korai kereszténység közösségi életéről a jeruzsálemi gyülekezetben közvetlen pünkösöd után! „Akik azért örömet vettek az ő beszédét, megkeresztelkedtek; és hozzájuk csatlakozott azon a napon mintegy háromezer lélek. És foglaltosok voltak az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben.” (Csel 2:41-42)

Amikor a háromezer megkeresztelkedett, azonnal bevonták őket négy dologba: a tanulmányozásba, a közösségbe, az étkezésbe és az imádkozásba. De a Biblia kijelenti róluk azt is, hogy odaszentelték magukat (az angol NASB-fordítás szerint) ennek a négy dolognak. A négy közül kettő - az étkezés és közösség - kétségtelenül csoportos tevékenység. Mivel ez a kettő kiscsoportos környezetet követel meg, biztonsággal feltételezhetjük, hogy a másik két cselekedet - a tanítás és az imádság - szintén kis csoportban valósult meg.

Ez azt sugallja, hogy a legkorábbi gyülekezet pünkösöd után azonnal kis csoportokra oszlott. Amikor háromezer fő egyszerre lesz tanítvánnyá, nagyon hamar kiscsoportos tevékenység közepette látjuk őket. Hogyan szerveződhetnek ilyen sikeresen és gyorsan? Valószínűleg mivel az emberek kis csoportokra osztása egy olyan terv volt, amit Jézus mutatott be nekik. A Krisztus által használt minta, amely most megismétlődött a tanítványok szolgálatában, újra azt bizonyítja nekünk, hogy ez a szolgálat lényeges része az isteni tervnek. Sokszor látták Jézust, miután prédikált a sokaságnak,

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

53/135. oldal

az embereket kis csoportokra osztotta, majd engedte, hogy a tanítványok bizonyosságot tegyenek nekik, és válaszoljanak kérdéseikre. Mivel ez volt az a módszer, amelyre a Megváltó tanította őket, nem meglepő, hogy az induló egyházat azonnal kis csoportokban szervezték meg.

Ez az élet figyelhető meg, ahogy az egyház folyamatosan növekedik úgy lelkileg, mint számbelileg: „Mindnyájan pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük köz volt; és jószágukat és marháikat eladogatták, és szétosztogatták azokat mindenkinek, amint kinek-kinek szüksége volt. És minden nap egy akarattal kitarva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesedtek eledelben örömmel és tiszta szívvel. Dicsérve az Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig minden napon szaporította a gyülekezetét az üdvözülőkkel.” (Csel 2:44-47)

Itt felfedezzük azt, hogy az ételben házanként részesültek, amely arra utal, hogy nem minden hívó gyűlt össze egy helyen, hanem különböző otthonokban. Nagyon nehéz lett volna vagy teljesen lehetetlen olyan helyet találni Jeruzsálemben, ahol több mint háromezer ember találkozhat naponta. Nyilvánvalóan az új megtérőket azonnal kis csoportokra osztották, ahol a százhusz gondoskodott róluk.

A pünkösdkor megalapult gyülekezet nem csupán egy nagy testületként találkozott egy bizonyos helyen. Azonnal kiscsoportos gyülekezetté vált. Háromezer fő mindennapos jelenléte Jeruzsálemben egy helyen erős politikai alakulatot képezett volna, amellyel számolni kellett volna. Ez előnyösnek tűnhetett volna abban az időben a politikailag motivált tanítványok számára, de Jézus egészen más modellt kínált fel nekik. Ez nem csupán egy nagy testület volt, hanem kis csoportok is. A Mesternek való engedelmességükben ők azonnal egy kiscsoportos struktúrát hoztak létre az egyházban. Lehetetlen volt kereszténynek lenni a korai egyházban anélkül, hogy valaki egy kis csoport része ne lett volna. A csoportok azok az építőkövek, amelyen a korai hívők felépítették az egyházukat.

A kiscsoportos tevékenység négy dologból tevődött össze: Jézus tanításainak a tanulmányozása, amelyet az apostoloiktól tanultak, a közösség, a kenyér megtörése és az imádság. Ezek mind kiscsoportos tevékenységek. A korai egyház csoportos környezetben tanulmányozta a Bibliát. Néhány ember volt jelen, és ez nem egy egyirányú beszéd volt, hanem párbeszéd,

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

54/135. oldal

ahol a hívek kérdéseket tehettek fel. Nem kétséges, hogy tanítói jellegű oktatás is folyt, de ez egy erős kiscsoportos környezetben történt.

Ez nem jelenti azt, hogy a nagy összejövetelek rosszak lennének. A korai egyháznak voltak nagy összejövetelei is. Ezek inkább evangelizációs jeleget öltöttek, és nem a heti vagy naponkénti gondozása volt a szenteknek. Amikor az emberek Krisztushoz jöttek, úgy tűnik, hogy rendszeresen találkoztak egy kis csoportban és nem egy nagy prédikációs összejöveten. Világos, hogy a korai egyház alapja egy kiscsoportos rendszeren alapult, és nem a nagy csoporton.

A korai egyházi élet második aspektusa a közösség volt. A hívők nem csupán tanulmányozásra gyűltek össze, és azután hazamentek. Tanulmányozás közben időt szántak a közösségre. Annak formájáról nem beszél a Szentírás, de az eredmény nyilvánvaló. Az Apostolok cselekedetei kijelenti, hogy mindenük közös volt. Valahogy az elhangzott tanítás által azonnal szükségét érezték annak, hogy egymásról gondoskodjanak. A hívők önszántukból eladták vagyonukat, hogy társaikon segítsenek. Ez a lehető legszorosabb közösség. Jézus azt tanította, hogy az egyháznak egy új családnak kell lennie, egy közösségnek, amely meggyógyítja az emberiség összetörtségét. A korai egyházban működő közösség bizonyította, hogy Krisztus tanításai helyénvalóak. A Szentírás kijelenti, hogy „mindenük köz volt”. Egy teljesen nyitott közösség volt. Az elbukott Éden „elrejtettsége” megszűnt, és a hívők nyíltan megoszthatták kételyeiket, küzdelmeiket és problémáikat. Nem volt ítékezés, hanem igazi gondoskodás egymásról. A korai keresztény egyházban megszűnt a világban uralkodó rosszul működő közösség minden aspektusa, hanem valóban a középpontját és szívét képezte annak, hogy mit, jelet kereszténynek lenni.

A harmadik aspektus a közös étkezés volt. A csoporton belüli kapcsolatok megszilárdításának az egyik legjobb módja a táplálék együttes elfogyasztása, ami kézen fogva halad a közösséggel. Olyan szoros volt a kapcsolat a korai egyházban, hogy a hívők mindennap együtt étkeztek. A kenyér megtörése az otthonokban történt, nem pedig nagy gyülekezés volt szimbolikus kenyérmegtöréssel, hanem valóságos közösség étkezéssel egybekötve.

A korai egyházi élet negyedik és egyben utolsó vonása az imádság volt. Az emberek nemcsak tanulmányoztak, közösséget alkottak és együtt ettek,

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

55/135. oldal

hanem imádkoztak is együtt. A csoportban való imádkozás erős közösséget és lelkiséget épít. Ahogy az emberek nyíltan megosztják egymással imaszükségletüket, a csoport szorosan egybeforr. Még ma is megfigyelhetjük, hogy közelebb kerülünk azokhoz, akikkel rendszeresen együtt imádkozunk. Mivel az ima egy kis csoportban valósult meg mindennap, könnyen el tudjuk képzelni, hogy ez a tevékenység a legszorosabb összhangba hozta a hívőket.

Ami az Apostolok cselekedeteiben közvetlenül pünkösöd után történt, azt az egyház születésének nevezik, és ez így is van, azonban sokan nem értették meg, hogy milyen egyház jött létre. Úgy gondolták, hogy ez egy nagy gyülekezeti összejövetel volt egyetlen óriási csoportban. Kevesen elmélkedtek azon, hogy milyen egyház jött létre pünkösdkor. Amint láttuk, ez egy olyan gyülekezet volt, ahol a Szentlélek különböző kis csoportokra osztotta a hívőket. Ezekből a sejtekből épült fel az az egyház, amelyet Jézus megálmodott, és a Krisztusban való közösség, ahol ténylegesen gondoskodnak egymásról. Ez az Apostolok cselekedeteiben leírt újszövetségi egyház. Ez nem csupán egy olyan egyház, amelynek kis csoportjai vannak, hanem egy kiscsoport-egyház. Ebben a gyülekezetben igazi közösség valósult meg. Az itt használt görög szó a koinonia. Ez a fogalom a tanítványok közötti legszorosabb közösséget jelenti: „A koinonia valami újat és merészet fejez ki. Az egységet és egyetértést jelenti, amelyet a Szentlélek idézett elő. Az egyént teljesen magába fogadja a közösség.”¹

Helyreállt a közösség és a bűnbeesés összetörtsége. Jézus küldetése, hogy helyrehozza azt, ami széttört, és felszabadítsa a meg- kötözöttet (Lk 4:18), megvalósult a pünkösdkor megalakult egyházban. Az emberiség összetöredezettsége a rekonstruálás folyamatába lépett az apostolok által alapított egészséges közösségek által. A hívők annyira gondoskodtak egymásról, hogy készek voltak eladni javaikat a közös jó érdekében. A bűneset óta nem léteztek ilyen egészséges közösségek a földön. Ezeket nem az emberi találékonyság idézte elő, hanem az Isten Lelke.

A Szentlélek segítette a korai hívőket, hogy olyan kiscsoport-gyülekezeteket alapítsanak, ahol a gyógyulás és helyreállítás valósulhat meg. Ez valóban az Úr munkája volt az ő népe között.

1 Colin BROWN: *The New International Dictionary*, I, Grand Rapids, MI, Zondervan, 1971, 642.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

56/135. oldal

Némelyek vélekedése szerint a korai hívők az üldözések miatt gyülekeztek az otthonukban. Azonban azokban a napokban a kereszténységet a zsidóság egyik szektájának tartották, és így nem tiltották be. Ez később történt meg. Igaz, hogy a zsidók üldözték a keresztényeket, de úgy tűnik, hogy semmi titok nem volt a hívek gyülekezésével kapcsolatban. Háromezer ember naponkénti gyülekezését házaknál nehéz lett volna eltitkolni egy városban. Még ha a hatóságok nem is tudták olyan könnyen megállapítani számukat, mintha egyetlen nagy csoportban gyülekeztek volna, tudták azt, hogy számuk jelentős.

A kis csoportokban való gyülekezésnek nem csak politikai oka volt. A tanítványok találhattak volna néhány termet, ahol egybegyűljenek, de ők az otthonokat választották, ami korlátozta a hívők számát mindegyik helyen. Hiszek abban, hogy szándékosan esett választásuk az otthonokra gyülekezési helynek, így korlátozták a csoportok méretét, és igazi közösség alakulhatott ki. Még a legtehetősebb házak is maximum harminc embert tudtak befogadni az I. századi Jeruzsálemben.² Ezek a gazdag otthonok voltak. Nem sok lakóhely rendelkezett még ezekkel az adottságokkal sem, ami azt jelenti, hogy a legtöbb gyülekezetnek harmincnál kevesebb volt a tagsága. Nem kétséges, hogy a legtöbb csak 10-15 embert számlált.

Ez a számtalan gyülekezési hely nagyon gyorsan azt az érzést kelthette, hogy a keresztények mindenütt jelen vannak. Ez igaz is volt!

Nyilvánvaló, hogy a hívők megtanultak valamit abból, amit az Úr Jézus tanított, és ez arra ösztönözte őket, hogy olyan egyházat hozzanak létre, amely az otthonok és nem a nagy összejövetelek köré összpontosul. Krisztus még az úrvacsorát is egy otthonban iktatta be.

Miért választották a keresztények az otthonokban való gyülekezést? Azért, mert a Megváltó ezt a közösséget mutatta be, és ők egyszerűen követték a példáját. Ahogy Róbert Banks megfigyelte, a korai egyház családias jellege megkövetelte, hogy otthonokban gyülekezzenek, mert ezek biztosították azt a légkört a korai keresztények számára, hogy kifejezést adjanak közös hitüknek.³ Az egyház néha egy helyen is találkozott, de ezek az összejövetelek kivételesek voltak és nem rendszeresek.

² Robert BANKS: *Paul's Idea of Community*, Peabody, MA, Hendrikson Publishers, 1996, 35.

³ BANKS: i. m., 56.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

57/135. oldal

A gyülekezések szokásos helye az otthon volt. Ahogy a kereszténység megerősödött szerte a Római Birodalomban, az otthon még mindig elsődleges gyülekezési hely maradt számukra. Ez arra készítette a gyülekezeti, hogy kicsi maradjon, új csoportokat hozzon létre, amint növekszik, és ne központosodjon. A kereszténység első három évszázadában a gyülekezés otthonokban történt meg. Több mint háromszáz évig nem építettek különleges gyülekezési helyeket, és még az azután épültek is kicsinyek voltak a későbbi nagy épületekkel összehasonlítva.

Miközben Jeruzsálemben és máshol is az egyház kis csoportokból állt, amelyek szerte a városban gyülekeztek, azok nem voltak egymástól függetlenek. Ők egy egyházat alkottak. A különböző csoportok néha találkoztak egymással, azonban az igazi élet a kis csoportokban zajlott. A tizenkét apostol volt az összekötő kapocs, amely összekötötte a különböző csoportosulásokat. Miközben mindegyik csoport kapcsolatban állt a többivel, önmagukban is tökéletes közösség maradtak. Nem kellett találkozniuk a nagy csoporttal azért, hogy egyház lehessenek, mivel Jézus kijelentette, hogy ahol kerten vagy hárman összegyűlnek a nevében, ő jelen lesz.

Ez a házi közösségeket egyházzá tette a legteljesebb értelemben, még akkor is, ha kapcsolatban álltak a nagy testülettel. Mindnyájan részei voltak annak a Krisztusban való közösségnek, amelyet ők élvezhettek, de a szorosabb közösség akkor valósult meg, amikor a hívők otthonokban gyűltek össze.

Ennek a korai jeruzsálemi gyülekezetnek volt egy centralizált vezetősége a tizenkét apostol személyében és egy decentralizált vezetése a kis csoportokban, amelyek szerte a városban voltak. A Szentírás nem beszél arról, hogy ezek a csoportok hogyan kapcsolódtak egymáshoz. De tudjuk, hogy a korai egyház elsődlegesen kiscsoportos jellegű egyház volt.

A kis házi csoportok vezetőit gyorsan ki kellett képezni, hogy megfeleljenek a növekvő egyház követelményeinek. Egy dolog világos: az egyház amint növekedett, növelte a csoportok számát.

Az Apostolok cselekedetei világossá teszi, hogy kezdetben a pünködsi események által létrejött egyház a kiscsoportos közösségek köré összpontosult. Az egyház ebben a helyzetben volt majdnem háromszáz éven át a Constantinus idejében való intézményesítéséig. Elképesztő, hogy képes

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

58/135. oldal

volt megsokszorozni önmagát, és gyorsan növekedett épületek, intézmények és tömeges összefüggések nélkül. A közösségen összpontosuló egyház volt a norma a keresztények számára az első három évszázadban. „Az üldözés előtt vagy alatt, üldözésben vagy anélkül, egy házi gyülekezetben való aktív jelenlétet nem egy szabadon választott dolognak tartották - ez volt a norma!”⁴

Egy másik olyan tényező, amelyet nem lehet figyelmen kívül hagyni: ezek a házi gyülekezetek minden keresztény tevékenység központjává váltak. Ahogy az egyház túlnőtt Jeruzsálemben, a korai vezetők alapítottak egy gyülekezetét, kiképezték a véneket, hogy gondozzák azt, és utána tovább mentek. A házi gyülekezeteknek gondoskodniuk kellett önmagukról. Nem kaptak kívülről lelkészt. Egy nagy taglétszámú intézményesített gyülekezetet, amely egy helyen jön össze, nem lehetett volna megfelelően gondozni.

Decentralizálni kellett, és így a kis házi csoportos összefüggések ideálisak voltak. Ez az egyház valóban tükrözni tudta Krisztus közösségét, és nem kötötte le erőforrásait egy lelkiileg egészséges gyülekezet fenntartásával. A prédikátorok szabadon hozták létre a hívek új csoportjait szerte a világon, kis csoportokban kiképezték őket, hogy olyan hitbéli közösségeket alkossanak, amelyekben megvalósul egymás kölcsönös segítése. A mai egyház eltávolodott az újszövetségi normától. Intézményesített gyülekezeteink elmulasztják biztosítani a közösséget, és mint egy régmúlt emléket, elutasítják a házi gyülekezeteit. Azonban a mai kiscsoport-mozgalom segíthet újraéleszteni és helyreállítani Krisztus missziójának ezt az elfelejtett részét. Az elv, amit a korai egyháztól megtanulhatunk, az az, hogy az Üdvözítő egyházának közösségben kell léteznie, nem épületekben, programokban és nagyszámú összefüggésekben. Itt az ideje annak, hogy újra felfedezzük gyökereinket, és visszatérjünk az apostoli örökségbe, a Krisztus és az apostolok által lefektetett alapokra épülő egyházhoz. Ez az egyház igazi közösséget alkot; tagjai kiscsoportos környezetben gondoskodnak egymásról. Az apostoli korban a kis csoport nem egy szabadon választható dolog volt, és nem lehet szabadon választható a XXI. század egyháza számára sem. Itt az ideje, hogy újjíatervezzük gyülekezeteinket a kis csoportok köré, és visszatérjünk a korai egyház szolgálati modelljéhez.

⁴ Neal F. MCBRIDE: *How to lead Small Groups*, Colorado Springs, CO, NavPress, 1990, 19.

6. PÁL MINDENHOL KAPCSOLATOKRA ÉPÜLŐ GYÜLEKEZETEKET ALAPÍT

Mivel az Apostolok cselekedetei nagyobbik része Pál apostollal foglalkozik, úgy döntöttünk, hogy Pál szolgálatát ebben a fejezetben külön is megvizsgáljuk. Az előző részben csak a keresztény egyház pünkösdi indulását tárgyaltuk. Itt Pál szolgálatát akként elevenítjük fel, ahogy arról az Apostolok cselekedetei és a levelek beszámolnak.

Az I. században Pál volt a kereszténység legnagyobb exportőre. Misióútjai folyamán megalapozta a kereszténységet szerte a Római Birodalomban. Ha megvizsgáljuk azt az egyházat, amelyet Pál hozott létre, segítségünkre lesz sokkal világosabban megérteni a kereszténység kezdeteit, és újra felfedezni azt, hogy a pünkösdkor létrejött közösségi egyház egy múlt hóbort volt csupán vagy egy állandó rendszer, amely az apostoli teológia szívét képezte.

Ahogy az apostol iratait vizsgáljuk, teljesen világossá válik előttünk, hogy a pünkösdi esemény felállította a normát a Szentlélek által felhatalmazott egyház számára, amely az I. században alakult ki. Ami pünkösdkor elkezdődött, folytatódott az apostoli korszakon keresztül. Pál a pünkösdi modell szerint gyülekezeteket alapított, és nem intézményes modellt követett, amelyet ma is működtetünk, mivel ez ismeretlen volt a korai egyházban. Ez nem azt jelenti, hogy a modell nem létezett, mivel a zsidóság egy intézményes egyházzá degenerálódott akkorra, amikor a kereszténység elkezdődött. Ha az apostolok lemásoltak volna egy rendszert, az bizonyosan a zsidó vallásé lett volna, amelyet ők olyan jól ismertek. Ehelyett azonban úgy döntöttek, hogy egy teljesen új szisztémát hoznak létre, ami a közösségen alapul és nem egy intézményes rendszeren. Erre tanította őket Jézus, és pünkösdi hitelesítette a Megváltó tanításait, ami elvezetett a kapcsolatokra és kiscsoportos közösségre épülő egyház létrejöttéhez.

Csak Krisztusnak volt nagyobb befolyása a kereszténység kialakulásában, mint Pálnak. Írásai az Újszövetség egy harmadát teszik ki, és a legtöbb ázsiai gyülekezet az ő munkájának eredményeként jött létre. Éppen ezért

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

60/135. oldal

az ő befolyása a keresztény egyház létrejöttében alapvető, és ezt gondosan tanulmányozni is kell.

Az Üdvözítő útmutatásának engedelmeskedve, hogy kettesével menjenek munkába, Pál misszióútjait más tanítványokkal közösen kezdte el. Néha ez a közösség Pálból, Barnabásból és Márkból állt, máskor Silás kísérté el. Az apostol és társasága nem pusztán azon igyekezett, hogy az embereket tanítványokká tegye, hanem folyamatosan fáradoztak, hogy elérjék azok oikosát, akikért dolgoztak.¹

A korai egyház a „team”- szolgálatot gyakorolta. Nem voltak „szóló” munkások az I. századi egyházban, mivel az evangelizációt mindig közösségekben végezték, éppen úgy, ahogyan Jézus megparancsolta. Csak közösség hoz létre közösséget. A „szóló” munkások intézményeket alakítanak ki és nem közösségeket. Ezért határozza meg Krisztus a legkisebb evangelizációs csapatot: a kettesével végzett szolgálatot. Jézus soha nem küldi az embert egyedül. A XX. század evangelizációja azonban „szóló” munka, ahol egyének dolgoznak magukban, hogy egyesével nyerjék meg a lelkeket. Talán arra van ma szükségünk, hogy megfogadjuk a Mester tanácsát, és kettesével végezzük a szolgálatot.²

A korai kereszténység az evangelizációt közösségekben végezte, és a közösségre összpontosított. Krisztus egy új közösséget bízott meg ezzel, és ő maga alakította ki az evangelizáció formáját földi szolgálata alatt. A korai egyház modelljében nem létezik kereszténység közösség nélkül. Senki sem lehet keresztény, ha nem része annak.

Mai modern világunkban sokan gondolják, hogy lehetnek keresztények anélkül, hogy egy közösség, egy gyülekezet tagjai lennének. Úgy érzik, hogy imádkozhatják Istent a gyülekezeti közösségtől függetlenül is.

Ez a felfogás teljesen idegen az újszövetségi kereszténységben, amely az egyházat közösséggként értelmezte. Természetesen, ha valaki a gyülekezethez tartozik, még nem garancia arra, hogy része is annak, de lehetetlen közösséget alkotni elszigeteltségben.

Figyeljük meg Róbert Banks éleslátó megjegyzését arról, ahogyan az apostol összeköti a megváltást a közösséghez való tartozással:

¹ Csel 16:16,31-33

² Mk 6:7; Lk 10:1

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

61/135. oldal

„Láthatjuk azt, hogy Pál meglátásában milyen szorosan összekapcsolódik a szabadság vagy a megváltás a közösség gondolatával. A megváltást nem csupán az Isten és az ember közötti egyszerű szerződésként látja. Mielőtt az ember Krisztussal találkozna, tagja lesz egy közösségnek, annak ellenére, hogy hajlamai arra ösztönzik, hogy saját (vagy közvetlen környezetének) érdekeit keresse. A mennyei való kapcsolat helyreállása új közösségbe hozza őt, bármennyire is egyéni tapasztalatként fogja fel ezt az eseményt.”³

Elfogadni az evangéliumot annyit jelent, mint belépni a közösségbe. Az ember nem rendelkezhet egyikkel a másik nélkül.⁴

Így Pál közösségre tervezett gyülekezeteket alapított. Ezek nem voltak katedrálisok hatalmas erődítményei, hanem kis házi gyülekezetek, ahol az egyének igazi közösségre tudtak lépni más testvérekkel. Ez nem véletlenül volt így, hanem Pál szándékos stratégiája nyomán vált ezzé, mivel engedelmeskedett a krisztusi modellnek. Az apostol gyülekezetalapító módszere megegyezett azzal, amit a Szentlélek pünkösdkor valósított meg, amikor létrehozta a közösségre épülő egyházat. Pál leghatározottabb kijelentése a közösségről Róma 12. és 1Korinthus 12. fejezetének párhuzamos szakaszaiban található, ahol a lelki ajándékokról szól a közösségi egység összefüggésében.

„Mert miképpen egy testben sok tagunk van, minden tagnak pedig nem ugyanazon cselekedete van: azonképpen sokan egy test vagyunk Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai vagyunk.” (Rm 12:4-5)

Itt Pál hangsúlyosan kijelenti, hogy minden keresztény tagja egy testnek: a tagok egymással való közösségben élnek. Ajándékuktól függően mindnyájan különbözően funkcionálnak, de kölcsönösen egymástól függenek. Itt nincs helye az elszigetelt keresztényeknek. Pál szerint kereszténynek lenni annyit jelent, mint közösséget kialakítani más tagokkal. A hívők azonban nem csak egyszerűen egy test tagjai voltak. Ebben a testben ők „egymásnak” is tagjaivá váltak.

Az apostolt nem csupán a testen belüli tagság érdekelte, hanem az is, hogy az emberek kölcsönösen egymástól függjenek a közösségben.

³ BANKS: i. m., 17.

⁴ BANKS: i. m., 27.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

62/135. oldal

Ha igaza van, akkor azok a személyek, akik tagjai ugyan a gyülekezeteknek, de nem élnek közösségben a többiekkel kölcsönösen egymástól függő viszonyban, ők az Újszövetség értelmezése szerint nem igazi keresztények. Ez annyit jelent, hogy egy olyan csoport tagja vagyok, amely kölcsönös gondoskodást biztosít. Bármely csoport, amely nem egy ilyen kölcsönösen támogató közösség, nem keresztény gyülekezet, függetlenül attól, hogy milyen igazságot vall. Az igazság több, mint a helyes hitelvek elfogadása, bármennyire is fontosak legyenek azok. Az igazság látható lesz azok életében, akik elfogadták Krisztust, és neki engedelmeskednek. Ez a magatartás megköveteli, hogy a keresztények kölcsönösen egymástól függő életet éljenek. így értelmezte Pál a közösséget. Figyeljük meg, hogyan írja le ezt a gondoskodó közösséget: „A szeretet képmutatás nélkül való legyen. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz. Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyöngédek; a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek. Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok. A reménységben örvendezők; a háborúságban tűrők; a könyörgésben állhatatosak; a szentek szükségére adakozók legyetek; a vendégszeretetet gyakoroljátok. Áldjátok azokat, akik titeket kergetnek; áldjátok, és ne átkozzatok. Örüljete az örülőkkel, és sírjatok a sírókkal. Egymás iránt ugyanazon indulattal legyetek; ne kevélykedjete, hanem az alázatosakhoz szabjátok magatokat. Ne legyetek bölcsek timagatokban. Senkinek gonoszért gonosszal ne fizessetek. A tisztességre gondotok legyen minden ember előtt. Ha lehetséges, amennyire rajtatok áll, minden emberrel békességesen éljete.” (Rm. 12:9-18)

Pál elképzelése a közösségről nagyon világos ebben a szakaszban. Az Újszövetség minden „egymásáról szóló részének a szívét képezi. Ezek Pál közösségteológiájából erednek. Ebben a kapcsolatban valósul meg az egymásról való igazi gondoskodás.

A keresztények nem arra hívatottak, hogy egy személyben szolgálják Istent, hanem egy olyan közösségben más emberekkel, ahol egymásról gondoskodhatnak, egymást szerethetik, és együtt örülhetnek a másiknak.

Pál tovább folytatja a gyülekezet lelki ajándékainak tárgyalását. A Lélek az ajándékait egyéneknek adja, de ezeket nem szabad egymástól függetlenül használni. A közösségben kell hasznosítani őket. Az apostol szerint, ha minden keresztény birtokba veszi lelki ajándékait, a gyülekezet tökéletes

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

63/135. oldal

lesz. Senki sem rendelkezik minden ajándékkal. Ezért van szükség a közösségre, mert a lelki ajándékok együtt való hasznosítása teremti meg a test tökéletességét. Ha egy tag elmulasztja használni ajándékát, a test szenvedni fog, úgy, ahogy a test is szenved, ha egy része hiányzik. A test továbbra is létezik, de nem tud olyan hatékonyan funkcionálni, mint amikor az összes testrész együtt működött. Ez Pál egyházzról alkotott meglátásának a lényege: egy test különböző feladatokkal rendelkező tagokkal, akik egymással összhangban dolgoznak a fej, Jézus Krisztus vezetése alatt. Figyeljük meg az apostol érvelését: „Mert amiképpen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképpen Krisztus is. Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté keresztteltünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg. Mert a test sem egy tag, hanem sok.” (1Kor 12:12-14)

Ez Pál közösségtanulmányának a lényege. A keresztyének egy testbe kereszttelnek be. Itt nem találunk utalást arra, hogy valakit alámeríthetnek anélkül, hogy a közösség részévé válna. Ma azonban azt látjuk, hogy az emberek megkeresztelkednek, de nem lesznek a keresztyén közösség részei. Pál szerint ez eretnokség. A keresztség az a szertartás volt, amely által a hívők a közösséghez csatlakoztak. Az újtestamentumi keresztyénységben nem lehetett megkeresztelkedni a közösséghez való csatlakozás nélkül. Jegyezzük meg, hogy Pál nem csupán az egyháztagságot álmodja meg, hanem a közösségben való részvételt, amelyet ő úgy határozott meg, mint a kölcsönös egymástól való függést és gondoskodást (Rm 12. fejezet). Miután a 15-21. versekben részletezte a test példáját, világosan előhossa azt a gondolatot, hogy a közösséghez való tartozás a gyengébbek megsegítését is szolgálja: „Sőt sokkal inkább, amelyek a test legerőtlenebb tagjainak látszanak, azok igen szükségesek: és amelyeket a test tisztességtelenebb tagjainak tartunk, azoknak nagyobb tisztességet tulajdonítunk; és amelyek éketlenek bennünk, azok nagyobb ékességben részesülnek; amelyek pedig ékesek bennünk, azoknak nincs erre szükségük. De az Isten szerkesztette egybe a testet, az alábbvalónak nagyobb tisztességet adván.” (1Kor 12:22-24)

Pál véleménye a közösségről az, hogy a gyengébbek kapjanak nagyobb figyelmet. Ők a tárgyai a különös gondosságnak és átfogó munkának. Ezt

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

64/135. oldal

az odafigyelést és szolgálatot nem a gyülekezet lelkészének kell végeznie, hanem a tagoknak. Pál gondolkodásában tilos a prédikátort megbízni a gondozással, ezt eretnekségnek és a Krisztus által alapított kereszténység lényegi elvetésének nyilvánítaná. A tagok egymásról való gondoskodása egy testfunkció, nem pedig amit bérbe ki lehet adni. Jézusban lenni annyit jelent, mint egy közösség részévé válni, ahol a tagok egymásról gondoskodnak. Minden újszövetségi szakasz, amely a keresztények gondozására szólít fel, mindig az egész testnek szól, sosem egy megbízott személynek. Az Újszövetség sokat beszél a táplálásról és a gondozásról, de mindig az egymásról való kölcsönös gondoskodás összefüggésében, ami szükség-szerű a lelki élet fenntartásához. Ha valakit megbízunk ezzel, veszítünk a lelki erőnlétből, amit a gondoskodás biztosít számunkra. Ezért szükséges, hogy ez a test feladata legyen. Pál azzal fejezi be ezt a szakaszt, hogy egy világos leírást közöl arról, hogyan néz ki ez a közösség: „Hogy ne legyen hasonlós a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok. És akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind. Ti pedig Krisztus teste vagytok és tagjai rész szerint.” (1Kor 12:25-27)

Pál két klasszikus szakasza a közösségről megerősíti azt az állításunkat, hogy teológiája megegyezik Jézus közösségről alkotott véleményével. A Megváltó azért jött, hogy egy új közösséget hozzon létre, ahol az emberek valóban gondoskodnak egymásról.

A korai keresztények házi gyülekezeteket alapítottak, amelyek eléggé kicsik voltak ahhoz, hogy a tagok egymást ismerjék, és egymásról gondoskodni tudjanak. Pál, a teológus megadja a hátteret ahhoz, hogy megérthes-sük, az egyház miért hozott létre kiscsoportos gyülekezeteket. A házi gyülekezetek létrejöttének nem csak az volt az oka, hogy megfelelő helyet biztosítottak a gyülekezésre, vagy, hogy a tagság túl kevés volt a nagyobb létesítményekhez. Létrehozásuk közvetlen válasz a közösségi teológiára, ahogy azt kezdetben Jézus, majd Pál is bemutatta. Csak egy kis csoportban ismerhetik meg az emberek annyira egymást, hogy igazi közösség jöjjön létre. Az újtestamentumi kiscsoportos gyülekezet nem véletlenül alakult meg, hanem Isten terve nyomán.

Ha helyesen értjük Pál teológiáját, sürgető, hogy közösségünk olyan egyházat tervezzen meg, amely a kis csoportokra épül, ahol az emberek

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

65/135. oldal

egymással közösségben élhetnek. Ez nem csak azt jelenti, hogy egyszerűen kis csoportjaink vannak a gyülekezetekben, hanem ezeknek biblikus közösségekké kell válniuk. Ez jelentheti akár a házi gyülekezetek létrehozását. A nagyobb gyülekezetek is alkothatnak közösséget, ha azokat kisebb csoportokra osztják. Ennek megvalósítása érdekében a helyi vezetőség és lelkész hajlandó a hatalmat átadni a kis csoportnak és annak vezetőjének. Ez ijesztő, de biblikus.

Ma a legtöbb gyülekezetben a kis csoporthoz való tartozás szabadon választható. Többé ne ez legyen a gyakorlatunk. Annak ellenére, hogy az átalakulás lassú, de ha a gyülekezet komolyan veszi Jézus útmutatásainak követését, helyre kell állítania a közösséget. Ez szükségszerűvé teszi a gyülekezet kiscsoportos közösséggé való átalakítását, ahol az emberek egymásról gondoskodhatnak. Egy nagy összejövetelen való részvétel lehet szabadon választható, de nem a csoportban. Ma a legtöbb gyülekezetben úgy tekintenek a szombat délelőtti nagyszámú istentiszteleten való részvételre, mint a keresztények kötelező gyakorlatára, a kis csoportban való megjelenés pedig szabadon választható. Ezt a szemléletet meg kell fordítani, ha a gyülekezet az újtestamentumi modellt akarja követni. Voltak olyan alkalmak, amikor egy városban levő összes házi gyülekezet egy helyen találkozott. Erre utal 1Korinthus 14:23, de azt is sejteti, hogy az egyház több kisebb házi gyülekezetből állt szerte a városban, és csak alkalmilag találkoztak nagyobb összejövetelen.

Ha a korai egyház elsődlegesen kis csoportokból állt, ez azt jelenti, hogy teljesen másként szervezték meg a gyülekezetei, mint ahogy azt ma sok helyen gyakorolják, ahol az elsődleges tevékenység a hívők összegyűjtése a szombat délelőtti istentiszteletre. A tipikus gyülekezetekben a minta ugyanaz akkor is, ha öt, vagy ha ötszáz ember jelenik meg. A hívők padsorokban vagy székeken ülnek, amelyek a szószékre néznek. Az előttük helyet foglaló személy hátát nézik, és csendben hallgatják a lelkész prédikációját. Talán néhány éneket is énekelnek, de az istentisztelet inkább szemlélő, mint résztvevő.

Ily módon lehetséges a részvétel anélkül, hogy valaha is beszélne egy másik emberrel. Nincs közösség. A kereszténység azonban közösség. Igaz az, hogy sokan közösségre találnak a gyülekezetben. Azonban ez általában nem az istentiszteleten történik, hanem azokon az alkalmakon, amelyeket

A XXI. század megreformált EGYHÁZA A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

66/135. oldal

az istentiszteleten kívül végeznek, vagy abban a közösségben, amit vagy az isten- tisztelet előtt, vagy utána tapasztalnak meg. Mivel nagyon sokan közvetlenül az istentisztelet után már távoznak, nagyon kevesen találhatnak igazi közösséget szombatonként. Az eredmény, hogy igen kevesen tapasztalják meg azt a közösséget, amit Jézus olyan forrón óhajtott az övéinek. A jelen helyzet annak az eredménye, hogy a szombat délelőtti igehirdetésen való jelenlétet kineveztük a legfőbb vallásos követelménynek, és nem tördtünk a közösséggel.

Mások úgy gondolkodnak, hogy a gyülekezet Isten imáadásáért van. így nem amiatt jönnek a gyülekezetbe, hogy közösségre találjanak, hanem csak az istentiszteletért. Ezért csendben kell lennünk, és imádnunk kell az Urat az istentisztelet órájában, a közösséget pedig máskorra hagyjuk. Bár igaz, hogy a gyülekezet azért létezik, hogy a Mindenhatót dicsőítse, a hiba az istentisztelet meghatározásával rejlik. Az az istentisztelet, ha egyszerűen csendben vagyunk a gyülekezetben? Egy ilyen teológia ismeretlen az Új-testamentumban. Az újszövetségi gyülekezet nem az Atya imádatára gyűlt össze, hanem a közösség megtapasztalására. Krisztus új értelmet adott az Úr imádatának, amikor a szamáriai asszonnyal beszélt: „Mondta néki Jézus: Asszony, hidd el nékem, hogy eljön az óra, amikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát. Ti azt imádjátok, amit nem ismertek; mi azt imádjuk, amit ismerünk: mert az üdvösség a zsidók közül támadt. De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres az ő imádóiul. Az Isten lélek: és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.” (Jn 4:21-24)

A helynek nincs többé jelentősége a keresztyény istentiszteleten. Az embereknek nem kell elmenniük egy megszentelt helyre, hogy imádkozhassanak. Az igazi istentisztelet nem más, mint Krisztusnak való engedelmeség az élet minden területén. Az istentisztelet nem olyan valami, amit az ember hetente egyszer szombaton reggel tesz, hanem az a tevékenység, amit a hét folyamán gyakorol. Az istentisztelet egy olyan engedelmes élet, amelyet a Mesterért élünk. Pál tovább fejteti mondanivalóját: „Kérlek azért titeket, atyámfiai, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteket.” (Rm 12:1)

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

67/135. oldal

Pál tovább dolgozik Jézus istentiszteletről való tanításán az által, hogy kijelenti: a keresztény ember egész élete istentisztelet. Az az istentisztelet, amit az egyes keresztények a Mesterért tesznek saját lelki ajándékaiknak megfelelően, vagyis a lelki ajándékokra épülő szolgálat ez. Ami azt illeti, a lelki ajándékok használatáról szóló tanítás Pál apostol fő teológiai szakaszának bevezetőjeként jelenik meg, amely a gyülekezeti közösségeként határozza meg. Tehát Pál szerint a gyülekezet nem istentiszteletre jön össze, hanem abban imádja Istent, amit a tagok tesznek. Ez nem azt jelenti, hogy nem tisztelik Istent, amikor gyülekezetbe mennek. Azért tisztelik az Örökévalót, mert ez része életüknek, és mindent, amit tesznek, az az istentisztelet. Ezért helytelen a gyülekezet fő tevékenységére úgy utalni, mint „istentiszteletre”. Az ilyen elképzelés elferdíti a valódi értelmét, és az intézményes egyház egyetlen tevékenységére csökkenti az engedelmes élet helyett.

Az az elképzelés, hogy az istentiszteleti alkalom az egyház fő tevékenysége, a középkor maradványa. Akaratlanul bár, de a kereszténység normájaként fogadtuk el a múlt hitehagyását, és szem elől tévesztettük azt a tényt, hogy az engedelmes élet az igazi istentisztelet. A hitehagyó egyház első tette az volt, hogy az intézményes istentiszteletet normaként határozta meg; a végeredmény pedig az az elképzelés, hogy az egyetlen követelmény a keresztényektől a heti egy óra a gyülekezeti teremben. Vajon az adventizmus ugyanarra a lejtőre került, hogy az istentiszteleti alkalmat az egyház fő tevékenységévé teszi? A végeredmény: egy óra Istennel hetente. Kereszténységünknek egész életünkre kell hatnia, nem csupán egyetlen órára a 168-ból.

Pál gondolkodásában az emberek nem csak egyszerűen isten- tiszteleti céllal gyűltek össze, hanem a közösség gyakorlására, mikor pedig Istent tisztelték. A közösség az istentisztelet. Az apostol kijelenti, hogy minden, amit a keresztény tesz, istentisztelet. Számára a helyi gyülekezetek fókuszában nem a szombat délelőtti tizenegy órai istentisztelet áll, hanem a kapcsolat, amely a közösségben valósult meg.

Ha a közösség a bibliai alapja az összejövetelnek, akkor a gyülekezetnek kisebb csoportokból kell állnia, ahol az egyes keresztények közösségre találnak egymásban. Meg kell változnia annak az elképzelésnek, hogy a nagy összejövetel az elsődleges alkalmak a keresztények számára. Ez

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

68/135. oldal

nem jelenti azt, hogy a nagy konferenciák például nem lennének szükségesek vagy fontosak, hanem hogy nem a keresztény összefüggések elsődleges helyei, mivel a résztvevők nem találnak közösségre ezek idején. Tulajdonképpen a nagy konferenciák csak akkor jelentenek valamit, amikor a közösség már kiépült a gyülekezet kiscsoportos alkalmain.

Mit tettek a korai keresztények gyülekezéseikkor? Sajnos az Új-testamentum nem ad részletes beszámolót erről, csak néhány utalást találunk. Apostolok cselekedetei 2:42 az egyház négy fő tevékenységére utal: „Foglaltosok voltak az apostolok tudományában [a Biblia-tanulmányozásban] és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben.” Pál Efézus 5:19-ben, majd Kolossé 3:16-ban ismét arra utal, hogy ezek az összefüggések magukban foglalták zsoltárok, dicséterek és lelki énekek éneklését. Meg kell jegyeznünk, hogy ezek mind közösségi cselekedetek, nem pedig szemléltető tevékenységek. Úgy tűnik, hogy az újtestamentumi korban nem találunk utalást arra, hogy egy lelkész rendszeresen prédikálna a gyülekezetnek. Az igehirdetést szinte mindig az evangelizációval összefüggésben találjuk, és a nem hívőknek szól. Az Újszövetség ritkán jegyez fel olyan eseményt, hogy egy gyülekezet rendszeres összefüggésénél prédikációt hallgat (Csel 20:7).

A hallgatás még nem jelenti azt, hogy nem hangzott el prédikáció, vagy, hogy rossz lenne egy gyülekezetnek igehirdetésen részt venni. Egyszerűen nincs feljegyzés arról, hogy a korai egyház rendszeres összefüggéseinek része lett volna. Azonban furcsának tűnik, hogy a mai egyház a prédikálást a keresztény istentisztelet központi részévé tette annak a ténynek a fényében, hogy meg sincs említve, mint az újtestamentumi istentisztelet rendszeres része. A prédikálás lényeges és szükséges volt, intenzíven használták a nem keresztények elérésére és az evangélium terjesztésének eszközeként, nem pedig a szentek tökéletesítésére.

Mielőtt az olvasó arra a következtetésre jutna, hogy a szerző azt javasolja, hagyjunk el minden Biblia-tanulmányozást és prédikációt, és a gyülekezet legyen teljesen közösségi, hadd jelentsem ki világosan: a korai egyház górcső alá vette az apostolok tanításait, és ehhez ragaszkodott. A gyülekezetnek sohasem szabad elhanyagolnia az Ige kutatását. A közösségi tapasztalatok melletti érvelésnek az a célja, hogy a gyülekezet valamit adjon ahhoz, amit most tesz, és ne cseréljen ki semmit. Az egyháznak szolgálnia

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

69/135. oldal

kell az embereket úgy az ismeret, mint a kapcsolatok területén. Az adventisták nem tévedtek az ismereti szinten, hanem abban hibáztak, hogy elhanyagolták a közösségi szempontokat. Az utolsó fejezetben felajánlunk néhány ötletet, amely segít abban, hogy a gyülekezet közelebb kerüljön a kereszteni összejövetelek bibliai gyakorlatához.

Pál apostol segített megértetni a jézusi közösségi modellt, mint a kereszteni egyház normáját. Megadta a teológiai alapját és a gyakorlati formáját is az ilyen közösségnek azokban a gyülekezetekben, amelyeket megalapított. Az apostol másokkal közösségben dolgozott; az embereket csoportokban (közösségekben) nyerte meg, és azután az új híveket egy új közösségbe helyezte el, amelyet ő alapított. Teljesen más egyházmodellt alakított ki, mint a korabeli zsidó istentisztelet. Ezt azzal érte el, hogy a gyülekezetét átalakította a szemlélői tevékenységből résztvevőkké. Az egyház Pál vezetezése alatt nem vált olyaná, amelyben a tagok csak jelen voltak, hanem az a közösség lett, ahová a vágyakozók beléptek.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

70/135. oldal

7. AZ EVANGELIZÁCIÓ CÉLJA

Nem csak Jézus és Pál hangsúlyozták a kereszténység közösségi jellegét, ez benne rejtett az újszövetségi egyház gyakorlatában. Krisztus és apostolának tanulmányozása felöleli az újtestamentumi iratok zömét. Azonban az evangéliumokon és Pál levelein kívül néhány más bibliai irat is bizonyítja a kereszténység közösségi lényegét. Talán a leghatározottabb kijelentés ezzel kapcsolatban Jánostól származik, aki a legszorosabban kötődött Jézushoz: „Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit szemeztünk, és kezünkkel illettünk, az életnek Igéjéről. (És az élet megjelent és láttuk, és tanúbizonyságot teszünk róla, és hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál volt, és megjelent nekünk.) Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségek legyenek veletek, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal. És ezeket azért írjuk néktek, hogy örömetök teljes legyen.” (1Jn 1:1-4) Jézus Krisztus evangéliuma prédikálásának célja János szerint a közösség létrehozása. Nem csak annyit kívánt elérni, hogy az embereket egyénileg megmentse, hanem hogy közösségbe kerüljenek azokkal, akik már kapcsolatra kerüljenek az Atyával és az ő Fiával. Éppen úgy, ahogyan az Atya és a Fiú közösségben élnek a Jézus Krisztus által alapított egyházzal, azok is, akik őhozzá csatlakoznak, közösségben élnek a korábbi megkereszteltekkel.

Evangelizációnk célja, hogy az embereket közösségre vezessük. Ha minden, amit megteszünk, csak annyiból áll, hogy az embereket eljuttatjuk a megváltás és az igazság megismerésére, de elmulasztjuk közösségre vinni őket, akkor kudarcot vallottunk keresztény küldetésünkben. János elképzelése teljesen megegyezik Jézuséval és Páléval. Az egyház nem egy épület és nem egy hitvallás - hanem közösség. Azért létezik, hogy a vágyakozókat közösségébe hozza. Nem csupán egyének társasága, hanem olyan személyeké, akik kapcsolatban állnak az Atyával és a Fiával.

János kijelenti, hogy a függőleges és vízszintes közösség nem választható el egymástól. Ha kapcsolatunk van az Atyával és a Fiával, akkor közösségben fogunk élni egymással is. Ez a teremtés közösség elképzeléséhez

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

71/135. oldal

való visszatérés, amikor az az Isten, aki közösségben élt a Fiúval és a Lélekkel, kiterjesztette ezt az által, hogy megteremtette Ádámot és Évát, hogy örök közösségben éljenek az istenséggel. A bűn megromtotta ezt a szeretetteljes viszonyt, de ezt most Jézus Krisztus helyreállította. Éppen úgy, ahogy az Úr azért teremtette meg az első emberpárt, hogy a közösséget kiterjeszse, úgy mi is azzal a céllal hirdetjük a Megváltót, hogy kiterjesszük a közösséget, ami a megváltás elfogadása által lesz teljessé.

A közösség tehát a sokszorozódásért van, hogy újabbakat hozzon létre. De amelyek nem sokszorozódnak, azok a rendszer piócái. Az egészséges csoportok rendszeresen szaporodnak. Bármely csoport (egy kis csoport vagy egy gyülekezet), amely nem sok- szorozódik, nem nevezhető egészséges vagy biblikus közösségnek. Abban a DNS-ben, amelyet Isten az első csoportba helyezett, benne rejlik az az igyekezet, hogy előrehaladjon és szaporodjon.

A Krisztussal való közösség lehetetlen más keresztényekkel való kapcsolat nélkül. János kijelenti, hogy ha a világosságban járunk, akkor közösségünk van egymással, és ennek az az eredménye, hogy az Üdvözítő vére megtisztít minket bűneinktől. Még a bűntől való megtisztulás is közösségben történik, 1János 1:7 kijelenti, hogy Jézus vére akkor tisztít meg bennünket, ha a világosságban járunk, és közösségre lépünk másokkal. Akik megtisztultak, egy közösségbe kerülnek, mivel csak a közösségen belül lehetünk számon kérhetők azért, hogy ne ismételjük meg a bűnöket.

Mégis a legtöbb keresztény fél az olyan csoportoktól, amelyek megkínálják a számon kérhetőséget. Annyira félünk saját képünkől, így nem akarjuk, hogy mások is lássák, még bűnösök vagyunk, és szükségünk van Krisztus megbocsátó kegyelmére. Ily módon elrejtőzünk saját álarcunk mögé, és azt mutatjuk magunkról, amik a valóságban nem vagyunk. János kijelentése szöges ellentétben áll a modern keresztények rejtőzködésével. Isten megmentett bennünket, és hozzánk hasonló bűnös emberek közösségébe helyezett, hogy számon kérhessük a másikat. Nem szabad ítéletet mondanunk egymásra, hanem kölcsönösen segítenünk kell testvérünket a bűn elleni küzdelemben. Nem lehetünk egyedül ebben a harcban. Ezért helyezett bennünket az Úr egy közösségbe, amikor megváltott.

János első levelének szakasza talán a legmeghatározóbb kijelentés az egész Szentírásban az egyház céljáról: ez pedig a közösség helyreállítása.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

72/135. oldal

Ily módon a közösség nem egy mellékes keresztény gyakorlat lesz, hanem biblikusan a kereszténység lényege. Az ember nem lehet Krisztus-követő másoktól elszigetelten. „Nem jó az embernek egyedül lenni.” Isten arra teremtett bennünket, hogy egymással közösségekben és egymástól kölcsönös függésben éljünk.

Az egyik legfőbb eszköze annak, hogy jelenleg a gyülekezeteinkben a közösséget megteremtjük, a kis csoport. A nagy gyülekezetekhez tartozók megtalálhatják azt a közösséget, amelyet Krisztus megálmodott az ő egyháza számára, ha egy kisebb csoporthoz is tartoznak. A csoport nem csodaszer minden problémára. Vannak jó és rossz csoportok, de a közösséget nem lehet megtalálni tőlük távol. Ezek teremthetnek jó és rossz közösségeket is. Mivel oly sok rossz közösség van ezen a világon, az adventista gyülekezeteknek segíteniük kell az embereket, hogy jó kapcsolatokat alakítsanak ki. Kérdés nem fér hozzá, hogy az emberek közösségekben fognak élni. Ez része természetünknek. Ezért szükséges, hogy gyülekezetünk valóban szerető szívűvé és gondoskodóvá formálódjon. A kis csoport a legjobb eszköz ennek megvalósítására. Ez azonban nem csak azt jelenti, hogy valaki egy csoport tagjává lesz, mivel lehet, hogy egyáltalán nincs közösség abban a bizonyos csoportban. Az embereket segítenünk kell a közösségre jutásban. Ezért az adventista gyülekezetekben arra van szükség, hogy olyan kis csoportok alakuljanak, amelyek igazi közösségek, és lehetővé teszik azt, hogy mindenki szoros szálakat alakíthasson ki.

A csoport ideális hely Jézus végső vágyának teljesülésére, hogy az emberek átalakuljanak. Ő nem egyénenként alakítja át őket, hanem inkább csoportokban. A közösség a legjobb hely az átformálódásra. Ezért olyan helynek kell lennie, ahol biztonságos nyitottnak és sebezhetőnek lenni, ahol az egyének számon kérhetőek Krisztusban való életüket illetően, és növekedhetnek Jézusban.

A csoportoknak nemcsak nyitottnak kell lenniük és tagjainak kölcsönösen egymástól függeni, hanem a különböző csoportoknak is egymáshoz való kölcsönös kapcsolódásban kell létezniük. Ahogyan a keresztények nem élhetnek egymástól elszigetelten, úgy a csoportok sem. A gyülekezetben minden csoport egymástól kölcsönös függésben él, és mindegyik kölcsönös függésben van az egyházterülettel és a világ többi gyülekezetével.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

73/135. oldal

Az egész keresztény test minden tagja kölcsönös függésben él. Egy gyülekezet csak akkor lehet valóban a közösségben létező Isten népe, ha ezt a kapcsolódást elismeri és támogatja. Krisztusban nem létezhet független keresztény, független kis csoport vagy független gyülekezet. Lelki életünket egymástól való kölcsönös függésben kell élnünk.

Ezért még a keresztény kis csoportokat sem szabad elszigetelni. Ez Isten ideális terve egyházával. Ezek a kölcsönösen egymástól függő csoportok nem csak szolgálnak egymásnak, de a csoportok közötti egymástól való függés eredményeképpen felhasználhatják a különböző csoportosulások erőforrásait a különleges szükségben lévő tagok megsegítésére. Ha egy olyan személy lép be, aki depresszióval küzd, átirányíthatják máshová, ahol segíthetnek neki. Szükségük van egymásra. Mindenekfelett azonban az igazán egészséges csoportok létrejöttéhez nyitottságra és egymás elfogadására van szükség, hogy tagjaik megoszthassák örömeiket, bánatukat, küzdelmüket, kudarcikat és sikereiket. Isten megadja az ilyen csoportokat a mai gyülekezeteknek.

Az evangelizáció és a kis csoportok

Ez a könyv világosan kifejtette azt a tényt, hogy a kis csoportok lényeges részét képezték az újszövetségi egyháznak. Ezek azok a természetes helyek, ahol a tagokról való gondoskodás történik. Azonban keveset szóltunk a csoportok előnyéről úgy, mint egy evangelizációs eszközzel. Mielőtt befejeznénk a csoportok újszövetségi tanulmányozását, meg szeretnénk vizsgálni szerepüket, amit az evangelizációban töltenek be. Mielőtt tovább haladnánk, ki kell jelentenünk, hogy a kis csoport nem az egyetlen evangelizációs módszer. Például az Újszövetség világosan kijelenti, hogy az Ige nyilvános hirdetése volt az elsődleges eszköz, amely segítségével az egyház növekedett. Azonban az igazán biblikus gyülekezet megbizonyosodik arról, hogy minden tevékenysége evangelizációs jellegű. Így a kis csoportok is missziós vonatkozásúak lesznek.

A gondoskodó közösség, amelyben a tagok egymásnak szolgálnak, önmagában is evangelizációs eszköz. Azok a nem keresztények, akik látják az

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

74/135. oldal

embereket helyreállított közösségben élni, és hogy egymásról gondoskodnak, maguk is csatlakozni fognak hozzájuk. Az ilyen szerető, gondoskodó közösség az evangelizáció vonzerejét képezi. A vendégek ösvényt taposnak azoknak a gyülekezeteknek az ajtajához, melyek újszövetségi közösségben élnek. Ez az egyik magyarázata a korai egyház sikerének. Ma a többség összetört közösségekben él, ezért vágnak az igazi, gyógyító burok után. A mai egyház tragédiája, hogy inkább a deformálódott közösséget tükrözi, és nem azt a helyreállított jelleget, amit Krisztus kívánt az ő egyháza számára. Ez bizonyára azért van, mert az egyház elmulasztotta megtanítani tagjait a közösségi életre, ebből kifolyólag az egyház is összetört közösséggé vált, és szüksége van a helyreállításra. Amint elkezd újra közösségben élni, evangelizációs eszközzé válik. Nem lehet úgy igazi újszövetségi közösségben élni, hogy közben nincs missziós törekvés.

Így a nyilvános evangelizáció és a kis csoportok nem zárják ki egymást. Mindegyiknek szüksége van a másikra. Az Ige nyilvános prédikálását a csoportok erősítik, egyébként nem fog maradandó megtéréseket eredményezni. Hasonlóképpen a kis csoportoknak is szükségük van a Szentírás nyilvános hirdetésére, hogy folyamatosan új megtérők csatlakozzanak a csoporthoz, akiket gondolnak, és majd eljutnak a Krisztusban való új életre. A mai adventizmus egyik tragédiája, hogy szerinte ez a két módszer egymást kizárja. Nem az a kérdés, hogy az egyik vagy a másik. Nekünk mind a nyilvános evangelizációra, mind a kis csoportokra szükségünk van. A csoportok embereket delegálnak a nyilvános igehirdetésre, ahol döntenek Krisztus mellett, ugyanígy a nyilvános evangelizáció is embereket juttat el a kis csoportba utógondozásért és tanítványságra segítés céljából.

Azonban magának a kis csoportnak is az evangelizációs tevékenység helyszínéül kell lennie. Azok a csoportok, amelyek csak magukat táplálják, és nem próbálnak másokat elérni, kihalnak. A befele forduló sejtek rendelenesen működnek. Amikor a tagok egy kis csoporthoz tartoznak, a Szentlélek felhatalmazza őket arra, hogy elérjenek más sérült lelkeket, és behozzák őket helyreállító, gyógyító légkörű közösségükbe.

„A tanítványság mindig a szolgálat és a misszió irányába halad. A megváltás történetében Isten népe összegyűl a helyreállításra és felhatalmazásra, majd utána az Úr kiküldi őket a misszióba. A kis csoport az a gyülekezési hely, ahol az embereknek segítik megtapasztalni a megbocsátást,

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

75/135. oldal

gyógyulást, támogatást, megerősítést, bizalmat és bátorságot. Ez egy felkészülés a barátságtalan és elidegenedett világba való visszatérésre, amelynek szüksége van Krisztus jelenlétének meghallására, meglátására és megérintésére, amit a Szentlélek által felhatalmazott egyének és csoportok élnek meg. Jézus elhívása a tanítványságra:» Kövessetek engem és én emberhalásszá teszlek benneteket «, egy összegyülekezésre, egy közös utazásra szól és arra, hogy kimenjünk, és szolgáljunk a megsérült embereknek. A tanítványok minden összegyűlt csoportja arra hívatott, hogy menjen ki halászni, és keresse meg azokat, akiknek szintén szükségük van Jézus jelenlétére életükben.”¹

Azt is láttuk, hogy a Megváltó megparancsolta a tanítványoknak, hogy kettessel evangelizáljanak, mivel a szolgálatnak közösségben kell megtörténnie. Az egyéneknek szintén szükségük van a csoport támogatására, amikor az evangélium munkáját végzik. Nem hirdethetjük az Igét egymástól elszigetelten, hanem mindig a csoport támogatásával. Csak közösség hozhat létre újabb közösséget.

„A teológiai tévedés abban van, hogy ezek a keresztények egyenként gyűlnek össze, majd pedig egyenként mennek bizonyosságot tenni. Milyen csodálatos lenne, ha bevonnának másokat is azokba a kapcsolatokba, amelyeket hitetlenekkel létesítettek, és a hitetleneket is bevonnák csoportjuk életébe.”²

Az újtestamentumi modell azt mutatja, hogy tanítvánnyá tenni a legjobban más tanítványokkal közösségben lehet, ami viszont arra utal, hogy ideális esetben minden új hívőnek csatlakoznia kell egy csoporthoz, és minden kis csoportba tartoznak úgy hívők, mint hitetlenek is. A részvételt az evangelizációs folyamat elemének kell tekintenünk. Többé ne prédikáljunk elszigetelten, mivel a tanítvánnyá válás a közösségben valósul meg.

Az adventista kis csoportokban egy olyan tendencia nyilvánul meg, hogy elsősorban a gondozásra összpontosítanak. Ez nem egészséges. Az újszövetségi csoportok nem csak gondoztak, hanem kimentek a társadalomba, és embereket nyertek meg Jézus Krisztusnak. Az újszövetségi közösség evangelizációs csoport is volt.

¹ ICENOGLE: i. m., 231.

² Ralph W. NEIGHBOUR, Jr.: *Where Do We Go From Here?* [Hova megyünk innen?], Huston, TX, Touch, 1977, 6.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

76/135. oldal

Az emberek a legjobb gondozást a másokért végzett munka közben kapják meg. A gondozást nem lehet elválasztani az evangelizálástól és az evangelizálást a gondozástól. Ha kis csoportunkat az újszövetségi mintára akarjuk alakítani, akkor missziómunkát kell végezni. Ez egy olyan terület, amelyet mélyebben ki kell aknázni az adventizmusban. Fel kell fedoznunk, hogyan tehetjük csoportjainkat üzenetvivővé. Azok a csoportok, amelyek csak a gondozásra összpontosítanak, gyengélkedő vallásos embereket eredményeznek.³

Az emberek a csoportokban részesülnek lelki gondozásban, miközben teljesítik Jézus parancsát, hogy tegyenek tanítványokká minden népet. Ezt egy olyan közösségben kell véghez vinni, amelyik támogatja a tanítvánnyá formálást, és „biztonságos” helyet nyújt az új és a leendő tanítványok számára.

Az újszövetségi bizonyítékok összegzése

Az Újszövetség kinyilatkoztatja Isten eredeti, édeni tervének megvalósítását - az ember és a Teremtő közötti kapcsolat helyreállítását, valamint az egymásról való kölcsönös gondoskodást. Jézus megváltói tevékenysége által megreformálta az Úrral való közösséget; így azok, akikben helyreállt Isten képe, igazi közösségben élnek egymással. Felfedeztük, hogy ez lényeges része volt a Megváltó szolgálatának, ezt abban a módszerében láttuk, ahogyan egyházát elindította egy kis csoport által. Ezt igazolta a Szentlélek is pünkösdkor, amikor a házi gyülekezetek létrejöttek, amelyek az újszövetségi időszak mintájára alakultak meg.

Ezek egyik jellemzője az volt, hogy folytatták az apostolok közösségét. Pál megadja azt a teológiát, amely a kiscsoport-mozgalmak mögött húzódik két klasszikus szakaszában (Rm 12. és 1Kor 12. fejezet). Továbbá János apostol kijelenti, hogy ennek a közösségnek a célja az Ige prédikálása és a hitetlenek elérése.

³ Ellen G. WHITE: *Testimonies for the Church* [Bizonyásgátételek a gyülekezet számára], VII, Mountain View, CA, Pacific Press, 1948,18.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

77/135. oldal

Így az Újszövetség azt a teológiát és gyakorlatot mutatta be nekünk, amely mélyen a közösségben gyökerezik. A kis csoport a leglogikusabb hely azon közösség megvalósítására, amelyet az Újszövetség tár elénk. A bibliai bizonyítékok világosan rámutatnak a kiscsoportos közösségek abszolút szükségességére. Ezek nem csupán Biblia-tanulmányozás céljából léteztek, hanem a közösségért is. Az Újszövetség megköveteli a mai gyülekezettől, hogy kapcsolatokra épülő csoportokkal rendelkezzen, ez nem választási lehetőség vagy gyülekezeti program, hanem az egyház alapja. Itt az ideje, hogy visszatérjünk az újszövetségi egyházmodellhez, ami a csoportokhoz való visszafordulást jelenti. Ha mi, mint adventisták azt valljuk magunkról, hogy bibliai mozgalom vagyunk, nem késlekedhetünk tovább a közösségre épülő egyház megvalósításával, ami a keresztség normája. Térjünk vissza a gyökereinkhez!

8. HITEHAGYÁS ÉS HELYREÁLLÍTÁS

E fejezet célja, hogy rövid áttekintést adjon a kis csoportokról a keresztény történelmen át. Egész tanulmányokat lehetne folytatni ezen a területen, de most a kiscsoportos gyülekezet kihalását és az intézményes egyház létrejöttét kutatjuk, ezen kívül betekintünk abba, ahogy a közösségre épülő egyház kezdett helyreállni a metodizmusban a csoportos vagy osztály - összejövetellekkel, amely az első reformációs kísérlet a korai közösségi egyházmodell helyreállítására. Mivel az adventizmusnak a metodizmusban gyökerezik, ez a fejezet egy olyan háttéranyagot tartalmaz, amely segít jobban megértenünk a korai adventizmust, különösképpen Ellen White-ot és azt, ahogyan a kis csoportokat védelmezték az úttörő napokban.

A kiscsoportos egyház kihalása

Az újszövetségi kor befejeztekor az egyház a közösségre épült. Az I. század végén János kijelentette, hogy ez az az alap, amelyre az egyház épül. A következő kétszáz esztendőben a házi gyülekezet modelljét követték. Ezen időszak alatt az jelentősen fejlődött, és láthatólag jó lelki egészségnak örvendett a folyamatos üldözések ellenére.

A keresztény egyház nem épített templomokat ebben az időben. A hívek házaknál, barlangokban vagy katakombákban gyűltek össze. A közösség nem téglából és malterből készült nagy épületek köré összpontosult, hanem a hívek közösségi életére alapozott, akik egymást gondozták és támogatták, miközben folyamatosan kiterjesztették barátságukat bűnös embertársaikra.

A III. században kezdtek el a keresztények először gyülekezeti termeket építeni. De ezek is nagyon kicsik voltak. A szerző meglátogatott palesztin ásatásokat, és megfigyelt III. századi templommaradványokat. Nem voltak nagyobbak, mint a legtöbb ház, és egyes kis városokban három-négy ilyen keresztény templom is működött. Világos, hogy amikor a keresztények a

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

79/135. oldal

házi gyülekezetek helyett épületeket kezdtek el építeni, nem emeltek katedrálisokat. Épületeik az otthonok mintájára készültek. Természetesen sok keresztény továbbra is otthonokban gyülekezett. Ezek a kis közösségek jelentették a keresztény élet alapjait.

Constantinus megtéréseivel a IV. század elején a kereszténység elfogadott lett, és a birodalom egyetlen vallásává vált. Ez fordulópont volt az intézményes egyház létrejöttében és a kiscsoportos gyülekezet kihalásában. A században bekövetkezett szemlélet váltás 1700 éven át fennmaradt, és ma még mindig szenvedő alanyai vagyunk a császár által bevezetett hitehagyásnak. A mai egyház- modell inkább hasonlít a középkori római egyházra, mint az új- szövetségi kereszténységre. Mi, adventisták mindig azt bizonygattuk, hogy teológiánk az Újszövetségen alapul, és helytelenítjük a Róma által bevezetett tévtanításokat, de ennek ellenére akaratlanul is, de elfogadtuk Babilon borát egyházi gyakorlatunkban. Nekünk nem csupán Babilon tanítását kell elhagynunk, hanem annak gyakorlatát is. Ez azt jelenti, hogy el kell mozdulnunk az intézményes egyházmodellről a közösségi egyházszerkezet irányába.¹

Kevesebb, mint 300 évvel azután, hogy az apostoli kiscsoport mozgalom megjelent a megváltás történelmében, az egyház formája és jellege hirtelen megváltozott. Az ekklezia, mint kiscsoportos közösség eltűnt, és az egyház úgy jelent meg, mint egy formális intézményes struktúra. Ez szemléletváltást is hozott Isten földi jelenlétének természetét illetőleg.

Ma teológusok, történészek és ekkleziológusok általánosan állítják, hogy az egyházban drámai paradigmatváltás történik. Az elmúlt tizenhét évszázadban Isten birodalmát az a szervezeti és intézményi rendszer vezette, amelyet Constantinus 313-as megtérése váltott ki.

„Ahelyett, hogy a gyülekezet egy kis csoport lett volna, amely az egyházat alkotta azon a területen, annak jelentését kiszélesítették, hogy minden beleérjen, ami a birodalomban volt. A gyülekezet volt az egyház, az egyház pedig a birodalom.”²

¹ Az olvasót arra intjük, hogy ne tévesse össze az elintézményesülést az intézményekkel. Egy kapcsolatokra épülő egyháznak lesznek szervezetei és intézményei. Az intézményesedés inkább arra vonatkozik, hogy az egyház kifejezésen a tagok közötti kapcsolatot értjük, és nem az épületeket, a szervezetet, a programokat, stb. Az intézményes egyházban az intézményt kell fenntartani mindenáron. Az élet az intézmény felépítése köré összpontosul. Ez a középkori katolikus elképzelés az egyházról. Ez Babilon bora, amelyet el kell utasítani.

² ICENOGLE: i. m., 360-361. Idézet Loren Meadtől: *The Once and Future Church*, New York, Alban Institute, 1991,15.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

80/135. oldal

Loren Mead továbbá leírja a középkorban létrejött egyházat. Arra a feltevezésre épült, hogy az egyház és a birodalom azonosak voltak. Beleszületni a birodalomba azt jelentette, hogy valaki beleszületett az egyházba is. Az evangelizálás a katonák munkája volt, akik újabb területeket hódítottak meg a birodalom számára, a népet pedig alárendelték a kereszténységnek. Ez egy hivatásos papságot eredményezett olyan munkával, amit az egyház a szakembereknek különített el. Hatalmas templomokat és katedrálisokat építettek, és átvették a birodalom modelljét. Így született meg az intézményes egyház.

Ez majdnem az egész középkor alatt virágzott, még a reformáció időszakában is. A reformációs egyházak a római mintát másolták le. Luther és Zwingli közösségében a tagság ugyanazt jelentette, mint az állampolgárság. Hivatásos papság szolgáltatta a rítusokat és ceremóniákat az intézményes egyházban. A reformációs periódusban élő anabaptisták fejlesztették ki az egyetlen olyan egyházat, amely elkülönült az államtól. Ők elutasították az állam védelmét attól való félelmükben, hogy ha az állam egyszer beleavatkozik az egyház dolgaiba, ez meg fogja rontani úgy az államot, mint az egyházat. Az általuk létrehozott felekezetet üldözték. Nem volt biztonságos hely a számukra. Ennek eredményeképpen támogató közösségi formát vettek fel, és otthonokban, valamint barlangokban találkoztak. Minden gyülekezet kicsi volt, így közösséget és támogatást tudott biztosítani. Csak így tudták túlélni a szörnyű üldözést.

A történelem megtanít bennünket arra, hogy az egyház túlélésének egyetlen módja az üldöztetések közepette, hogy tagjai egy kis csoport részét képezték, amelyben az emberek egymást támogatták. Mi, adventisták hiszünk abban, hogy az üldözés ideje újra el fog jönni az utolsó napokban.

Ha túl akarjuk élni ezt a kritikus időszakot, el kell kezdenünk már most a kapcsolatokra épülő kis csoportok létrehozását. Ha nem hozzuk létre azokat most, hogyan fogjuk megtenni a nehéz napokban, amelyek előttünk vannak?

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

81/135. oldal

A metodista mozgalom

John Wesley a XVIII. században kezdte el szolgálatát. Prédikálása nagy tömegeket vonzott, akik megvallották Krisztusba vetett hitüket. Wesley nem volt egyedül az embereknek a Jézusban való új tapasztalatára való elvezetésben. Egyik kortársa a heves természetű kálvinista prédikátor, Jonathan Edwards volt, aki megtapasztalhatta, hogy igehirdetésére ezek jutottak el a Krisztusban való hitre. Azonban volt egy lényeges különbség Edwards és Wesley között. Edwards felhívást intézett, majd magukra hagyta a megtérteket, miközben Wesley a megtérteket osztályokba vagy kis csoportokba szervezte. Az eredmény pedig, hogy Wesley gyümölcse megmaradt, Edwards megtérteje pedig visszatértek a világba.

Wesley zsenialitása az volt, hogy a kiscsoportos mozgalmat összekapcsolta az evangélium prédikálásával. Ez tette a metodizmust egyedivé a reformációból kinövő egyházak között. Így a metodista osztály-összejövetelek vizsgálata lényeges, ha meg akarjuk érteni az első tényleges próbálkozást egy kiscsoportos egyház létrehozatalára a reformáció időszakában.

Wesley kétféle csoportmunkát ajánlott fel: az osztályt és az egyesületet. Az egyesület szabadon választható volt, az osztálytevékenységet pedig mindenkitől megkövetelte, aki tagságát meg akarta tartani. Az eredmény pedig folyamatos lelki gondozói rendszer kialakulása volt.

„Minden csoport 10-12 emberből állt, akik egymáshoz közel laktak, és hetente összegyűltek nagyjából egy órára.”³

„A vezetők laikusok voltak - néhányan férfiak, de többségében nők, akiket magas erkölcsi és lelki tulajdonságaik és józan ítélőképességük alapján választottak meg.”⁴

Érdekes megjegyezni, hogy a korai metodista osztály-összejövetelek vezetői hölgyek voltak. Különleges világosságot nyújt, amikor rájövünk arra, hogy a világ legnagyobb mai gyülekezete, Dr. Paul (Dávid) Chóé Szöulban, Dél-Koreában olyan kis csoportokra épül, melyek többségét nők vezetik.

³ MALLISON: i. m., 6.

⁴ MALLISON: i. m. Idezi James A Daviest, Christian Education Journal, V/ 2.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

82/135. oldal

Nyilvánvaló, hogy a nők jobb munkát végeznek a közösségi kis csoportokban, mint a férfiak. Az adventizmusban az egyik probléma az, hogy mi több férfi vezetőt választottunk, mint nőt.

Milyenek voltak azok a korai metodista osztály-összejövetelek? Azokban a napokban nem tartozhatott senki a metodista egyházhoz anélkül, hogy egy osztály tagja ne legyen, és nem vesz részt a rendszeres alkalmakon. Wesley annyira hitt azokban az osztály-összejövetelekben, hogy az azokon való részvételt a tagság feltételévé tette, és azok elmulasztásával megszüntette a tagságot. Ma egy ilyen követelményt zsarnokinak tekintenénk. Azonban felfedezhetjük, hogy pontosan ezt tette az újtestamentumi egyház. Miért? Mert az emberek nem lehetnek keresztények, ha elmulasztanak testvéreikkel közösségben élni, és a közösségen alapuló kis csoport ideális hely szorosabb kapcsolat megvalósítására.

A korai metodista osztály-összejöveteleken a hangsúly nem a hitelvekre került, hanem a tanítványságra.⁵ Ezeknek az alkalmaknak az volt a célja, hogy az emberek számon kérhetőek legyenek Krisztusban való életükről. Wesley megértette, hogy a keresztények nem növekedhetnek a közösségtől elszigetelten, akiknek felelősséggel tartoznak. Létrehozta ezeket az osztályokat, hogy a megtértek lelki érettségre juthassanak. A hangsúly egyértelműen a kapcsolatokon volt; a cél pedig a tanítványság. Ezek a kis csoportok nem csupán a Bibliát tanulmányozták, elsődleges céljuk a közösség építése volt.

Az igetanulmányozást a kapcsolatok erősítésére használták. Ezek nem ismereti, hanem kapcsolati összejövetelek voltak.

Wesley meg volt győződve arról, hogy csak a számon kérhető közösség által lehet a tanítványságot táplálni és hatékonyá tenni, és ebben az összefüggésben kell a metodista rendszer kialakulását megértenünk.⁶

„A wesleyánus metodizmus szentségi mozgalom volt, és Wesley erős vágyat ültetett el az emberekbe, hogy a keresztények ne csak Megváltóként fogadják el Krisztust, hanem jussanak el érettségre a vele való közösségben. Megértette, hogy ez a lelki növekedés a legjobban egy csoport keretén belül valósul meg, ahol azok a szent életre törekvők egymást kölcsönösen támogatják és bátorítják. Mi zajlott egy ilyen összejöveten?

⁵ David LOWES WATSON: *The Early Methodist Class Meeting*, Nashville, Disciple-ship Resources, 1987, 15. 61. m., 67.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

83/135. oldal

Mindenkinek olyan szabadon, világosan és tömören kellett beszélnie, amennyire csak tudott, szíve valós állapotáról, néhány kísértéséről és szabadulásáról az előző alkalom óta.”⁷

„Mindig feltettek öt kérdést minden jelenlevőnek:

1. Milyen tudatos bűnt követél el az előző óra óta?
2. Milyen kísértésekkel találkozott?
3. Hogyan szabadultál meg?
4. Mit gondoltál, mondtál vagy tettél, amiről nem vagy biztos, hogy bűn volt-e?
5. Nincs semmi, amit titokban szeretnél tartani?”⁸

Az ilyen nyitottság ismeretlen a legtöbb mai keresztény számára, még a metodistáknak is. Amerikai individualizmusunk ezeket a kérdéseket magánéletünkbe való beavatkozásként értelmezné. A XVIII. századi metodizmus nem ebben a megvilágításban tekintett rá. Ők ezeket a kérdéseket segítségként fogták fel. A számon kérhetőség miatt tették fel ezeket a kérdéseket és nem azért, hogy megítéljék őket.

Még a korai metodisták is elismerték, hogy ezek a direkt kérdések kissé túl erősek voltak, így hamarosan módosították az okát; az indíték azonban azonos maradt. Az osztály-összejövetelek célja az emberek számadási kötelezettsége Krisztusban való életükről. Lehet, hogy ez a mai egyház egyik legnagyobb szükséglete, azonban megrémít bennünket a nyitottsága, amelyet megkövetel, és ami teljesen idegen mai kultúránkban.

Azonban ha növekedni akarunk Krisztusban, félre kell tennünk amerikai kulturális individualizmusunkat, és újra erős közösséget kell alkotnunk, hogy valóban megtapasztalhassuk a Krisztusban való életet.

A szabadon választható egyesületek folytatták a direkt kérdések feltevését tagjaik számára. A megkövetelt osztály-összejöveteleken nem tettek fel ilyen egyenes kérdéseket. Eredeti céljuk az adományok összegyűjtése volt. De a közösség csakhamar kialakult ezeken az alkalmakon.

7 l. m^o 81.
8 l. m^o 81.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

84/135. oldal

„Megegyezték abban, hogy mindenik osztály tagjai hetente találkozzon, nemcsak a heti adományok összegyűjtésére, hanem azért is, hogy táncot adjanak, feddjenek és bátorítsanak a szükségleteknek megfelelően.

Csakhamar egy dinamikus közösség alakult ki, ahogy a tagok elkezdtek egymás terhére hordozni a „és” egymásról gondot viselni «.A nyitottság, melyet ezek az órák idéztek elő, sokkal szívélyesebb szeretethez vezetett el a tagok között, és ők szabadnak érezték magukat arra, hogy őszinték legyenek egymás előtt.”⁹

Ezek az osztály-összejövetelek nagyon hamar kialakították sajátos stílusukat, amely arra bátorította az embereket, hogy nyitottak és egymást segítők legyenek. Kérdéseket tettek fel, de ezek nem voltak annyira specifikusak, mint korábban.

„Néhány ilyen felszólalás után a vezető minden jelenlevő lelkiállapota után érdeklődött: „Nos, testvérem vagy kedves testvérnő, mit gondolsz ma este lelked állapotáról?” A tagok anélkül, hogy felálltak volna, elkezdtek kifejezni válaszukat, de nem úgy, ahogy ezt gyakran tették aprólékos valomással, hanem általánosságban arról, hogy mire gondoltak a hét folyamán.¹⁰

„Az osztályok örültek ennek a közösségnek, mivel céljuk a számon kérhetőség volt. Eleinte egy kis feszélyezettség érződött a kérdések alatt, és az emberek bátortalanul válaszoltak a direkt kiértékelő kérdésekre. De ahogy ezt tovább gyakorolták, rájöttek, hogy mindnyájan ugyanazt az utat járják - és a kölcsönös számon kérhetőségük nem volt elítélő, hanem támogató. A közösség gazdag volt, mivel az emberek értették az alkalmak igazi célját, mivel ezek kötetlenek voltak, mert a struktúra ezt lehetővé tette.”¹¹

A mai keresztények félnének az ilyen összejövetelektől. Azért, mert mi amiatt teszünk fel ilyen kérdéseket, hogy ítéletet mondjunk a megkérdezettre. Mi nem ismerjük a kölcsönös támogatás és nyitottság örömeit, amelynek a korai metodisták örvendtek. Azonban lelke mélyén sok adventista vágyik olyan tapasztalatra, mint ami a korai keresztény egyház életére emlékeztet. Milyen csodálatos lenne, ha ki tudnánk iktatni az ítélkezés lelkiületét, és az egyházban ismét támogató szellem uralkodna!

9 I. m., 94.

10 I. m., 96.

11 I. m., 116.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

85/135. oldal

A közösségre épülő kis csoportok választ jelenthetnek erre a kérdésre. Az anonim alkoholisták hasonló nyitottságot gyakorolnak, és direkt kérdéseket tesznek fel, őket pedig pozitívan fogadják. Ha ezekben a csoportokban számon kérhetőnek tartják egymást, miért annyira idegen arra gondolni, hogy az egyház, amely arra hívatott, hogy helyreállító közösség legyen, ilyet tegyen?

Wesley halála az osztály-összejövetelek megszűnéséhez vezetett a metodizmusban. A XIX. században ezek a követelmények egyre kisebbek lettek, míg 1889-ben már nem szerepeltek a tagság feltételeként.¹² Súlyos összecsapás zajlott az alkalmak miatt, míg végül kompromisszumra jutottak. Az órákat folytatták, de a jelenlét elmulasztása már nem jelentett alapot a tagság megszüntetésére az egyházban.

Így a metodizmus jellege megváltozott: „Egy olyan társadalmi formából, amely magán viselte a szentségi szekta néhány jegyét, sokkal szokványosabb és kevésbé igényes egyházformává vált.”¹³

„[Mindezek] Wesley napjaiban elsődleges eszközei voltak az evangelizációnak és a megtartásnak - az új tagok toborzásának és a beilleszkedésnek. A XIX. század elején mindkét funkcióból kevés volt látható... Az osztály-összejövetelekre való utalások a metodista egyháztörténelemben meredeken csökkentek az 1830-as években, és azt a szerepet, amelyet eddig, mint ajtó töltöttek be a társadalom felé, átvették az imaórák - különösen a prédikáció utáni imaórák a közösségi termekben vagy a sekrestyében. Valóban a lelki életerőt sokkal gyakrabban az imaórákkal hozzák összefüggésbe, mint az osztály-összejövetelekkel.

Ezek kevésbé voltak rendhez kötött, mint inkább spontán összejövetelek, amelyeket sokkal jobban adaptálhatták a kápolnában végzett intézményes tevékenységekhez, mint az osztály-összejövetelek interperszonális lelkisége.”¹⁴

Fontos megjegyezni, hogy az adventizmus kezdetén a metodista osztály-összejövetelek hanyatlóban voltak, és helyükre véglegesen az imaórák léptek.

12 I.m., 137.

13 I. m.

14 I.m.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

86/135. oldal

De az a metodizmus, amely az adventista úttörők és különösen Ellen White gondolkodásmódját formálta, az osztály-összejövetelek mezodimusa volt, amire a közösség és a számon kérhetőség volt a jellemző. A következő fejezetben megvizsgáljuk a számon kérhetőség hasonló módszereinek kialakulását az adventizmusban. Nem kétséges, hogy ezeket a metodista örökségből kölcsönözték az úttörőink és Ellen White. Ezeket Isten megszentelte az adventista egyház számára Ellen White prófétai látomásai által.

Watson azzal fejezi be a metodista osztály-összejövetel átfogó vizsgálatát, hogy kijelenti: jelentőségük nem abban rejlett, amit a metodista egyház számára adott, hanem hogy biztonságos helyet nyújtott, ahol az emberek segítséget kaptak mindennapi életükhöz és Krisztusról való bizonyágtételükhöz.¹⁵ Továbbá kijelenti, hogy nem az osztály-összejövetelek voltak Wesley evangelizációjának fókuszában, hanem a prédikálás. Az osztályok azt a célt szolgálták, hogy gondozzák azokat, akiket az ígéhirdetés már elért. Az új megtérteket tanítványságra segítették.¹⁶

Az adventizmus, amely erős metodista gyökerekkel rendelkezett, megtartotta a prédikálást, de elhanyagolta a kis csoportot, ami lényeges részét képezte Wesley stílusának. Ha nem kapcsoljuk a kiscsoportos szolgálatot a nyilvános evangelizációhoz, ugyanúgy elveszítjük az új megtérteket, mint Whitfield. A kapcsolatokra épülő csoport része a korai metodista siker képletének és a korai adventizmusénak is, ahogyan látni fogjuk a következő fejezetben.

Így a korai metodizmus kifejlesztette mindazt, ami lényeges a kapcsolatokra épülő kis csoportok számára, amelyek rendszeresen összejöttek egymás kölcsönös támogatására, bátorítására, és azért, hogy egymás előtt beszámoljanak Krisztusban való életükről. A metodista osztály-összejövetelek rendelkeztek a csoport minden elemével. Constantinus hitehagyása és az intézményes egyház létrejötte óta ez az első alkalom, hogy egy egyház, amely a közösségi kis csoportokra épült, ilyen népszerűsége tett szert.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy az adventista egyházszerkezet- értelmezés nagy részét metodista gyökerekből kölcsönöztük. Még konferencia-szervezetünk is lényegében metodista eredetű.

¹⁵ I. m., 145.

¹⁶ I. m., 149.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

87/135. oldal

A következő fejezetben fel fogjuk fedezni azt, hogy a metodista gyakorlatnak egy másik arculata is, az osztály-összejövetelek is átkerültek az adventizmusba. Ezt közösségi órának (social meeting) nevezték. Ez eszköz volt, ami segítségével a korai adventisták egymást kölcsönösen számon kérhetőnek tartották Jézusban való életükről. Megvizsgálva a korai metodista osztály-összejöveteleket, visszafordulást láthattunk a sokkal biblikusabb ekkleziológiához - egy olyan egyház felépítését, amely a közösségre épült, és nem a nagy intézmények létrehozására. Másfelől a korai adventisták megpróbálták egy olyan egyházat létrehozni, amely egyszerre intézmény és közösség is. Látszólag sikeresek voltak, de végül az intézményesedés győzedelmeskedett. A mai adventizmus teljesen az intézményes egyház mellett tette le a voksát, és szem elől tévesztette a közösségi jelleget. Ezért vizsgáljuk meg a korai adventizmust, amely egyensúlyt tartott az intézmény és a közösség között. Ennek az egyensúlynak az újraélesztését kell nekünk is megpróbálni.

9. AZ ADVENTIZMUS ÉS A KÖZÖSSÉGI ÓRA

A hetednapos adventizmus a XIX. század közepén jött létre, pontosan akkor, amikor a metodista osztály-összejöveteleket felváltották az imaórák. Korábban minden metodistától megkövetelték, hogy vegyen részt a hetenkénti összejöveten, amiket otthonokban tartottak, ahol az emberek számot adtak egymásnak Krisztusban való életükről. Az imaalkalmak, amelyeket a szokásos prédikációs szolgálatok után tartottak, ezt voltak hivatottak megvalósítani.

Úgy tűnik, hogy a korai adventisták, akik metodista közegből érkeztek, a közösségi óra ötletét a metodista imaórából vették át, amint az épp átmenetet képezett az osztály-összejövetelekből. A legtöbb adventista közösségi órát a prédikáció után tartották, amikor lehetőséget biztosítottak az embereknek, hogy beszámoljanak arról, hogy nekik személyesen mit jelentett az igehirdetés.

Ezt a gyakorlatot az evangelizációs alkalmakon is alkalmazták, ahogyan azt később látni fogjuk. Azonban sokszor a közösségi órát a prédikációtól elkülönülten tartották, nem az istentisztelet után. Úgy tűnik, hogy az adventista modell a metodista osztály összejövetel és a prédikáció utáni imaalkalmak kombinációjából született.

Úgy tűnik, hogy az adventisták kezdetben mind a kettőből a legjobbat vették kölcsön: közösségi óráikat a metodista imaórához hasonlóan vezették, amint az épp átalakulóban volt a csoportos összejövetelekből. Miközben ezek az alkalmak kezdtek hanyatlani a metodizmusban, az adventizmus jellegzetes jegyévé váltak, amint az szerte a világon terjedt.

Két forrásból ismerhetjük meg a korai adventista közösségi órát: az úttörők és Ellen G. White irataiból. Ebben a fejezetben mind a két forrást megvizsgáljuk, hogy megismerhessük elődeink közösségi óráit. Később néhány következtetést vonunk le működésükről a korai adventista egyházban.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

89/135. oldal

Az úttörők és a közösségi óra

Ha figyelmesen áttanulmányozzuk az *Adventist Review and Sabbath Héráid* egyházi folyóirat korai kiadásait, világossá válik, hogy a legtöbb adventista számára a közösségi órák a gyülekezeti élet rendszeres részét képezték. Ezek az összejövetelek sokkal fontosabbak voltak a hívők számára, mint a prédikáció. Azt kihagyhatták és gyakran ki is hagyták, de a közösségi órát soha nem hanyagolták el.

Ezek az órák a kapcsolatokra épültek. Nagyon kevés vagy egyáltalán semmilyen Biblia-tanulmányozás nem volt ezeken az alkalmakon. A hívek nem hanyagolták el a csoportos igetanulást, de ezt mindig közösségi óra követte, ahol egymásnak számoltak be Krisztusban való életükről. Ez a gyakorlat megerősítette az úttörőket úgy a Szentírás megértésében, mint az egymással való kapcsolatukban. Modern módszerünk azonban olyan emberek eredményez, akik sem a Biblia kutatásában, sem kapcsolataikban nem erősek. A közösségi órák bizonyoságtevéses formában folytak, amin a hívők megosztották egymással a keresztény létben való küzdelmeiket és győzelmeiket, és egymást számon kérték a Krisztusban való életükről. Uriah Smith, aki hosszú ideig volt a *Review* szerkesztője, így határozta meg az adventista közösségi órát: „Ezeket az összejöveteleket a lelkes és fel-emelő bizonyoságtételek, a sugárzó szemek, a dicsőítés hangjai, a komoly és lelkesítő buzdítás és gyakran a könnyek jellemezték - ahol a hit és a szeretet újra lángra lobbant.”¹

A következő idézetet olvasva gyorsan megragadjuk az alkalmak lelkületét: „A közösségi órákat az ünnepélyesség jellemezte. Bűneiket könnyek között vallották meg, Isten előtt mélyen megalázták magukat, buzgón kértek bocsánatot, és azt, hogy a Mindenható készítse fel őket találkozni Urukkal, amikor eljön. Isten alázatos tanítványai nem keresték hiába az ő arcát. Mielőtt az összejövétel befejeződött volna, százak tettek bizonyoságot örömkönnyek között arról, hogy ők megtalálták az Urat, akit kerestek, és megtapasztalták bűneik bocsánatának édes örömét.”²

1 Uriah SMITH, *Advent Review and Sabbath Herald*, 1865. május 23.

2 James WHITE: *Life Incidents*, I, Battle Creek, MI, Steam Press of Seventh-day Adventist Publishing Association, 1868, 167. Itt James White a millerita mozgalom közösségi óráiról beszél.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

90/135. oldal

„Egy közösségi óra alkalmával 53 perc alatt 117 bizonyágtétel hangzott el. Mindegyik a tárgyhoz kapcsolódott.”³

„Ha volt valami mondanivalójuk az állandóan ismétlődő formulán túl: „Keresztény akarok lenni, hogy megváltásban részesüljek”, akkor csak múltbeli tapasztalataikról beszéltek, arról az örömről, amikor megtértek. Semmit sem tudtak arról a boldogságról, amit az jelent, ha Istenért élnek, és hit által vele járnak, s aki erről beszél, az olyan, mintha idegen nyelven szólna hozzájuk.”⁴

„Az első nap estéjén összegyűltünk közösségi órára és a kenyér megtörsére. A gyülekezetért végzett munkáért való lelkesedés töltött el bennünket, és akiket megkötözött a hitetlenség, megszabadultak, beteltek békeséggel, örömmel, reménnyel és hittel. Csodálatos összefogétel volt!”⁵

„A szombati ima- és közösségi alkalmakat lelkesen kell támogatni. A keresztény ember szívéből származó erőteljes szent energia jellemezzé eze- ket. Itt az Úr állhatatos követői hétről hétre örömeiket lelik abban, hogy pontosan és hűségesen álljanak posztjukon, jó szívvel teljesítsék a rájuk eső feladatokat, és a naponkénti gazdag tapasztalataiknak köszönhetően hozzá- zák a közösbe hála- és kérő imáikat, dicsőítő énekeiket, mindent a testvérek épülésére.”⁶

Ezek a kijelentések tipikusak a sok leírás között, amelyek leírják, hogy mi történt az adventista közösségi órákon. A Krisztussal szerzett tapasztalatok megosztásának az alkalmi voltak. A jelenlevők szabadon elmondhatták tapasztalataikat. Bűneiket megváltották, és megbocsátottak egymás- nak. Olyan nyitottságot tapasztalhattak ezeken az összefogeteleken, ami- lyet nehezen tudnánk elképzelni mai individualista társadalmunkban.

A jelenlevők nyíltan beszéltek reményeikről és vágyaikról, éppúgy, mint küzdelmeikről. Nem a dogmatikai igazságok, hanem a keresztényi élet tapasztalatainak megosztása volt a korai adventizmus lényeges része.

A közösségi órák változatosan teltek, állandó elemei az imádság, a tapasztalatok megosztása, egymás bátorítása és az éneklés voltak. A tapasztalatok rövidek, de lényegre törően hangzottak el. Néha előfordult, hogy valaki bizonyágtéves közben prédikálni kezdett.

3 J. N. LOUGHBOROUGH: *Miracles In My Life*, Leaves of Autumn Books, Phoenix, AZ, 1987, 88.

4 E. J. WAGGONER: *Living by Faith*, In: *Signs of the Times*, 1889, 13.

5 James WHITE, *Advent Review and Sabbath Herald*, IV, Rochester, NY, 1855. Május 29. 236.

6 F. W. MORSE, *Advent Review and Sabbath Herald*, XXII, Battle Creek, MI, 1863. Szeptember 8. 114.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

91/135. oldal

Ez gyakran figyelmeztetést vont maga után, hogy a tapasztalatok, röviddek és tárgyhöz szólóak maradjanak. így a fenti idézet szerint a jó közösségi órán sok tapasztalat (117) hangzott el rövid idő alatt (53 perc). A lényegre törő és tömör bizonyágtevések tették áldásossá az összefüggéseket.

Az adventista közösségi órákról szóló leírások mindegyikéből hiányzik egy elem: nem említik a Biblia-tanulmányozást. Mivel az adventizmus erős hangsúlyt helyez rá és az úttörőknek arra a szükségletére, hogy a kutatott igazságot másokkal is megosszák, meglepő, hogy a közösségi órából kihagyták a Szentírás megismerését. Ez szándékos volt, mert a Bibliát más alkalmakon olvasták. Nyilvánvaló, hogy a közösségi órán nem szándékozták az írásokat tanulmányozni, mert az teljesen közösségi jellegű volt. Annak minden elemét magában foglalja, amit ma kiscsoportos foglalkozásnak nevezünk, noha a korai adventisták a közösségi órát kis és nagy csoportban is alkalmazták. A lényeg, hogy ezeket az alkalmakat kizárólag közösségi céllal rendezték meg, és azért, hogy egymás előtt számon kérhetőek legyenek keresztyéni életükkel kapcsolatban.

A közösségi óra a korai adventisták életének annyira lényeges része lett, hogy sokszor ez volt az egyetlen vallásos összefüggés. Az egyháznak nem voltak rendszeresített lelkészei. Minden gyülekezetét megtanítottak arra, hogy gondoskodjon magáról; a prédikátorok elsősorban gyülekezetalapítóként és evangelizátorként tevékenykedtek, akik hívők új csoportjait fogták össze. Csak alkalomadtán prédikált egy lelkész a gyülekezetben. A tagoknak szánt legtöbb igehirdetés az évenkénti tábori összefüggéseken hangzott el, és azok is missziós jelleggel.

A korai adventista egyházmodell erős hasonlóságot mutat az őskeresztény egyházzal, mivel ahhoz hasonlóan az adventizmus is egy gyülekezet-alapító mozgalom volt. Minden erőforrását erre a célra szentelte. A tizedet elküldték az egyházterületnek, hogy eltartsák azokat a lelkészeket, akik a gyülekezetalapító munkában dolgoztak. Így kialakította azt a rendszert, amiben a lelkészt az egyházterület fizeti és nem a gyülekezetek. Mivel a helyi közösségek nem rendelkeztek kihelyezett vezetővel, minden tizedet az egyházterülethez küldtek, hogy eltartsák a gyülekezetalapítókat és az evangelizátorokat, akik új helyeken tevékenykedtek. A megalapított gyü-

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

92/135. oldal

lekezetek nem érezték szükségét egy kihelyezett lelkésznek - maguk gondoskodtak keresztény életükről, éppúgy, ahogy a korai keresztények is tették. Ez nem véletlenszerűen alakult ki így az adventizmusban - ez egy jól átgondolt stratégia, amely az Újszövetség tanulmányozásán alapult.⁷

Hogyan tartották fenn magukat a korai adventisták kihelyezett lelkész nélkül? Egyénileg és közösségleg tanulmányozták a Bibliát és olvasták a Review-t. Azonban mikor egybegyűltek, mindig tartottak közösségi órát, de időnként szombatiskolát is, viszont azt inkább közösségi óra követte, mint prédikációs szolgálat. A korai adventisták elsősorban az órák által tartották fenn vallásos életüket. Ily módon alkottak közösséget egymással. Figyeljük meg beszámolójukat: „Itt találjuk a keresztény kötelességek bizonyos körvonalait, amelyeket ha helyesen teljesítünk, erőssé tesznek minket az Úrban és az ő hatalmas erejében. Ezek közül az egyik a hűség az imában és a közösségi órában. Azután e rendelkezés alapján, ahogy az egyház az Úr napjának közeledtét látja, ennek fényében kell, hogy egymást buzdítsák.”⁸ „Kedves White testvér! El tudod képzelni a szétszórásban élő egyes testvérek teljes magányát, akik távol élnek azoktól, akik velük egy hiten vannak? Senki sincs, akivel beszélgethetnének megpróbáltatásaikról. Senki sincs, akivel hangjukat imában egyesítenék. Nem örülhetnek a közösségi óráknak azokkal, akiknek szíve egyesül és lángol bennük, ahogy egymással találkoznak, énekelnek és imádkoznak, elmondják örömeiket, reményüket, megpróbáltatásaikat, beszélhetnek nagy Főpapunkról, az új földről és új égről, és édes béke tölti el őket Isten minden parancsának való engedelmességükben.”⁹

Nyilvánvaló, hogy nagy veszteség volt egyeseknek, hogy nem lehettek közösségben a hívőkkel. Világos, hogy a korai adventisták nem voltak az elszigetelődés hívei keresztényi gyakorlatukban. Ez a levél, amely egy korai Review-ban jelent meg, egy elszigetelt gyülekezeti tag nagy vágyát írja le, hogy az órán más hívőkkel közösségben legyen. Nehéz volt a lelki életet fenntartani az együttes alkalmak nélkül.

⁷ További információkat a lelkész szerepéről az Újszövetségben és a korai adventizmusról a szerző következő munkájából kaphatsz: *A Study of the Biblical Terms for Clergy and Their Historical Development in Christianity and Adventism*.

⁸ G. W. A., *Advent Review and Sabbath Herald*, Battle Creek, MI, XIX/13, 1861. December 17., 20.

⁹ A. CHAPMAN, *Advent Review and Sabbath Herald*, Rochester, NY, V/II, 1854. április 4., 87.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

93/135. oldal

Ezeknek az elszigetelt embereknek nem egy prédikátorra volt szükségük, aki több bibliai ismerethez segíti őket, nem olyan valakire, aki az „igazságot” megtanítja nekik. Ok a más hívőkkel való közösségre vágytak. Tudták, hogy közösségi alkalmakra van szükségük ahhoz, hogy lelkileg növekedni tudjanak. Semmit sem olvasunk itt arról, hogy ők jó keresztények lehettek gyülekezeti közösség nélkül is, számukra az ellenkezője volt az igaz.

A korai adventisták annyira érezték a közösségi óra szükségességét, ahogyan a fenti levélben is láttuk, hogy a hívek köteletségének tartották a közösségi órán való rendszeres jelenlétet. Valójában úgy érezték, hogy ez az egyik elsődleges feladat, amit a Szentírás rótt rájuk. A jelenlét nem volt kötelező, viszont elvárták minden hívőtől. Azokra, akik szándékosan távolmaradtak, úgy tekintettek, mint akiknek lelki segítségre van szükségük.

A korai adventista egyház életét ismerhetjük meg néhány levélből, amelyet gyülekezeti tagok küldtek el a Review-hoz:

„Minden szombaton egybegyűlünk imádkozni és közösségi órára.”¹⁰

„Minden szombatkezdéskor összegyűlünk imádkozni és egymást buzdítani, és így áldást nyerünk. A szombat délelőttöt a közösségi óra, a szombatiskola és a Biblia-osztály tevékenysége tölti ki.”¹¹

Ezek szerint úgy tűnik, hogy kihelyezett lelkész hiányában a közösségi órák, a szombatiskola és a Biblia-osztályok segítségével tartották fenn magukat. Természetesen ezek mind kiscsoportos tevékenységek voltak. A gyülekezeti tagok részt vettek ezeken - de nem csupán szemlélőként. Ahogyan láttuk, az órák kimondottan közösségi jelleget öltöttek magukra. Ez így volt annak ellenére, hogy sok időt töltöttek a Biblia tanulmányozásával, azzal a céllal, hogy felfedezzék az igazságot.

Mivel nagy hangsúlyt fektettek az ismeretre, valaki azt gondolhatná, hogy elhanyagolták a közösséget, de ők nem ezt tették. A gyülekezet rendszeres összejövetelein többen foglalkoztak a közösségi, mint az ismereti jelleggel.

Az igazság ismerete az Istennel fenntartott kapcsolat nélkül anatómia volt a korai adventisták számára. Ezért volt a közösségi óra olyan fontos számukra.

10 J. HOFFER, Advent Review and Sabbath Herald, Battle Creek, MI, XXVIII/6, 1861. Július 2.

11 HOLIDAY testvér, Advent Review and Sabbath Herald, Battle Creek, MI, XXVIII/5, 1861. Július 2.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

94/135. oldal

A felfedezett igazság az Istennel szerzett kapcsolatot mélyítette el. Az igazságot nem az igazságért önmagáért keresték, hanem az egy mélyebb közösségre vezetett Istennel és másokkal, amelyet szabadon megvallottak a közösségi órákon.

Amikor új gyülekezeteket alapítottak, annak vezetői jobban törődtek a hívek közösségi tapasztalatával, mint a hitelvi tisztasággal. Ez meglepően hangzik egy mai adventista számára, de világosan beszél erről a korai egyház története, J. N. Loughborough.

A következő nyilatkozatban Loughborough megrajzolja azt az alapot, amelyen az adventista gyülekezeteket megszervezik:

„Új településeken, ahol hívők jönnek az igazsághoz, mi nem ajánljuk az azonnali gyülekezetté szervezést. Ilyen esetekben vezetőt kell kinevezni (a legjobb, ha az az evangelizátor, aki a gyülekezetét alapítja), és tartसानak közösségi órákat addig, amíg az egyének teljesen megismerkedtek egymással, jól kijönnek azokkal, akikkel közösségben lesznek, és képzést nyertek a gyülekezeti szolgálatokra. Amikor a megfelelő idő elérkezik a gyülekezet megalapítására, igénybe vehetjük néhány lelkész tapasztalatát, akik elsajátították ezt a tervet, és bizonyosságot tettek arról, hogy jól működik.”¹²

Nyilvánvalóan ez volt a XIX., sőt még a XX. században is a gyülekezet-szervezés módja. Itt ismét azt látjuk, hogy a közösségi órák elsődleges szerepet játszanak a korai adventisták rendszeres vallásos összefüggéseiben. Mielőtt egy gyülekezeti megszerveztek, fontos volt, hogy a tagok megismerjék egymást, és ennek az eszköze volt Loughborough szerint a közösségi óra.

Meglepő, hogy a vezetők nem tartották olyan lényegesnek, hogy az új tagok egyetértsenek minden igazsággal, és azokhoz tartassák magukat.

Az igazság fontos volt a korai adventisták számára, de ugyanolyan lényeges szerepet töltött be a közösségre épülő gyülekezet létrehozása is. Ha a tagok nem tudtak kijönni egymással, még ha hittek is az igazságban, nem szerveződhettek gyülekezetté. Egy új gyülekezet létrehozása megkövetelte a közösségre épülést. Úgy tűnik, hogy úttörőinket sokkal jobban foglalkoztatta a kapcsolatalapú gyülekezet, mint ma minket. Ők újszövetségi hittel rendelkeztek, és ez megkövetelte a kapcsolatok fontosságát.

12 J. N. LOUGHBOROUGH: *The Church: Its Organization*, Mt. View, CA, Pacific Press, 1909, 126.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

95/135. oldal

A közösségi órák gyakorlása folytatódott a gyülekezet megszervezése után is. Ezek az összejövetel nem csupán arra szolgáltak, hogy a hívők lelkeszi jelenlét hiányában fenntartsák magukat.

Ők fájlalták azt aényt, hogy a Battle Creek-i gyülekezet - az adventizmus legnagyobb gyülekezete - az egyház központjában oly sok áldást vesztített el, ugyanis ők egy lelkész prédikációjára hagyatkoztak lelki életük fenntartásáért és nem a közösségi órákra:

„A Battle Creek-i gyülekezetnek van a legkevésbé szüksége a prédikátorokra az Egyesült Államokban, mivel több aktív tagja van, mint bármely más közösségnek, sokan közülük hosszú élet- tapasztalattal és egészséges ítélőképességgel rendelkeznek. Néha ígét hirdetünk nekik, de gyakran, amikor ezt tesszük, érezzük, hogy a közösségi óra jobb lenne. Gyakran, amikor más gyülekezetben töltjük a szombatot és visszatérünk, a testvérek azt mondják nekünk, hogy kiváló összejövetelük volt, a legjobb az utóbbi időben. Nos, mi a hasznunk nekünk, prédikátoroknak, ha útját álljuk ezeknek a tapasztalt, étellel teli híveknek?”¹³

El tudnánk képzelni tagokat, akik azt mondják, hogy ők jobban megvannak a prédikátor nélkül? Még a lelkészek is felismerték, hogy alállják az utat, amikor szombaton reggelenként elfoglalják a szószéket. Az adventisták számára a szombat nem annyira prédikálással telt, hanem inkább a tapasztalatok elmondásával és Isten dicsőítésével.

Elgondolkodhatunk azon, hogy mi történné, ha a mai gyülekezetek a prédikáció helyett egy régimódi közösségi órát tartanának.

A korai adventista lelkészekre a hívők új csoportjainak létrehozása miatt volt szükség - a tapasztalt tagoknak nem volt szükségük igehirdetésre.

A közösségi óra bizonyágtevéseivel, imaival, énekeivel és a kölcsönös bátorítás szavaival, sokkal jobb volt a hit fenntartása, mint az egyház legjobb lelkészeinek istentiszteletei Battle Creek-ben.

A közösségi óra nem csak a gyülekezeti szinten jelent meg, hanem élő része lett egyéb adventista összejövetelnek, még a generálkonferencia ülésszakának is. Ha végigelemezzük akkori napirendjüket, kiderül, hogy közösségi óra szerepelt a bizottsági és lelki programok között.¹⁴

¹³ Advent Review and Sabbath Héráid, Battle Creek, MI, XX/8, 1862. július 22., 60.

¹⁴ General Conference Bulletin, 32. ülés, Lincoln, NE, 1897. február 21., 144.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

96/135. oldal

Még azokon a nagy összejöveteleken is szükséges volt a közösségi óra. A hívőknek szükségük volt elkülönített időre, amikor félreteszik a bizottsági és teológiai ügyeket, hogy életüket egymással összekössék Krisztusban. Azért, hogy minél több bizonyoságtétel elhangozhasson, a közösséget kis csoportokra osztották fel, általában etnikai származás szerint.¹⁵

Az úttörők és a közösségi óra rövid áttekintése kideríti, hogy azok az alkalmak létfontosságúak voltak az egykori adventisták számára. A közösségi óra egy olyan eszköz volt, amelynek segítségével a gyülekezeti tagok lelki életüket fenntartották lelkes hiányában, a helyi gyülekezetben. A bizonyítékokból kiderül, hogy úgy tartották a közösséget, mint a helyes hitelveket. A megkülönböztető igazságokat az evangelizációs alkalmakon prédikálták, a megtérőket pedig nagyon gyorsan megtanították arra, hogy az órákon egymással szoros közösségre lépjenek. Nagyszerűen egyensúlyban tartották a közösséget és az ismeretet, míg a mai adventisták előnyben részesítik az ismeretet, és elhanyagolják a közösséget. Minden bizonnyal itt az ideje annak, hogy az adventizmus újból egyensúlyba hozza az ismeretet a közösséggel. Valószínű, hogy eljött a kevesebb prédikáció és a több közösségi alkalom ideje. A kis csoport kiváló lehetőséget biztosít a mai adventizmus számára, hogy újból felismerje gyökereit az ismereti és közösségi szolgálat kiegyensúlyozásában.

Ellen White és a közösségi óra

Minden bizonnyal senki sem írt többet a korai adventista közösségi órákról, mint Ellen G. White. Ő nem csak részt vett ezeken az alkalmakon, hanem komoly tanácsokat adott azok hatékony vezetésével kapcsolatban. Írásaiban a közösségi órára való majdnem 300 utalással teljes képet nyújt az akkori egyház életéről ezekkel az alkalmakkal kapcsolatosan.

Ellen White megerősíti mindazt, amit a többi úttörő író a közösségi óráról mondott, de mivel az ő írásai sokkal bőségebbek, ezért több betekintést is nyújtanak.

¹⁵ I.m.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

97/135. oldal

Ezen felül Ellen White prófétai meglátása erőt kölcsönöz észrevételeinek. Számára a közösségi óra elsősorban az az idő volt, amikor rövid bizonyágtevések hangoztak el az egyén lelki életével kapcsolatban. Figyeljük meg a következő kivonatokat azon írásából, amelyek a közösségi óráról szólnak!

„Azután közösségi órát tartottunk. Sok bizonyágtevés és bűnvallomás hangozott el, sok könnyel megöntözve. Igen hasznos összefüggés volt.”¹⁶

„Életemben a ma reggel 5-kor tartott közösségi óra volt a legjobb. Testvér testvér előtt vallotta meg térden állva a bűneit; meglágyult szívek, könnyek, megbocsátás és öröm jellemezték az alkalmat. Arra várunk, hogy még többet meglássunk Isten szabadításából, mielőtt az alkalom véget érne.”¹⁷

Ezekből a tapasztalatokból ítélve világos, hogy a közösségi óra több egyszerű bizonyágtevésnél. Ekkor bűnvallomások is elhangoztak. Az emberek elég nyitottnak érezték magukat ahhoz, hogy megosszák problémáikat és megvallják bűneiket, amiket egymás ellen követtek el. Nyilvánvaló, hogy a Szentlélek ösztönözte őket a bűnvallomásra, és az is, hogy a közösségi óra lehetővé tette, hogy a Lélek ereje jobban megnyilvánuljon, mint a prédikációs alkalmakon. Ma azon is gondolkodunk, hogy legyen-e felhívás az igehirdetés után. Azokban a napokban a felhívás a közösségi óra volt, ahol bárki, aki akarta, lehetőséget kapott a vallástételre, és hogy válaszoljon a Szentlélek szívére gyakorolt hatására.

Nyilvánvaló, hogy a korai adventisták képesek voltak a nyitottság lelkületének megteremtésére, ahol az emberek szabadnak érezték magukat arra, hogy problémáikról és tévedéseikről beszéljenek. Időnként Ellen White nyilvánosan szólt a rossz cselekedetekről, amelyeket neki látomásban megmutattak. Ez sohasem az ítélkezés miatt történt, ahogy mi azt ma olyan gyakran tesszük, hanem hogy segítsen az embereknek megküzdni életükben a bűnnel.

Itt a hívek biztonságban érezték magukat, mert tudták, hogy bűneikkel kapcsolatos nyitottságuk segítette őket abban, hogy számon kérhetőek legyenek, és megnyerjék azt a győzelmet, amelyet Isten elvár tőlük.

¹⁶ Ellen G. WHITE: *Manuscript*, 29,1887,267.

¹⁷ Ellen G. WHITE: *The Southern California Camp Meeting*, In: *Signs of the Times*, 1880. Május 6.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

98/135. oldal

A közösségi óra annyira fontos volt a korai adventisták számára, hogy amikor Ellen White 1885 és 1887 között Európában járt, és felfedezte, hogy az itteniek nem vezették be azt, azonnal kezdeményezte annak gyakorlását:

„Prédikáltam délelőtt, és Conradi testvér azt mondta, még soha nem tartottak egyetlen közösségi órát sem. Azt válaszoltam, hogy akkor éppen most van itt az ideje, hogy bevezessék. Nagyon jó közösségi óránk volt. Délután 1 óra után fejeződött be, holott 10-kor kezdődött.”¹⁸

„Noha a közösségi óra új dolog, ők azonban még tanulnak Krisztus iskolájában, és le fogják küzdeni a félelmet és a remegést. Mi folyamatosan eléjük tárjuk azt a tényt, hogy a közösségi órák a legjobb összejöveteleket lesznek, ahol képzést nyerhetnek arra, hogy Krisztus tanúbizonyságai legyenek.”¹⁹

Ellen White úgy ítélte meg, hogy a közösségi óra lételeme az egyház lelki életének. Ő nem tudta elképzelni az egyházat ezek nélkül. Azokban a gyülekezetekben, ahol ő személyesen jelen volt, mindig tartott órát.

De a közösségi óra többet jelentett a bűnvallomásnál - olyan alkalom volt, ahol a jelenlévők Krisztusban való életükről beszélgettek, annak örömeiről és bánatairól. Ezt a saját és mások buzdításáért tették.

„Jó és hasznos közösségi óránk volt, és azután ez a szomorú testvérnő a fiáról mesélt nekem, akit néhány héttel korábban temettek el, és aki reménység nélkül halt meg. Megosztotta velem bánatát és gyászát, amit érzett.”²⁰

Ebből az idézetből láthatjuk, hogy az óra terhe nem egy személyen nyugodott, hanem mindenkin. Nekünk is beszélgetnünk kell egymással.²¹

„Minden közösségi órán sok bizonyágtevés hangzott el annak eredményeként, hogy az emberek békét, vigasztalást és örömet leltek az elfogadott világosságban.”²² „A következő közösségi órákon majdnem mindenki, aki bizonyágot tett, kifejezte háláját Isten iránt az előző nap kapott áldásokért. Egyesek kijelentették, hogy életükben először tudták azt mondani, hogy megbizonyosodtak bűneik bocsánatáról.

18 Ellen G. WHITE: *Manuscript Releases*, XVI, 251.

19 Ellen G. WHITE: *Manuscript*, 32,1894. 3-5. Ez utalás arra, hogy Ellen White bevezette a közösségi órát, amikor Ausztráliában járt.

20 Ellen G. WHITE: *Manuscript*, 83,1893. napló.

21 Ellen G. WHITE: *Individual Responsibility in the Church*, In: *Advent Review and Sabbath Herald*, 1889. október

22 Ellen G. WHITE: *Faith and Works*, Nashville, NT, Southern Publishing, 1979, 82.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

99/135. oldal

Ez valóban értékes szombat volt azok számára, akik összegyűltek az Urat imádni ebben a táborban.”²³

Ez a leírás világossá teszi, hogy a közösségi óra az élet gondjai és örömei megosztásának a helye volt, ahol az emberek eléggé nyitottnak érezték magukat, hogy életük részleteit megosszák, és bizonyosságot tegyenek Krisztusban való reménységükről. Az volt az eredményük, hogy amikor a hívek őszintén feltárták a szívüket, sokan életükben először érezték azt a biztos tudatot, hogy bűneik megbocsáttattak.

A nagyobb adventista összejöveteleken, legyenek azok táborozások vagy Generálkonferenciák, közösségi órát tartottak. Talán Ellen White inkább ezeken az órákon vett részt, mint a helyi gyülekezetekben. Az 1888-as Generálkonferencián, amikor nagy belső küzdelmeket élt át az egyház a hit általi megigazulás témájával kapcsolatban, sok vezető nyíltan ellenkezett Ellen White álláspontjával, miszerint egyedül Jézus által van üdvösségünk. Az érzelmek mélyre sülyedtek, és a vezetők között megosztás támadt. Az egyik reggel fél hatkor tartották azt a közösségi órát, amikor a folyamat megfordult a Krisztussal szerzett új tapasztalat irányába. Hallgassuk, ahogyan Ellen White leírja ezt a jelenetet!

„Azon a reggelen úgy tűnt, hogy a természet tele van örömmel. Fél 6-ra összegyűltünk közösségi órára. Az Úr Lelke volt közöttünk. Sokan kijelentették, hogy olyan kemény szívvel érkeztek, mint a kő, de mihelyt megnyitották ajkukat a Megváltóba vetett hitük megváltására, világosság töltötte be szívüket, a kőszívet meglágyította és betöltötte Jézus szeretete. Az egyik testvér elmondta, hogy ő szívesen bizonyosságot tett volna, mivel tudta, hogy igaz, de nem merte. Majd szíve összetört, ráesett a kősziklára, és olyan hást gyakorolt rá Krisztus szeretete, hogy hangosan sírni kezdett.”

Lelkészek vallották be, hogy amikor a közösségi alkalomra jöttek, hidegek voltak, és szívük kemény, de amikor hittel megváltották Istennek bötölásaikat, akkor megtapasztalták, hogy Jézus megbocsátotta bűneiket, és boldogok voltak, újonnan megtértek, és most olyan bizonyosságot tesznek, amely szabad és örömteli. „Nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadtítja meg az ő népét annak bűneiből.”²⁴

23 Ellen G. WHITE: *The Southern California Camp Meeting*, In: *Signs of the Times* 1880. Május 6.

24 Ellen G. WHITE: *The Ellen G. White 1888 Materials*, I, Washington, DC, The Ellen G. White Estate, 1987, 284.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

100/135. oldal

„Ahogy bemutattam a mennyei Atya jóságát, szeretetét, gyengéd együttérzését, éreztem, hogy a Szentlélek nemcsak rajtam nyugszik meg, hanem a jelenlévőkön is. Világosság, szabadság és áldás áradt a hallgatókra, és szívből jövő válaszok születtek arra, amit elmondtam. Az ezt közvetítő közösségi óra bizonyítja, hogy az Ige szállást talált a hallgatók szívében. Sokan bizonyosságot tettek arról, hogy ez volt életük legboldogabb napja, és valóban értékes idő volt, mivel tudjuk, hogy Isten is megjelent a gyülekezetben, hogy megáldjon bennünket. Tudom, hogy az Úr Szendékének különleges megnyilvánulása volt azért, hogy eloszlassa a kételyeket, és visszafordítsa, a hitetlenség áradatát, amelyet elméjükbe és szívükbe fogadtak White testvérnőről és az Úr által rábízott munkáról.”²⁵

Az együtt töltött óra alkalmassá tette az adventistákat arra, hogy közösséget alkossanak. Ezek a kapcsolatokra épülő alkalmak, ahol kevés Bibliatanulmányozás folyt, lehetőséget biztosítottak számukra, hogy hitükről bizonyosságot tegyenek, megvallják bűneiket, bátorítást adjanak és kapjanak. A közösségi óra volt az a ragasztó, ami összekötötte hitbéli elődeinket.

Tolerálni tudták a közöttük fennálló különbségeket, mivel tudták, hogy egymásnak útítársai a közös vándorúton. Még az olyan alapigazságokban sem értettek egyet némelyek, mint a Szentháromság,²⁶ de a közösségi óra képessé tette őket arra, hogy egymással összhangban maradjanak. Nem féltek attól, hogy beismerjék tévedéseiket. Amikor az összhang megbomlott közöttük, általában a közösségi órák segítettek a helyrehozásban, mivel rákényszerítette őket arra, hogy kezeljék az egymás közti különbségeket, és ne rejteggessék azokat. A közösségi órák annyira lényeges részét képezték az adventizmusnak, hogy Ellen White állandóan tanácsolta az egyháznak, hogy ne hanyagolják el azokat. Tulajdonképpen addig is elment, hogy kijelentette, az tekinthető kereszténynek, aki aktívan részt vesz a közösségi alkalmakon - jelezve ezzel, hogy aki nem jelenik meg az órákon, az nem is keresztény.

„Keresztény az a férfi vagy nő, aki Krisztushoz hasonlít, aktív Isten szolgálataiban, jelen van a közösségi órákban, akinek jelenléte másokat is bátorít.

²⁵ Ellen G WHITE: *Looking Back at Minneapolis*, In: *Manuscript Releases*, XII, 183.

²⁶ Uriah Smith, aki kezdetben hosszú ideig volt a Review szerkesztője, azt hitte, hogy Jézus teremtett lény. Amikor ez a nézet ellentétbe került az egyház tanításával, őt továbbra is hívóként fogadták el, és még fő tisztségeket is kapott az egyházban. E könyv szerzője hisz abban, hogy ez a tolerancia a korai adventizmus közösségi óráin megnyilvánuló nyitottságának köszönhető.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

101/135. oldal

A vallás nem csupán tettekből áll, hanem maga a tettek, és nem ücsör-gés.²⁷

„Mindenki tegyen bizonytságot a közösségi órán, aki Krisztusról nevez-tetik.”²⁸

Ellen White végtelenül fontosnak tartotta a közösségi órát a keresztyé-nyek számára. Nem ismerte az ismereten alapuló intellektuális keresztyén-séget. Ellen White keresztyénységében egyensúlyban volt az elme és a szív, az ismeret és a közösség. Egész szolgálatán keresztül, de főleg az 1888 utáni években folyamatosan azon dolgozott, hogy a hívek közösségi tapaszta-latra jussanak Krisztussal. Ezt elsősorban az órák segítségével akarta meg-valósítani. Az egyetlen útja a közösségi élet kialakításának az, hogy kap-csolatban éljünk más keresztyényekkel, olyanokkal, akik számadással tar-toznak egymásnak lelki növekedésüket illetően. Ezért ragaszkodott any-nyira ahhoz, hogy az egyház rendszeresen tartson közösségi órát.

Ezek az alkalmak annyira fontosak voltak, hogy Ellen White kijelen-tette, aki nem vesz részt rajtuk, az nem keresztyény.

Annyira lényegesek voltak a közösségi órák Ellen White számára, hogy azt javasolta, inkább a prédikációt hagyják el, és csak közösségi órát tartsa-nak. Helyénvaló volt órát tartani prédikáció nélkül, de nem volt helyénvaló prédikálni közösségi óra nélkül.

„Ha kevesebb emberi bölcsességből fakadó szó hangozna el és több Krisztus szavaiból, ha kevesebb prédikáció és több közösségi óra lenne, más légkör árasztaná el gyülekezeteinket és tábori összejöveteleinket. Ima-sorozatok tartása szükséges a Szentlélek kitöltetéseért.”²⁹

Ellen White azt is tanácsolta, hogy a fiatalabb lelkészeket képezzék ki közösségi órák tartására: „Tábori összejöveteleink legyenek gyakorló isko-lák fiatalabb munkatársaink számára. Ez az a hely, ahol a legjobb módsze-rekre képezhetjük ki őket. Meg kell tanulniuk, hogy nem a prédikálás az egyetlen feladatuk. Tudniuk kell, hogyan vezessék bölcsen a közösségi órát, hogyan tanítsák az embereket dolgozni, hogy ne legyenek tétlenek az Úr szőlőskertjében.

²⁷ Ellen G. WHITE: *Letter*, VII, 1883, In: *SDA Bibié Commentary*, VII, 935.

²⁸ Ellen G. WHITE: *Individual Responsibility in the Church* [Személyes felelősség az egyházban], In: *Advent Review and Sabbath Héráid*, 1889. október 22.

²⁹ Ellen G. WHITE: *Manuscript Releases*, II, 21.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

102/135. oldal

A prédikáció csak egyike Isten eszközeinek, de léteznek más eszközök is, amelyeket hasznosítani kell Isten útjának készítésében. Az egyház figyelmét fel kell hívni felelősségtudatára, mielőtt a menny új életre kelti munkáját.³⁰

Figyeljük meg, hogy Ellen White összeköti a közösségi órák vezetését a Mindenható népének képzésével, hogy érette dolgozzanak. A közösségi óra azzal a követelményével, hogy valaki Krisztusban való életéről beszéljen a többieknek, abszolút szükségszerű volt a Mesterért végzett munkára való képességének kialakításához.

Nem várhatták el valakitől, hogy Istenért dolgozzon egy közösség támogatása nélkül, ahol ő bizonyosságot tett a Jézusban való életéről. Ellen White gondolkodásában a missziós tevékenység a közösségi tapasztalatból ered, amely az együttlét alkalmakon valósult meg.

„Európában nem volt szokás közösségi órát tartani. De mi igyekeztünk megtanítani őket erre, hogy mindenkinek, aki szereti Istent és az igazságot, kötelessége másokkal is megosztani tapasztalatát, azért, hogy vigasztalni tudjon; kötelessége beszélni az Úr jóságáról, szeretetéről és nagy kegyelméről, amely abban nyilvánult meg, hogy Fiát, Jézus Krisztust odaadta, hogy meghaljon érettünk, amikor még ellenségei voltunk az Úrnak.³¹

Itt Ellen White újra a kötelesség tartományába helyezi a közösségi óra tapasztalatát. A kötelességnek ez a teljesítése bizonyágtevést eredményez, amely előidézti azt, hogy hitünket másokkal is megosszuk azzal a céllal, hogy ők megbékéljenek az Istennel. A közösségi óra kötelességgként való értelmezése újra a metodista gyökerekre emlékeztet bennünket, és arra, hogy John Wesley a tagság követelményévé tette az osztály-összejöveteleken való részvétet. Ellen White ugyanolyan fontosnak tartja a kapcsolatokra épülő közösségi órát, mint Wesley az osztály-összejöveteleket. Bár nem jelezte, hogy a tagság követelményévé kellene tenni, de világosan fogalmazva kötelességnek nevezi azt.

Ellen White folyamatosan ellenezte azt az elképzelést, hogy a helyi gyülekezetnek szüksége van egy prédikátor állandó felügyeletére az életben maradáshoz.

30 Ellen G. WHITE: *Labor at the Camp-Meetings* [Munkálkodás a tábori összejöveteleken], In: *Signs of the Times*, 1883. május 17.

31 Ellen G. WHITE: *Manuscript Releases*, IX, 94.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

103/135. oldal

Gyakran arra figyelmeztetett, hogy épp az ellenkezője fog bekövetkezni, ha a gyülekezet lelkészfüggő lesz. Úgy érezte, hogy az egyház meg fog telni „vallásilag gyengélkedő”³² emberekkel. A gyülekezetben az életet nem a prédikálással kell fenntartani, hanem a kapcsolati közösségi órák által.

„Mindenki vegye figyelembe a közösségi órák értékét, és a hívőknek sem kis, sem nagy csoportjai ne gondolják, hogy nem lehet részük örvendetes tapasztalatban, ha egy prédikátor nem szórakoztatja őket.

Ahol ez a lelkésztől való függőség jelen van, az emberek elmulasztanak élő vallásos tapasztalatot szerezni, amelyre oly nagy szükségük lenne, ha az élet bármit is hozna számukra. Ha a lelkész egyedül végzi a bizonyosságtevő munkáját, akkor az újonnan megtértek lelkiileg törpék és erőtlének maradnak, mivel nincs meg a lehetőségük, hogy a lelki izmaikat használják.

Meg kellett volna tanulniuk, hogyan tegyenek bizonyosságot, hogyan imádkozzanak, hogyan énekeljenek Isten dicsőségére, de ezt elmulasztva csak egyoldalú tapasztalattal rendelkeznek.³³

A gyülekezet a közösségi órák által talál lelki egészségre és életerőre, nem pedig az által, hogy egy prédikátor szórakoztatja őket szombatáról szombatra. Ellen White világosan leírja, hogy a gyülekezet nem várhatja el, hogy minden szombaton prédikáció hangozzon el a szószékről.³⁴ Arra is rámutatott, hogy a közösségi órák legyenek az öröm és a dicsőítés nagyszerű alkalmai. Nem a ború helye volt ez; öröm töltött el mindenkit, azért, amit Krisztus tett értük.

A gyülekezeti tagok a közösségi órákon szerzik meg a szükséges tapasztalatot ahhoz, hogy felszabadultan bizonyosságot tudjanak tenni hitük-ről a világnak. Talán ez a magyarázata annak, hogy ma olyan kevés keresztény vallja meg a hitét. A közösségi órák elvesztése nem csupán a gyülekezet életének minőségére volt hatással, hanem súlyosan érintette a tagság bizonyosságtevő erejét is. Ahogy egy korábbi fejezetben található Biblia-tanulmányunkban felfedeztük, a hit megosztása mindig egy közösségben történt.

³² Ellen WHITE: *Bizonyágtételek a gyülekezet számára*, VII, 58. (az angol kiadás szerint)

³³ Ellen WHITE: *Witnesses for Christ* [Krisztus bizonyosságtevő], In: *Advent Review and Sabbath Herald*, 1895. szeptember 10.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

104/135. oldal

A korai adventisták ugyanazt valósították meg, amit az újszövetségi modell mutatott meg. Itt az ideje, hogy meghallgassuk Ellen White tanácsát, és helyreállítsuk a gyülekezet közösségi alkalmait.

Ellen White körülírta számunkra ezeket az órákat. Világos tanácsot adott abszolút szükségességéről, de segítséget nyújtott arra nézve is, hogyan vezessük a közösségi órákat, hogy azok ne legyenek unalmasak. Törődött azzal, hogy a közösségi óra lelkileg élő legyen, amint az emberek egymással tapasztalataikat megosztják. A bizonyágtevések rövidek és pozitívak voltak.

– „Az ima és a közösségi óra alkalmai legyenek a legérdekesebb gyülekezeti alkalmak. Terveket kell készíteni, és Istentől bölcsességet kérni ezeknek a vezetéséhez, hogy azok érdekesek és vonzóak legyenek. Az emberek éheznek az élet kenyere után. Ha ezt az imaórákon találják meg, akkor el fognak menni oda, hogy megkapják.³⁴

Hosszú és unalmas beszédek és imádságok sehol sem helyénvalóak, de főleg a közösségi órákon nem. Fárasztják velük az angyalokat és az embereket is, akik hallgatják őket. Imáink legyenek rövidek és tárgyhoz kötődőek. Isten lelke hassa át az imádkozók szívét, és söpörjön ki minden formaiasságot és tompultságot.³⁵

„Az imaórák és a közösségi órák a segítség és a bátorítás különleges alkalmai legyenek. Mindenki érezze előjogának, hogy részt vehet rajtuk. Mindenkinek, aki Krisztus nevét vallja, legyen valami mondanivalója az órán. A bizonyágtevések legyenek rövidek és olyan természetűek, hogy segítsenek másokon. Semmi sem árt annyira az áhítatos lelkiületnek, mint a 20 vagy 30 perces bizonyágtevések. Ezek az alkalom lelkiségének a halálát fogják jelenteni.³⁶

„A prédikációk legyenek rövidek, a témához tartozóak, és kövesse azokat Lélekkel telt közösségi óra. Néha jobb befolyást gyakorol a közösségi óra, ha a prédikáció előtt tartjuk meg.³⁷ Ahogy ebben a néhány kijelentésben megfigyelhettük, Ellen White-et nagyon foglalkoztatta a közösségi óra jellege.

³⁴ Ellen G. WHITE: *Christian Work* [Keresztényi munka], 1882. Október 10.

³⁵ Ellen G. WHITE: *Christian Work* [Keresztényi munka], In: *Advent Review and Sabbath Herald*, 1882. Október 10.

³⁶ Ellen G. WHITE: *Gospel Workers*, Washington, DC, Review and Herald Publishing Association, 1948,171.

³⁷ Ellen G. WHITE: *Sanctification Trough Obidience to the Truth* [Megszentelődés az igazságnak való engedelmesség által], In: *Signs of the Times*, 1882. Március 16.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

105/135. oldal

Azt elő kellett készíteni, nem lehetett rögtönözni. A szolgálattevő nem csupán eltervezte a közösségi órát, hanem arról is megbizonyosodott, hogy nem fog kicsúszni az irányítása alól az által, hogy egy személy kisajátítja az alkalmat, vagy az emberek száraz, formális bizonyosságokat tesznek.

A közösségi órának lelkileg élőnek kellett lenni - nem a panasz vagy a sötétség magvai elvetésének az alkalmi voltak. „Ne hozzuk panaszunkat és morgolódásunkat közösségi óráink bizonyágtevéseibe, hanem az áldott reménységről beszéljünk, tükrözzünk annyi fényt, amennyit csak lehet az összejövetelen. A menny Ura érdeklődéssel tekint arra, amikor azok neveit és bizonyágtevéseit beírják az emlékezés könyvébe, akik félik és szeretik őt. Mindazok, akik részt vesznek ebben a szolgálatban, akik gyakran szólnak másokhoz, összegyűjtetnek azon a napon, amikor az Úr elkészíti ékszerreit:» És azon a napon, azt mondja a Seregeknek Ura, amelyet én szerzek, tulajdonommá lesznek és kedvezek nékik, amint ki-ki kedvez a maga fiának, aki szolgálja őt.«(Mai 3:17)”³⁸

Ellen White azt tanácsolja, hogy akkor, amikor egy nagy gyülekezet tart közösségi órát, osztódjanak kisebb csoportokra, hogy mindenkinek legyen alkalmja a szólásra. Minden csoport élére vezetőt kellett választani.³⁹ A szülőknek azt a tanácsot adta, hogy tegyék érdekessé az összejöveteleket a gyermekek számára.⁴⁰ Még a nyáj báránykait is be kellett fogadni az óra hitközösségébe. Végül Ellen White azzal is törődött, hogy az órán elhangzott imák rövidek, tárgyhoz illőek és lelki élettel telve legyenek.

„A közösségi órán imádságok hangozzanak el, hogy mindnyájan épülhessenek. Azok, akik részt vesznek ebben a gyakorlatban, kövessék az Úr csodálatos imájának példáját, amelyet a világért mondott el: egyszerűen, világosan, átfogóan, de mégsem hosszan és unalmasan, mint amilyenek azok a nyilvános imák, amelyeket egyesek mondanak.

Jobb, ha ezeket az unalmas könyörgéseket el sem mondjuk, mivel csak formaságok, nélkülöznek minden életerőt, nem hoznak áldást és nem építenek.⁴¹

³⁸ Ellen G. WHITE: *The Disciples of Christ Are One in Him* [Krisztus tanítványai egyek öbenne], In: *Advent Review and Sabbath Herald*, 1889. November 12.

³⁹ Ellen G. WHITE: *Incidents of the Michigan Camp-Meeting* [Események a michigani tábori összejövetelen], In: *Signs of the Times*, 1876. Október 19.

⁴⁰ Ellen G. WHITE: *The New Heart* [Az új szív], In: *Advent Review and Sabbath Herald*, 1885. Április 14.

⁴¹ Ellen G. WHITE: *Counsels to Parents, Teachers, and Students* [Tanácsok szülőknek, tanároknak és diákoknak], Mountain View, CA, Pacific Press, 1943, 243.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

106/135. oldal

Ellen White újabb betekintést enged számunkra az adventista közösségi órába: azok az evangelizáció részét képezték. Ma egyáltalán nem gondolunk arra, hogy a bizonyágtevési alkalmakat a nyilvános misszió részeként használjuk, annak ellenére, hogy Ellen White jelzi, hogy a korai adventisták ezt tették. Az érdeklődőket nem csupán az intellektuális ismeret, hanem a közösségi kapcsolatok által hozták a gyülekezetbe. Itt újra láthatjuk azt az egyensúlyt, amelyet oly gyakran észrevehetünk Ellen White tanácsaiban.

Az evangelizáción tartott közösségi órákat arra használták, hogy az embereket Krisztus követése melletti döntésre segítsék.

„Az előadás után közösségi órát tartottunk, ahol sok bizonyágtevés hangzott el, de én úgy éreztem, a lelkek veszélyben vannak. Sokan bizonytalanok voltak, és én arra készítettem azokat, akik még nem álltak teljesen az Úr oldalán, hogy hozzák meg döntésüket még aznap, szaggassák szét Sátán hatalmának láncait, és legyenek teljesen az Úréi.”⁴²

„Ezek a közösségi órák többet jelentettek, mint a munka beérlelése érdekében elmondott prédikációk.”⁴³

Ellen White bizonyágot tesz arról, hogy a közösségi óra részét képezte a nagy összevont adventista összejöveteleknek is a korai években. Ahogy a többi úttörőnk is megemlítette, a közösségi óra az egyház rendszeres összejövetele volt, amikor nem volt jelen prédikátor. De még a lelkész jelenléte mellett is általában közösségi órát tartottak. Ez megtörtént a nagy és a kisebb gyülekezetekben is.

„Szombaton néhány barát gyűlt össze szombatiskolára az Edson - házban. Általában négy család, összesen tizenkét személy jött össze istentiszteletre. Amikor otthon volt, Edson vezette a szombatiskolát. Azután vagy Bibliát olvastak, vagy imaórát és közösségi alkalmat tartottak. Ennek így kell lennie.”⁴⁴

42 D. A. DELAFIELD: *Ellen G. White in Europe, 1885-1887* [Ellen White Európában 1885 és 1887 között], Washington, DC, Review and Héráid, 1975, 307. (idézet Ellen White-től)

43 Arthur WHITE: *Ellen G. White, 1891-1900*, IV, Washington, DC, Review and Héráid, 1984, 104. (idézet Ellen White-től)

44 Ellen G. WHITE: *Notes of Travel, Kansas City, MO*, [Úti jegyzetek Kansas City-ből], In: *Advent Review and Sabbath Héráid*, 1884. október 14.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

107/135. oldal

Következtetések

A korai adventista közösségi óra nagyon hasonlított a metodista imaórához, amely épp akkor alakult ki az osztály-összejövetelekből. Mivel a metodizmus abban az időben átalakuláson ment keresztül, a korai adventizmusban megtaláljuk úgy a metodista imaóra, mint az osztály-összejövétel nyomait.

Ezt az imaórát azonban ne tévesszük össze a mai imaórákkal. Ez volt az adventistáknál a közösségi óra. Miközben a metodizmus áttért a házaknál tartott csoportos összejövetelekről a prédikáció utáni imaórákra, az adventisták mind a kettőt gyakorolták. Közösségi órát tartottak a prédikáció után, de kis családi összejöveteleken közösségi órára gyűltek össze. Ez nagyon hasonlított a metodista csoport-összejövetelekre, de nem annyira azokon a kérdéseken alapul, amelyeket Wesley tett fel.

Bizonyossággal állíthatjuk, hogy a közösségi óra alapszerkezetét a metodistáktól kölcsönöztük, Ellen G. White szentesítette, és az adventista ekkleziológia lényeges részévé tették. Mivel Ellen White és sok más adventista úttörő írásai utalnak a közösségi órára, feltételezzük, hogy nem volt elszigetelt esemény. A korai Review folyóirat rendszeres utalásai világosan jelzik, hogy az adventista élet lényeges részét képezték.

A közösségi óra a korai adventisták közösségi igényeinek kielégítését szolgálta. Egy olyan alkalom volt, ahol a hívek szabadnak érezték magukat, hogy gondjaikról beszéljenek, és másoktól segítséget kapjanak, tudván, hogy elítélés helyett támogatást nyernek. Az a nyitottság, amely evidens volt ezeken az összejöveteleken, furcsán hangzik a mai adventista fül számára, amikor nagyon sokan álarcok mögé rejtőzünk. Természetesen az első adventisták közül is némelyek visszahúzódtak, de sokkal nagyobb volt a nyitottság, mint a mai gyülekezetben.

A közösségi óra nem Biblia-tanulmányozás volt, hanem egy olyan alkalom, amikor arról beszéltek, ami személyes hitéletük területén velük történt. Célja nem az ismeret továbbadása volt, hanem az emberek megsegítése, hogy közösségben éljenek. Mások építését szolgálta és nem a tanítás. Ellen White a közösségi órákról szóló egyik cikkében világosan meghatározta ezeknek az összejöveteleknek a célját, mint olyan alkalmaknak, ahol

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

108/135. oldal

az emberek megosztják gondolataikat és érzéseiket: „Mi az összejövetelünk tárgya? Vajon az, hogy értesítsük Istent dolgainkról, vagy utasítsuk őt azért, hogy imánkban mindent elmondunk neki, amit tudunk? Azért jövünk össze, hogy egymást építsük gondolataink és érzéseink egymással való kicserélése által; erőt, világosságot és bátorságot gyűjtsünk, miközben megismerjük a többiek reménységét és vágyakozását; a mi őszinte, szívből jövő, hittel teli imáinkból felfrissülést és erőt merítsünk az erő Forrásából. Ezek az összejövetelnek legyenek a legértékesebb alkalmak, és tegyük azokat érdekessé mindenki számára, aki vágyat érez a vallásos dolgok után.”⁴⁵

Minden Ellen White írásából vett idézet arra utal, hogy a közösségi óra célja, az emberi élet társas jellegének gondozása volt, beleértve az érzéseket is. Ezeket az összejövetelket abszolút lényegesnek tartotta a gyülekezet élete és egészsége szempontjából. Egy eszköz volt, melynek segítségével a korai adventisták megőrizték a hitüket. Nem volt előnytelen számukra az, hogy nem hallgathattak meg egy prédikátort minden szombaton, hanem arra kényszerültek, hogy maguk alakítsák ki közösségi lelki életüket lelkészi beavatkozástól függetlenül. Az eredmény egy nagyon egészséges, lelki gyülekezet volt.

Ha a korai adventista gyülekezet életét vizsgáljuk, nyilvánvalóvá válik, hogy az az újszövetségi istentiszteleti modell alapján alakult ki, talán véletlenszerűen, nem egy tudatos tervezés alapján. Ahogyan láttuk, az újszövetségi egyház nem függött hivatásos prédikátoroktól. Olyan közösség volt, amely a kapcsolatokra épült és nem csupán a hitelvekre. Így volt ez az adventizmussal is a kezdetekkor. Bizonyára Ellen White-nak nagy befolyása volt abban, hogy az egyház megőrizze az újszövetségi egyensúlyt az ismeret és a közösség között.

Azonban Ellen White 1915-ben bekövetkezett halála után a közösségi óra fokozatosan eltűnt, és helyére az imaóra lépett. Az adventista egyház elkezdte átvenni más protestáns felekezetek istentiszteleti modelljét. A gyülekezetek élére lelkészeket jelöltek ki, így az imaóra elszegényesedett.

Az embereknek nem jutott idő az imára és bizonyágtevésre, mert a lelkész kisajátította azt a prédikációra vagy arra, hogy ismeretterjesztő Biblia-tanulmányozást tartson, amit imádság követett.

⁴⁵ Ellen G. WHITE: *Bizonyágtételek a gyülekezet számára*, II, Mountain View, CA, Pacific Press, 1948, 578. (az angol kiadás szerint)

A XXI. század megreformált EGYHÁZA A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

109/135. oldal

A legtöbb gyülekezetben teljesen kiveszett a közösségi elem. Az ismeret kiegyensúlyozatlan hangsúlyozása vagy éppen a társaktól való félelem átvette a helyét a korábban megtapasztalt csodálatos egyensúlynak.

Mindennek eredményeként nagyon sokan a gyülekezetben hite-hagyásként értelmezik az olyan kis csoportok jelenlétét, amelyek csak az élet-közösségi oldalával foglalkoznak. Ezek a tagok rossznak tartják azokat a kis csoportokat, ahol az emberek a Krisztusban való életüket egymással megosztják. Kijelentik, hogy a csoportokban csak Bibliát szabad tanulmányozni, és ne foglalkozzanak a közösséggel. Milyen messze elkalandoztunk! Egy olyan gyülekezetből, amelyben az ismeret és a közösség gyönyörű egyensúlyban állt, olyanná váltunk, ahol a hívek azt gondolják, hogy az azok az összejövetelek helytelenek, amik a korai adventizmusban helyet kaptak.

Itt az ideje, hogy felismerjük: ez eretnekség - úgy az újtestamentumi, mint a korai adventista örökségünk szempontjából. Itt az ideje a közösségi összejövetelek helyreállításának, hogy azok ismét a heti tapasztalattá váljanak. Elérkezett az idő, hogy a heti közösségi kis csoportok tevékenységét beírjuk az adventista naptárba, és annak is, hogy újra lényeges és domináns eleme legyen az istentiszteleten. Csak így lehetünk hűségesek a Szentírás-hoz, Ellen White-hoz és adventista örökségünkhöz.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

110/135. oldal

10. ELLEN WHITE ÉS A KIS CSOPORTOK

Az előző fejezet bebizonyította, hogy a korai adventisták törődtek lelki életük egyensúlyának fenntartásával az ismeret és a közösség között. Az elsődleges módszer a közösségi jelleg megőrzésében a közösségi óra volt. A korai adventista óra azonos volt a mai kiscsoportos gyakorlattal. Így a csoport az egyik legjobb módja a közösség megvalósításának mai gyülekezeteinkben, feltéve, ha ezek kapcsolati és nem ismereti jellegűek.

Egyesek azt javasolták, hogy a szombatiskolai osztályokat változtassuk kis csoportokká. Azonban ha azt közösségivé tesszük, el fogjuk veszíteni az ismereti elemet. Ezt nem tehetjük meg - ha mégis, akkor kiegyensúlyozatlanná válunk a másik irányban. Az egyháznak meg kell találnia az egyensúlyt az ismeret és a közösség között. Ezért szükségünk van mind a kétféle csoportra: a közösségi kis csoportokra és a Biblia-tanulmányozó körökre is.

Ebben a fejezetben szintén meg fogjuk vizsgálni Ellen White iratait, hogy megbizonyosodhassunk arról, hogy adott-e közvetlen tanácsot a kis csoportok létrehozására. Fel kell fedeznünk, hogy támogatta-e a csoportok alkalmazását éppúgy az evangelizációban, mint a hívek gondozásában. A „kis csoport” egy eléggé modern kifejezés, és a hívek kis összejövetelét írja le, akik egymást gondozzák, és egy biztos helyet nyújt, ahová érdeklődőket is meg lehet hívni. Támogatta-e Ellen White a kis csoportok alkalmazását?

Ellen White ritkán használta ezt a kifejezést. Nyilvánvaló, hogy nem mindennapos terminus volt azokban a napokban. Azonban beszélt az elképzelésről. Mint „kis közösségekre” utalt rájuk, de ahogyan látni fogjuk, a jelentése ugyanaz. Vajon mi mondanivalója volt ezekről a „kis közösségekről”? A leghangsúlyosabb kijelentése a következő: „A kereszténység alapját képező kis közösségek létrehozásának fontosságát az mutatta meg nekem, aki nem tévedhet. Ha nagy létszámú egy gyülekezet, a tagok alkossanak kis közösségeket, akik nemcsak a gyülekezeti tagokért dolgoznak, hanem a hitetlenekért is. Ha egy helyen csak ketten vagy hárman vannak, akik az igazságot ismerik, alkossanak munka- közösséget. Legyenek töret-

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

111/135. oldal

len kapcsolatban egymással, forrjanak össze szeretetben és egységben, bátorítsák egymást az előre haladásban, és kapjanak biztatást és támogatást másoktól. Mutassanak krisztusi megbocsátást és türelmet, ne ejtsenek ki meggondolatlan szavakat, beszédkészségüket használják egymás építésére a legszentebb hitben. Krisztusi szeretettel dolgozzanak a kívül valókért, megfelelően önmagukról, miközben másokon igyekeznek segíteni. Amint Jézus nevében dolgoznak és imádkoznak, számuk növekedni fog, mert a Megváltó azt ígérte:» Ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nekik az én mennyei Atyám.«(Mt. 18:19)¹ Áttanulmányozhatod az összes kis csoportról szóló könyvet, és nem fogsz jobb meghatározást találni ennél a lejegyzésnél. Ellen White kijelentette, hogy a gyülekezet kis közösségekre való felosztásának ötletét az adta neki, aki nem tévedhet. Így a csoportokat Isten hitelesítette. Semmi sem lehet egyértelműbb annál a támogatásnál, amit Ellen White biztosít a kiscsoportos szolgálatnak. Továbbá azt is megfogalmazza, hogy mi történjék a csoportban, és jelzi, hogy törődniük kell az evangelizációval, az imádkozással, a Biblia-tanulmányozással, valamint egymás kölcsönös bátorításával, gondozásával és mindenekfelett a közösségépítéssel. Ez az egyetlen kijelentés eloszlat minden kétséget az adventistákban a kiscsoportos szolgálattal kapcsolatban. Ellen White nem mondhatta volna el ezt világosabban. Az egyháznak a kiscsoportos szolgálatokra kell épülnie. Bárki, aki ezzel szembeszáll, nem áll összhangban sem a Bibliával, sem Ellen White-tal, és ez eretnokség lenne. A nagyobb gyülekezeteknek csoportokra kell felbomlaniuk. Ha csak két vagy három tagja van a gyülekezetnek, nekik is egy kis csoportot kell formálniuk. Az a tény, hogy Ellen White javasolja a csoportot még két vagy három taggal is, jelzi, hogy a cél nem egyszerűen a kisebb egységek létrehozása, hanem az, hogy a kiscsoportos szervezet közösséget teremtsen.

Amikor egy gyülekezet a kiscsoportos szolgálatra épül, már nincs szüksége irányító lelkészre. Amint a tagok egymást gondozzák, a prédikátorok felszabadulnak arra, hogy újabb személyeket érjenek el és új gyülekezeteket alapítsanak. A kis csoportok folyamatos gondoskodást biztosítanak, ami többet jelent egy lelkész törődésénél.

¹ Ellen G. WHITE: *Testimonies for the Church* [Bizonyosságtétel a gyülekezetek számára], VII, Mountain View, CA, Pacific Press, 1948, 21-22.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

112/135. oldal

Lehetetlen visszatérni az I. századi vagy a korai adventista paradigmához, hogy ne legyenek kihelyezett vezetők a gyülekezetek fölött, ha először nem valósítjuk meg a kiscsoportos egyházmodellt. Figyeljük meg Ellen White gondolatait!

„Isten munkáját az ő útján és az ő Lelkével kell végezni. A különböző helyeken élő kis közösségek szenteljék oda magukat, testüket, lelküket, értelmüket az Úrnak, támaszkodjanak hittel a mennyei trónra, dolgozzanak lelkesen, lelküket megtartva az Úr szeretetében. Szeretetének éltető áramlata érezhető lesz, és népe jó munkája nyomán, mint mennyből származót ismerik el az emberek. Azok a kis közösségek, akik ismerik az igazságot, egy hanggal kérjék lelkészüket, hogy menjen Izrael házána el tévedt juhához. Mindenki igyekezzen személyes munkát végezni másokért. Senki, aki megtapasztalta a Megváltó jóságát, kegyelmét és szeretetét, nem vonhatja ki magát a másokért végzett munka alól.”²

Amint a gyülekezet tagjai kis csoportban éltek, olyan közösséget alkottak, amely erőssé tette őket a hitben. Nem volt többé szükségük lelkészre lelki életük fenntartására, mivel a lelki élet a közösségben erősödik. Így arra biztatta őket, hogy kérjék meg lelkészüket, hogy menjen el másokért dolgozni. Jegyezzük meg, hogy az ok, amiért azt mondta, hogy nincs szükségük kihelyezett lelkészre, a kis közösségek vagy csoportok léte volt.

Tanácsa, hogy a gyülekezetei formálják kis csoportokká, megismétlődik több könyvében és cikkében,³ ami arról tanúskodik, hogy ez nem egy futó gondolat, hanem igenis fontos ügy volt. Ezek közül mindegyik megismétli azt a gondolatot, hogy az ötletet az a valaki adta, aki nem tévedhet: a Mindenható.

Ellen White kedvezően szólt arról a gyakorlatról is, hogy a nagy összejöveteleken a gyülekezetét osszák fel kis csoportokra az ima és egymás kölcsönös bátorítása céljából.

Ő nem volt ellene a nagy konferenciáknak. Élvezte azokat, de érezte, hogy valami nincs meg, ha a kiscsoportos elem hiányzik.

² Ellen G. WHITE: *Followers of Christ Will be Missionaries*, In: *Adventist Review and Sabbath Herald*, 1895. január 8.

³ Kijelentése megtalálható a következő helyeken: *Christian Service*: 72-szer; *Evangelizálás*: 115-ször; *Welfare Ministry*: 107-szer; *Australasian Union Conference Record*, 1902. augusztus 15; *Pacific Union Recorder*, 1902. október 9; *Advent Review and Sabbath Herald*, 1902. augusztus 12.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

113/135. oldal

„A szombati összejövetelen mély érzelmek uralkodtak; sokan előrejöttek imádkozni, néhányan olyanok, akik most tették meg az első lépéseket Isten felé. Miután érettük imádkoztak, kis csoportokra oszlottak különböző kis sátrakba, mindenhol egy lelkészt választottak, és azt a munkát folytatták, amit a nagy sátorban kezdtek el. Ezeket az összejöveteleket mély érzelmek jellemezték.”⁴

Ellen White előre látta azt a napot, amikor az üldözések miatt a nagy gyülekezet nem létezhet, és az egyház túlélésének egyetlen módja a kis csoport lesz.⁵ A keresztény történelem a múltban bebizonyította ennek igazát, és a jelenben is tanúsítja, ahogyan láttuk, hogy az egyház túlélte a kommunizmust. Ez csak a kics csoportos házi gyülekezetek segítségével volt lehetséges.

Ellen White legerőteljesebb kijelentése a kis csoportokról az evangelizációban való használatukkal kapcsolatos. Világos, hogy ő nem pártolta a „szóló” evangelizációt, hanem azt tanácsolta, hogy minden ilyen tevékenységet egy közösség támogatásával tegyenek. Ezért nem meglepő, hogy olyan sokat beszélt az missziómunka alapjául szolgáló kis csoportokról.

„New York-ban alapítani kell néhány kis közösséget, és munkásokat kell kiküldeni. Nem igaz az, hogy ha egy ember nincs lelkésszé szentelve, nem dolgozhat Istenért. Az ilyeneket tanítsuk meg, hogyan kell dolgozniuk, és utána engedjük őket, hogy menjenek el és munkálkodjanak. Amikor visszatérnek, számoljanak be arról, amit tettek. Hadd dicséressék az Urat áldásáért, és azután ismét távozzanak. Bátorítsátok őket. Néhány biztató szó lelkesíteni fogja őket.”⁶

Amikor munkájukból visszaérkeznek, be kell számolniuk a közösségnek (a kis csoportnak), és azután újra ki kell küldeni őket. A csoportokat kiváló eszköznek tartotta abban, hogy a munkások ki ne égjenek a szolgálatban, hanem megkaphassák a szükséges támogatást.

A csoportoknak nem csupán szolgálatot támogató alapoknak kellett lenniük, hanem azt is tanácsolta, hogy maguk a kis csoportok is legyenek szolgálati egységek: „Krisztus ott kereste meg az embereket, ahol voltak, és eléjük helyezte országa nagy igazságait.

4 Ellen G. WHITE: *Sanctification*, In: *Signs of the Times*, 1879. Október 23.

5 Ellen G. WHITE: *Manuscript Releases*, XVII, 350.

6 Ellen G. WHITE: *Evangelism* [Evangelizálás], Washington, DC, Review and Herald, 1946, 389.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

114/135. oldal

Ahogy egyik helyről a másikra ment, megáldotta és megvigasztalta a szenvedőket, és meggyógyította a betegeket. Ez a mi munkánk. A kis közösségek menjenek el, hogy azt a feladatot végezzék, amellyel Jézus bízta meg a tanítványait. Miközben, mint evangélisták dolgoznak, betegeket látogatnak, imádkoznak velük, és ha szükséges, kezelik őket, nem kemikáliával, hanem a természet által biztosított szerekekkel.”⁷

„Be kell hatolni az el nem ért területekre, hogy elérjük a lelkeket az igazsággal. Munkások kis csoportjai odaszentelt tanítók bölcs vezetése alatt menjenek a szükségben lévő vidékekre. Amikor belevágunk ebbe a munkába, tegyünk megfontolt, gondos lépéseket.”⁸

Ellen White-nak kiegyensúlyozott meglátása volt a kis csoportokról. Ezt láthattuk erről a szolgálatról szóló legfontosabb meghatározásából, amelyet a fejezet elején idéztünk. Ugyanakkor véleménye átfogó is volt. Ez nemcsak az evangelizációt foglalja magába, hanem a Biblia-tanulmányozást és az imát is. Az Újtestamentumhoz hasonlóan Ellen White is úgy látta az igazi gyülekezetét, mint egy közösséget, ahol kis csoportokban a Szentírást tanulmányozzák és imádkoznak.

Figyeljük meg az első olyan kijelentését, amely a kis csoportokat az ige-tanulmányozás bázisainak nevezi: „Kis közösségek gyűljenek össze Biblia-tanulmányozásra este, délben vagy kora reggel.

Különítsenek el időt az imádságra, hogy megerősödjenek, megvilágosodjanak, és a Szentlélek megszentelje őket. Krisztus azt akarja, hogy ez a munka mindenki szívében végbemenjen. Ha te személyesen megnyitod az ajtót, hogy befogadd, nagy áldás árad rád. Az Úr angyalai jelen lesznek az összejöveten. Táplálkozni fogsz az élet fájának leveléből. Micsoda bizonyosságot tehetsz a szerető Isten ismeretéről munkatársaid előtt ezeken a magasztos alkalmakon, melyeken a menny áldását keresitek! Mindenki mondja el a tapasztalatát egyszerű szavakkal.

Ez több vigaszt és örömet hoz a léleknek, mint az összes kellemes hangszer, amelyet behozhatunk a gyülekezetbe. Krisztus beköltözik a szívedekbe. Csak ez által tudjátok megőrizni lelki egészségeteket.”⁹

7 Ellen G. WHITE: *Counsels on Health*, Mountain View, CA, Pacific Press, 1951, 501.

8 Ellen G. WHITE: *Manuscript Releases*, XXI, 175.

9 Ellen G. WHITE: *Testimonies* [Bizonyágtételek], VII, 195.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

115/135. oldal

Ellen White úgy látta ezeket a kis közösségeket, hogy a nap különböző szakában találkoznak és nem egyszerre. Ezt javasolják a mai kis csoportok pártfogói is. Továbbá miközben folyik az Ige kutatása, a fenti idézet világossá teszi, hogy ez csak egy kis részét képezi a csoport tevékenységének. Időt kell szakítani az imára, a tapasztalatokra és a Jézusban való élet megosztására. A tény az, hogy a fent leírt összejevetel nagyon hasonlít az előző fejezetben tárgyalt közösségi órához. Ellen White ragaszkodik ahhoz, hogy ezeket a tevékenységeket gyakorolják a kis közösségekben, nem csak a nagy alkalmakon.

Ellen White mélységeiben beszélt a csoporton belüli imáról. Úgy érezte, hogy ez egy természetes hely, ahol az emberek imádkozhatnak: „A Los Angeles-i gyülekezet naponta tartson imaórát a folyamatban lévő munkáért. Az Úr áldása fog áradni azokra a gyülekezeti tagokra, akik részt vesznek a munkában, ha naponta kis csoportokban gyűlnek össze a sikerért imádkozni. Így a hívők kegyelmet kapnak, és az Úr munkája halad előre.”¹⁰

„Az Úr megígérte, hogy ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az ő nevében, ő közöttük lesz. Azok, akik imádkozni jönnek, megkapják a Szentlélek kenetét. Nagy szükség van a titkos imára, de arra is, hogy néhány keresztyén összejöjjön, és buzgó imát küldjenek fel Istenhez.

Jézus jelen van ezekben a kis közösségekben, és az ő szeretete elmélyül a szívekben, a Szentlélek munkába állítja hatalmas erejét, hogy az emberi eszközök alkalmasak legyenek az elveszettek megmentésére.”¹¹

Ellen White látta, hogy a kis csoportok együttes imádságainak eredményeképpen az imák választ találnak, és a Szentlélek kitölteti. A csoportokban való imádkozás végeredménye pedig a lelkek megmentése. Ellen White számára a kis csoportok nem csak azért vannak, hogy legyenek, hanem ezek olyan eszközök, amelyek összegyűjtötték a keresztyényeket a Szentlélek befogadására, ami felszabadította a menny erejét a lelkek Krisztusnak való megnyerésére.

„A hívők miért nem éreznek mélyebb és komolyabb törődést azok iránt, akik nem ismerik a Megváltót? Miért nem gyűlnek össze ketten vagy hárman, és miért nem könyörögnek Istenhez egy bizonyos ember üdvösségéért, majd azután egy másik személyért?

¹⁰ Ellen G. WHITE: *Evangelism* [Evangelizálás], Washington, DC, Review and Héráid, 1946, 111

¹¹ Ellen G. WHITE: *Lift Him Up*, Washington, DC, Review and Héráid, 1988, 358.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

116/135. oldal

Gyülekezetünkben alakuljanak szolgáló közösségek. A különböző tagok, mint emberhalászok egyesüljenek a munkában. Mentsék ki a lelkeket a világ romlásából, és vezessék be őket Krisztus szeretetének tisztaságába.”¹²

A gyülekezet kis közösségekben jön össze, Istenhez könyörögnek, hogy szabadítsa fel a menny erejét. A híveknek azt tanácsolja, hogy imádkozzanak az elveszettekért, a kis csoportot pedig felszólítja, hogy könyörögjenek folyamatosan üdvösségükért, addig, amíg azok el nem jutnak a Krisztusban való hitre. Ellen White személyesen bizonyította ezt fiatal éveiben. Néhány barátja összejött, és azokért az ismerőseikért imádkoztak, akik még nem ismerték Jézust, és ezt addig folytatták, amíg közülük mindenki nem engedett az Úrnak. Tapasztalatból ismerte az elveszettekért imádkozó kis csoport erejét, és ezt az erőt nem lehet alábecsülni. Ez a csoport élete. Ezek azok az imák, amelyek századokon keresztül szálltak fel Istenhez az összegyűlt hívek ajkáról, és ezeket figyelembe veszi az Úr az ítéletben.

„Az ítéletben sok titok kerül nyilvánosságra. Akkor látni fogjuk, hogy Isten Igéje mit tett a férfiak és az asszonyok életében. Látni fogjuk, hogy a kis közösségek, néha nem többen, mint hárman vagy négyen, titkos helyeken összegyűltek, hogy keressék az Urat, és hogyan kaptak világosságot, kegyelmet és a gondolatok gazdag drágaköveit. A Szentlélek volt a tanítójuk, és életük bizonyossága kinyilatkoztatta azokat az áldásokat, amelyek Isten Igéjének birtoklásából származnak.”¹³

Ellen White nemcsak a gyülekezet számára javasolta a kis csoportokat, hanem a kiadói munkában és az egyházi oktatásban is. A szolgálat egyetlen részét sem hagyhatták érintetlenül a kis csoportok: „Az iskola vezetésében alkossanak kis közösségeket, akiket megtanítanak felelősségük teljes tudára. Ezeket a dolgokat nem lehet egyszerre megvalósítani, de kezdjük el hitben a tennivalók végzését.”¹⁴ „Az iskolai munkához szükséges épületeket a diákok építsék fel maguknak. Ezek ne zsúfolódjanak össze, és ne legyenek közvetlenül az iskola épülete mellett. A munka vezetésében alkossanak kis közösségeket, akiket megtanítanak felelősségük teljes tudára.”¹⁵

12 Ellen G. WHITE: *Testimonies* [Bizonyágtételek], VII, 21.

13 Ellen G. WHITE: *They Shall Be Mine, Saith the Lord of Hosts*, In: *Signs of the Times*, 1904. november 23.

14 Ellen G. WHITE: *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 311.

15 Ellen G. WHITE: *Australian Union Conference Record*, 1899. július 31.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

117/135. oldal

„A kiadóhivatalunkban este vagy kora reggel gyűljenek össze kis közösségek az Ige tanulmányozására.”¹⁶

A kis csoportok átfogó terv alapján működtek, és megtalálhatók voltak az egyház szolgálatának minden ágában. Ez az alap, amelyre az egyház az iskolák és a kiadó épül. Ellen White számára a kis csoport nem csupán egy egyházi program volt, hanem az egyházi munka fő szervezési elve. Egy gyülekezet működő kis csoportok nélkül elképzelhetetlen volt a számára, mivel az egyház a kis csoportokra épül.

Prófétai látomásában Ellen White látta, hogy nagy ébredés megy végbe Isten egyházában, az utolsó időben. Amikor ez megvalósul, a közösség újra kis csoportokban fog összegyűlni az Örökkévaló keresésére: „Az egyházban újjáéledt a missziós lelkiület. A gyülekezeti tagok buzgón vágytak megtanulni az Úrért dolgozni. Kis közösségek gyűltek össze imádkozni és a Bibliát tanulmányozni. Mindnyájan egymással összhangban haladtak előre.

A hívők olyan helyekre mentek, ahol az embereknek nem volt lehetőségük Isten Igéjét meghallani, és a gyermekeket összegyűjtötték szombatiskolára. Erőfeszítéseket tettek az elszigetelt családok megsegítésére. Terveket fektettek le a családok számára, hogy találkozzanak másokkal a Biblia tanulmányozására. Így nyílt meg az út Isten Igéjének fénye előtt.”¹⁷

Az ébredés lángol! Milyen nagy szükség van ma az egyházban erre az ébredésre! Hogyan merünk ellenállni annak, hogy belefogjunk a kiscsoportos szolgálatba? A történelem befejező szakaszában elképzelhetetlen Isten egyháza számára, hogy a szolgálatot csoportok nélkül végezze.

Az ébredés egyik eredménye a kis csoportokban való gyülekezés imádkozásra és egymás bátorítására. Nem lehet igazi ébredés összejövetelek nélkül. Amint készülünk az ébredésre, kezdjünk el már most csoportokban gyülekezni.

Ellen White sürgető felhívást intézett az adventista egyházhoz a közösségre épülő kis csoportokkal kapcsolatban, ahol összegyűlnek imádkozni, Bibliát tanulmányozni, bizonyoságot tenni egymás kölcsönös bátorítására és gondozására. Ezek a tevékenységek mind azt eredményezik, hogy a hívek másokért dolgoznak az evangelizációban.

¹⁶ Ellen G. WHITE: *Manuscript Releases*, IX, 98.

¹⁷ Ellen G. WHITE: *A call to All Our People*, In: *The Indiana Reporter*, 1903. február 25.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

118/135. oldal

Ellenállni a kiscsoportos szolgálatnak az adventista egyházban annyit jelent, mint Isten tanácsát elvetni, amelyet Ellen White ihletett tollán keresztül közvetített. Itt az ideje annak, hogy a Hetednapi Adventista Egyház helyreállítsa a kiscsoportos szolgálatot, hogy az, mint központi szervezési elv megkaphassa az őt megillető helyét.

11. VISSZA A BIBLIAI MODELLHEZ

A hetednapos adventisták azt vallják magukról, hogy ők egy olyan biblikus mozgalom, amely teljesen Isten Igéjén alapul hitében és gyakorlatában egyaránt. Ezt jelenti ki az első alapvető hitelvük. Akkor mi, a Hetednapos Adventista Egyház, hogyan lehetünk továbbra is intézmény és nem kiscsoportos közösség? Ez a könyv alaposan megvizsgálta úgy az Ó-, mint az Újszövetséget, és felfedezi, hogy minden egyházi szervezet alapja a kis csoport. Ha az egyház biblikus akar maradni, a kis csoportok köré kell összpontosulnia.

Az egyházat nem úgy kell felépíteni, mint egy vállalatot. Nem egy vezetőnek kell vezetnie, aki a csúcson áll. Kis csoportokra kell osztani, ahol a vezetés felelőssége megoszlik, és felhatalmazzák a laikusokat. A hierarchikus struktúrának, amely ma a gyülekezetben van, egy lelkésszel az élen, el kell mozdulnia egy körkörös szervezési elv irányába. A lelkész csak úgy létezhet, mint aki egyenlő a tagokkal. Tulajdonképpen sok kis gyülekezetnek egyáltalán nincs szüksége prédikátorra. Ehelyett a korai kereszténységhez és a korai adventista egyházhoz hasonlóan a hívőket meg kell tanítani, hogy saját lelki életükről gondoskodjanak egy kihelyezett vezető segítségére nélkül. Így a lelkészek felszabadulnak, hogy azt a munkát végezzék, amellyel Isten bízta meg őket, hogy evangelizáljanak, és új gyülekezeteket alapítsanak.

A kis csoportok a gyülekezeti élet központjai

Az a bibliai modell, amelyet megvizsgáltunk, nem teszi indokolttá, hogy a kis csoportokat hozzáadjuk az amúgy is zsúfolt gyülekezeti programokhoz. Sok gyülekezet próbálkozott már meg ezzel, és kudarcot vallott. Ha így teszünk, a csoportok rövid ideig népszerűek lesznek, de hamar kihalnak, mivel nem olyan szervezési elvként tekintenek azokra, amelyen az

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

120/135. oldal

egész egyház alapul. Mások azért indították el a csoportokat, mert ez a legdivatosabb hóbort. Azonban két dolognak kell megtörténnie, mielőtt a kiscsoportos szolgálat beindul.

Elsőként újra fel kell fedezni a missziós lelkületet. Addig, amíg a gyülekezet csak befelé tekint, csak gondozási csoportok jönnek létre. A gyülekezetnek újra fel kell fedeznie az elveszettek iránti szenvedélyes szeretetet, és nagy vágyat kell éreznie, hogy őket Krisztusnak megnyerje. Nagy felelősséget kell érezniük az iránt a sok elveszett ember iránt, akik a környezetükben élnek, és akik a Megváltó nélkül reménytelenül távoznának sírjukba.

Másodszor helyre kell állítani a laikus szolgálatba vetett hitet. Az egyháznak újra fel kell fedeznie azt az igazságot, hogy minden hívő szolgálattevő, és hogy a lelkész az, aki kiképezi és felkészíti a laikusokat a szolgálatra. Az, hogy minden tag szolgálattévő, láthatóvá kell válnia úgy az egyházban, mint a világban. A gyülekezetnek oda kell szentelnie magát egy olyan laikus szolgálatokra épülő egyházmodell kialakítására, ahol a lelkész kiképez, de a laikusok evangelizálnak és végzik a lelki gondozást.

Miután ez a két elképzelés megvalósult, a gyülekezet készen áll a kiscsoportos szolgálatra. A két megelőző könyv - *Forradalom az egyházban* és *Az igazi tanítványság* - foglalkozott ezzel a két területtel. Itt azért vetettük fel ezt a témát, hogy megbizonyosodjunk arról, hogy ez a két elképzelés világos a gyülekezet előtt, mielőtt hozzáfogna a kiscsoportos modellhez. Másrészt viszont a csoportot, mint egy másik programot egyszerűen hozzáadnák a szombati programhoz. Így a csoportok hamar elsovadnak, az élet visszatér a normális kerékvágásba, és az emberek azt mondják: A kis csoportok nem működnek. Ha komolyan vesszük a visszatértést a missziótól vezetett, laikusokat felhatalmazó, kapcsolatokra épülő egyházhoz, amely a csoportszolgálat köré összpontosul, akkor az is fontos, hogy ezt helyesen tegyük.

Ha hűek akarunk maradni bibliai és történelmi örökségünkhöz, teljesen át kell szerveznünk a gyülekezeteit, hogy a kis csoportok fő szervezési elvvé váljanak. A csoport nem egy szabadon választható dolog, mégis néhány helyen így vélekednek róla. A szombat délelőtti istentiszteletet olyan eseménynek tartják, amelyre minden hívőnek össze kell gyűlni. A jövőben a

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

121/135. oldal

kis csoportokra kell úgy gondolni, mint arra az alkalomra, amit mindenkinek hetente kell látogatni. A szombat délelőtti istentisztelet a legalkalmasabb arra, hogy szabadon választható legyen. Ez egy sokkal biblikusabb egyházmodell.

A szerző más könyveiben azt érzékelteti, hogy ha a jövő gyülekezete biblikus akar maradni, képzett laikusokkal kell rendelkeznie. A lelkészeknek képezni kell a tagokat a szolgálatra, hogy a munkát maguk végezhessék, és azután tovább kell menniük új gyülekezeteket alapítani. Ezt az egyházzal szembeni képet újra fel kell idézni a mai adventizmusban. Ellen White már régen hívta erre az egyházat: „Ne kérjétek kihelyezett lelkészeket a gyülekezetek fölé, hanem az igazság éltető ereje gyakoroljon hatást a tagokra, a cselekvésre, vezessük el oda őket, hogy érdekeltek legyenek a munkában, és sikeresen végezzék a missziós szolgálatot minden településen.”¹

Hogyan látja el magát ebben az új modellben a gyülekezet egy kihelyezett lelkész nélkül? A kiscsoportos bibliai modell elfogadásával. Ezt tette az újtestamentumi közösség és a korai adventista egyház is. Ha akkor működött, működni fog ma is, még a bonyolultan kifinomult XXI. században is.

Hogy fog kinézni a kiscsoportos gyülekezet? Létében nem fog függeni a nagy épületektől. Egyes területeken lehetnek házi gyülekezetek, amelyek szervezetileg nem kapcsolódnak egyetlen gyülekezethez sem. Ok maguk lehetnek az egyház. A nagyobb településeken a helyi gyülekezet sok kis csoportból állhat. Rendelkezhetnek nem egy épülettel. Bérelhetnek egy épületet az olyan alkalmakra, amikor az összes kis csoport összejön. Az épület szabadon választható (hogy legyen, vagy ne legyen), mivel az igazi szolgálat nem a nagy összejöveteleken történik, hanem a kis csoportokban. Ebben az esetben az egyház olyan lenne, mint a korai adventistáké, akik rendszeresen csoportokban találkoztak a közösségi órák, és azután természetesen időnként a sátoros összejöveteleken is, mint nagy gyülekezet jöttek össze.

A jövő egyházában ezek az alkalmak nem lesznek olyan nagyok, mint a mai táborozások, hanem az összes kis csoport egy adott városban számuktól függetlenül egy nagyobb csoportban jön össze.

¹ Ellen G. WHITE: *The Work in Greater New York*, In: Atlantic Union Gleaner, 1902. Január 8.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

122/135. oldal

Ezek az összejövetelek lehetnek heti, havi vagy negyedévi rendszerességűek. A nagycsoportos élet nem döntő fontosságú az egyházban - az élet a meghitt kiscsoportos szolgálásban valósul meg igazán.

Ebben a biblikus XXI. századi gyülekezetben az érdeklődők a kis csoportok által fognak csatlakozni a gyülekezethez. A csoport evangelizálni fog, lelki gondozni, és támogatja az embereket a Mesterért kint a világban végzett szolgálásban. A tagok másokat hoznak magukhoz, hogy olyan gondozásban részesüljenek, amilyenben ők is részesültek. Ma sokan a nagyszámú istentisztelet személytelen ajtaján lépnek be az egyházba. Ennek eredményeképpen nem építenek ki kapcsolatokat a kis csoportban, és nem lépnek közösségre.

A XXI. század biblikus egyházának struktúrája

Századunk biblikus egyházának struktúrájában szükség van egy támogatási alapra a csoportok vezetői számára. Ez szükségessé teszi a jelenlegi és az új csoportvezetők folyamatos képzését. Ebben az új modellben ez lesz a lelkészek egyik feladata.

Egy nagyobb területen, ahol sok kis csoport működik, egy kihelyezett prédikátorvégezze a folyamatos képzést, felügyelje a csoportokat, és vezesse azokat az alkalmakat, amikor az adott területen lévő csoportok összejönnek. A nagy összejövetelek hetente, havonta vagy negyedévente történnek. Ez nem számít, mert nem a nagy összejövetel, hanem a kis csoport jelenti a gyülekezetnek életet adó vért.

A nagyobb területeken, ahol sok kis csoport van, az egyház kifejleszthet egy olyan támogatási rendszert, amely ahhoz hasonló, mint amit Mózes hozott létre Jetró tanácsára, ahol tizedes, ötvenedes, százados és ezredes vezetők lesznek.

A tizedes ebben a modellben a kis csoport vezetője lenne, az ötvenedes egy laikus tag, aki felügyel öt csoportvezetőt, a százados pedig tíz kiscsoport-vezetőt. Az ezredes talán egy lelkész, aki szervezi és képezi az ötvenedes és százados vezetőket.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

123/135. oldal

Carl George gyülekezetnövekedési szakértő kiváló segítséget nyújt azoknak a gyülekezeteknek, amelyek a jetrói modell alapján akarják megszervezni életüket.²

Azonban a Carl George által kidolgozott modell csak a már meglévő kiscsoportos rendszert tartja fenn. Nem hangsúlyozza a terjedést és a szaporodást. Ha komolyan vesszük a csoportok sokszorozódást, akkor George struktúrája kis módosításra szorul. Ahhoz, hogy a sokszorozódás megvalósuljon, szükség van egy vezetőre, aki egyszerre nem több, mint három kiscsoport vezetőt képez. A tíz túl sok ahhoz, hogy létrejöjjön a sokszorozódás.

Másodsorban ahhoz, hogy a sokszorozódás megvalósuljon, gondosan kell a vezetőket megválasztani. Azokat az embereket, akik nem képesek az életükkel bizonyítani, hogy tudják, mit jelent a ez, ne kérjük fel vezetésre. Vagyis ne válassz meg kiscsoport-vezetőnek olyat, aki még egyetlen lelket sem nyert meg Krisztusnak. Ők alkalmatlanok segíteni a csoportjukat a lélekmentésben. Továbbá akiknek a csoportja nem szült legalább egy újabb közösséget, őket soha ne válasszuk meg három vagy tíz csoport felelőseinek. Ebből logikusan az következik, hogy azokat hívják el lelkészi szolgálatra, akik bizonyították lélekmentési adottságukat, mivel csak így hozhatunk létre olyan gyülekezeteket, amelyek sokszorozódnak, mert ez Jézus akarata. Ralph Neighbour másik módját adja meg a gyülekezet kis csoportokká szervezésének,³ és természetesen ezen kívül más javaslatok is születhetnek erre. Munkámnak nem az a célja, hogy mélységeiben kutassa ezeket a szervezési terveket. Ezt mások már nagyon jól elvégezték.⁴ Az a célja, hogy bebizonyítsa: ez a biblikus formája a jövő egyházának. Minden helyi gyülekezetnek el kell döntenie, hogyan fogja a kiscsoportos modellt megvalósítani, de a lényeg az, hogy a csoportot szervezetének középpontjává kell tenni. A gyülekezet életének a kis közösségek köré kell összpontosulnia.

² Carl F. GEORGE: Prepare Your Church for the Future, Grand Rapids, Fleming H. Revell, 1992.; Carl F. GEORGE: The Coming Church Revolution, Grand Rapids, Fleming H Revell, 1994.

³ Ralph W. NEIGHBOUR, Jr.: *Where Do We Go From Here?*, Houston, TX, Touch Publications, 1990.

⁴ Mialatt ez a könyv íródott, más adventista szerzők is dolgoztak azon a modellen, hogyan néz ki egy sejtgyülekezet. A közeljövőben ajánlom az ebben a témában megjelentetett kiadványokat.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA
A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

124/135. oldal

Élet a kis csoportban

Minden, ami a kis csoportok köré szerveződő biblikus gyülekezetben történik, az a kapcsolatokon alapul. Tanulmányozhatják és kell is tanulmányozniuk a Bibliát, de nem szabad elhanyagolni a közösségi jelleget. A közösségi témák a kis csoport tevékenységének nagy részét töltik ki. Ebben az értelemben olyanok lesznek, mint a korai adventista órák. Abban az időben a gyülekezetek nem rendelkeztek hivatásos lelkésszel. A hívők összegyűltek a szombatiskolára Bibliát tanulmányozni, és utána közösségi órát tartottak, amely teljesen társas jellegű volt. Ehhez hasonlóan a jövő egyházának kis csoportjaiban is időt fognak eltölteni Isten Igéjével. Az adventisták soha nem hanyagolhatják el a Szentírás kutatását. Ez hitünk alapja. Nem hagyhatjuk el abban a kísérletünkben, hogy közösségek legyünk, de a közösségi jelleget sem hagyhatjuk el azért, hogy biblikusak legyünk. Ez nem lenne Istentől származó gondolat.

Hadd javasoljak két forgatókönyvet a kiscsoportos gyülekezeti élethez. Az első egy olyan gyülekezet, amelynek saját épülete van, és minden szombaton összegyűlik. A tagokat arra bátorítják, hogy töltsenek időt az Ige tanulmányozásával a szombatiskolai osztályokban, amelyek két vagy három csoportból állnak, és egy nagyobb szombatiskolai osztályban gyűlnek össze. Lehet, hogy ezek az eredeti csoport sokszorozódásának az eredményei, és a szombatiskolai osztály lehetőséget biztosít arra, hogy újra összegyűljenek, és közösséget alkossanak.

Ezután a csoportok összejönnek az imaterembe a Lélektől átítatott istentiszteletre. Mivel a kiscsoportos szolgálat életre pezsdítette őket, az istentisztelet sokkal inkább dicséretorientált lesz, ahogyan a gyülekezet tagjai a Mindenhatót dicsőítik Krisztusban való lelki életükért és az egymással alkotott közösségért. A száraz formaiság eltűnt - az életerő elűzte az unalmat. Hangozhat el prédikáció is, de a legtöbb szombaton a különböző csoportok tagjai megosztják mindazt, ami lelki életükben történik a kis csoportban töltött idő eredményeképpen. A vendégek általában először nem az istentiszteletre jönnek el, hanem a kis csoport által veszik fel a kapcsolatot gyülekezettel. Így mindig lesznek olyan érdeklődők, akik először vesznek részt a szombat délelőtti istentiszteleten.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

125/135. oldal

A gyülekezet az igazi lelki életét a kis csoportban éli. A csoport- tagság itt nem szabadon választható. Ahogy Ellen White jelezte a közösségi óráról szóló fejezetben, az az ember nevezhető kereszténynek, aki jelen van a közösségi órákon. Ha ez így van, akkor nehezen lehet elképzelni egy keresztényt, aki nem része egy csoportnak.

Ezek a kis csoportok a hét folyamán a gyülekezeti tagok otthonaiban gyűlnek össze. A 1,5-2 óra alatt, amit együtt töltenek, közösen étkeznek, és kötetlen hangulatban beszámolnak arról, mi történt velük az elmúlt héten. Az emberek nyitottak egymással szemben, és számon kérhetők. Az egyik tag korábban beszámolt arról, hogy próbákat él át, mert ingerlékeny a munkahelyén, így egy másik személy ezen az alkalmon kedvesen megkérdezi, hogy mi a helyzet a küzdelmével. Az egyik édesapa nem rég megemlítette, hogy kudarcai vannak tizenéves gyermekeinek a kezelésében, és most valaki megkérdezi, hogy haladnak a dolgok. Nincs szó feszélyezettségről vagy a bírálattól való félelemről, hanem csak a bizalom érzéséről, tudva, hogy vándortársaik a kis csoportban érdekeltek egy tag lelki fejlődésében.

Miután a hívek beszámoltak elmúlt hetükről, időt töltenek az egymásért és az elveszettekért való imádkozással. Ezek nem lesznek felületes imák, hanem buzgó, szívből jövő könyörgések, amelyek bizonyosságot tesznek a Krisztussal való kapcsolatuk mélységéről. Néha lehet Biblia-tanulmányozás is a kis csoportban, és ha van, akkor inkább közösségi, mint ismereti jellegű legyen. Az ismereti Biblia-tanulmányozás a szombatiskola feladata. Itt a hangsúly azon van, hogy mit mond nekünk személyesen a Szentírás. Itt a hívők az Igét mindennapi életükre alkalmazzák.

Egyesek megpróbálkoztak azzal, hogy a szombatiskolában kombinálják a közösségi jelleget az ismeretivel. Azonban a korai adventisták elkülönítették ezt a kettőt, és valószínűleg jó okkal tették. Amikor mind a kettőt megpróbáljuk a szombatiskolában, elkerülhetetlenül túl fogjuk hangsúlyozni az ismeretét, és elhanyagoljuk a közösségit. Annak érdekében, hogy ez ellen telessünk, a korai adventista modellt kell követnünk, és legyenek külön összejöveteleink a Biblia-ismeret céljából, és a Szentírás alkalmazására is külön gyűljünk össze. Ez nem jelenti azt, hogy egyáltalán nincs igaztanulmányozás a közösségi összejövetelen, de a hangsúly az alkalmazáson

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

126/135. oldal

van. Hasonlóképpen azt sem jelenti, hogy a szombatiskolában nem beszélhetünk az alkalmazásról. Erre szükség is van, de a szombatiskolában az elsődleges hangsúly az ismeretre kerül.

Néha a hét közben tartott közösségi kis csoportban közös szolgálatukat is megbeszélik. Elmondják, hogy mit tesznek egyénileg, de minden csoportnak van egy közös feladata is. Talán a csoport stressz-szemináriumot vezet. Ebben az esetben időre van szükség a szolgálat megtervezéséhez.

A tagok egy olyan embert hoztak a csoportba, aki még nem járt ott. Ilyenkor időt kell szakítani a vendéggel való szorosabb kapcsolat kialakítására. Ha továbbra is látogatja az összejöveteleket, egy olyan csoporttag, aki az evangelizálás ajándékával rendelkezik, Biblia-tanulmányozást szervez, ahol megoszthatja vele a Szentírás nagy igazságait. Az érdeklődőt meghívjuk, hogy vegyen részt a csoport szombat délelőtti tapasztalatában. Remélhetően elfogadja Krisztust Megváltójának, a csoport tanítvánná teszi, és megkeresztelkedik.

Az egyik kísértés, amikor ezt az új modellt bevezetjük, hogy figyelmen kívül hagyhatjuk azt, ami a múltban jól működött az adventizmusban. A korai egyház miközben közösségi kis csoportokban működött, az embereket továbbra is az Ige prédikálásával érte el. Ahogyan már megemlégtettük, az I. századi egyház is így működött. Az embereket a nagy prédikációs alkalmakon szólították meg, azután csoportokban helyezték el őket. A kis-csoportos gyülekezetnek vigyáznia kell, nehogy azt gondolja, hogy csak a csoportok által lehet másokat elérni. Sokak figyelmét így keltik fel, de másokat a nagy prédikációs alkalmak vonzanak. Mind a két megközelítés biblikus.

Egy olyan gyülekezet, amelyben sok kis csoport van, támogatni kívánhat egy nyilvános evangelizációs programot vagy egy próféciái szemináriumot. Azokat az embereket, akik látogatják a csoportos alkalmakat, és készen is állnak rá, meghívják, hogy tanulmányozzák az adventizmus gazdag próféta tanítását. Amikor a felhívás elhangzik, hogy csatlakozzanak az egyházhoz, akik meghozzák ezt a döntést, azokat sokkal könnyebb tanítvánná tenni egy olyan csoportban, amelyet korábban már látogattak.

Annál a kis csoportnál, amelyik elhanyagolja a nyilvános evangelizálást, az aratás nem fog olyan hamar bekövetkezni. Miközben megpróbáljuk utánozni azokat a felekezeteket, akik elmozdulnak a kiscsoportos egyház

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

127/135. oldal

irányába, emlékeznünk kell arra, hogy az adventisták különleges üzenettel rendelkeznek, amelyet hirdetni kell. Ezt nem lehet figyelmen kívül hagyni. Sok hitközség nagyon jó munkát végez abban, hogy az embereket a Krisztusban való kezdetleges hitre vezetik. Az adventista egyháznak is tennie kell ezt, de ennél többet is. A látogatókat el kell vezetni a teljes tanítványságra. Az adventizmus utolsó időre szóló üzenetét Isten úgy tervezte meg, hogy az a teljes tanítványságra vezessen el.⁵ A csoportos evangelizáció minden lehetséges eszközt felhasznál arra, hogy a vágyakozókat Krisztus igazi tanítványává tegye, beleértve a nyilvános igehirdetést is. A csoportos gyülekezet evangelizációjában az a különbség, hogy kevés reklámra van szükség, mivel a látogatók valószínűleg részt fognak venni rajta.

Ez a forgatókönyv áttekintette a kiscsoportos életet, amely egy épülettel rendelkező gyülekezetben valósul meg. Ennek megvalósításához a gyülekezet radikális átszervezésére van szükség, de ha komolyan vesszük a biblikus modellhez való visszatérést, létre kell hoznunk ezt a fajta közösséget.

Épülettel nem rendelkező gyülekezet

Második forgatókönyvünkben azt a gyülekezeti fogjuk áttekinteni, amely nem rendelkezik akkora épülettel, hogy minden hívő egyszerre gyűljön össze. A tény az, hogy az a gyülekezet nem is érdekelt abban, hogy ilyen épülete legyen, mivel az élete teljesen a kis csoporthoz kötődik, és nem drága téglá és malter karbantartásához. Ez a gyülekezet sok kis csoportból áll, amelyek városszerte otthonokban jönnek össze, csak hogy nincs épületük. A csoportok nem találkoznak minden szombaton; összevont istentiszteletre havonta vagy negyedévente gyűlnek össze.

Szombat délelőttönként a csoportok házaknál gyűlnek össze. Időt töltenek a Biblia - tanulmányozással a szombatiskolában. Azután beszélgetés következik, olyan, amilyen a korai adventizmus közösségi óráiban volt, ahol Krisztusban való életükről beszélgettek egymással.

⁵ Lásd: *Az igazi tanítványság* című könyvet (Advent Kiadó).

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

128/135. oldal

A gyermekeket sem hagyják figyelmen kívül - ők a csoport tapasztalatának lényeges részét képezik. Az összejövetel általában közösségi ebéddel ér véget, amikor együtt törik meg a kenyeret, ahogy a korai tanítványok is tették. Időnként úrvacsorát is tarthatnak a kis csoportban szombat délelőtt vagy egy másik alkalommal, amikor egybegyűltek.

A szombat délelőtti csoport-összejövetelen kívül még hetente legalább egyszer találkoznak. Ezek a tevékenységek hasonlítanak azokhoz, amelyeket az első forgatókönyvben írtunk körül, beleértve az evangelizációt is. A különbség abban rejlik, ami szombaton délelőtt történik. Az elsőben a hívek összevont istentiszteleten vesznek részt olyan nagy épületben, ahol kényelmesen elférnek. A másodikban a csoportok összejövetele nem szükségszerű. A lelki életet majdnem kizárólagosan a kis csoportban élik, így csak alkalomadtán gyűlnek össze közös istentiszteletre.

A lelkész szerepe

Nagyobb városokban mind a két fenti forgatókönyvben szükség van egy kihelyezett lelkészre, aki a jelenlegi és az új csoportvezetők folyamatos képzéséért felel. A prédikátor rendszeresen találkozik a kis csoportok vezetőivel, hogy meggyőződjön a tagok lelki egészségéről. Ő felel a heti, havi vagy negyedévenkénti összevont istentiszteletekért is.

A jelenlegi intézményes gyülekezetekben a lelkészek idejük legnagyobb részét azzal töltik, hogy a gépezetet mozgásban tartásuk, minden programjával, amelyet egy-egy közösség tart fenn. Jelentős időt töltenek a tagok személyes szükségleteinek való szolgálattal is. Mivel gondozásuk az új modellben a csoport feladata, a lelkésznek nagyon sok ideje szabadul fel. Ezt kétféleképpen használhatja fel.

Elsősorban, ahogyan már említettük is, a prédikátornak időt kell töltenie a csoportvezetőkkel. Másodsorban jelentős időt kell fordítania az új csoportok létrehozására, ami a gyülekezetalapításhoz hasonlít. Az új csoportok figyelmének középpontjában az új hívek állnak. Ezek a meglévő csoportok sokszorozódásából és az evangelizációs tevékenységből jönnek

A XXI. század megreformált EGYHÁZA A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

129/135. oldal

létre. A lelkészek ebben a modellben az egyházterületnek tartoznak felelősséggel csoportjaik sokszorozódásáért. Ezért idejük nagy részét a növekvő gyülekezet új csoportvezetőinek képzésével töltik.

A lelkész kulcstevékenysége tehát a vezetők felhatalmazása és az új csoportok alapítása. Ahelyett, hogy hatalmat halmozna fel magának, a vezetést folyamatosan továbbadja a csoportok fejének. Az egyház csak akkor lehet ténylegesen Isten egyháza, ha a vezetőket felhatalmazzák a szolgálatra.

Elszigetelt csoportok

Ebben az új paradigmában sok helyen csak egyetlen csoport lesz egy adott városban. A régi paradigmában nehéz volt még gondolni is új munka indítására ezeken a helyeken, mivel az egyház nem tudta megengedni magának, hogy egy lelkészt fizessen gondozásukra. Meg lehet oldani azoknak a kis gyülekezeteknek a gondját, amelyek nem növekednek, de több ezer dollárt igényelnek fenntartásukhoz.

Sok ezek közül a kis gyülekezetek közül tulajdonképpen egy kis csoport. Egyes kisebb közösségek két vagy három részre oszthatók. Ok a fent leírt második forgatókönyv szerint működhetnek. Ki lehet jelölni egy lelkészt az összes elszigetelt csoport gondozására egy adott egyházterületen; néhol egy ilyen terület egy egész egyházterület is lehet.

Ezek a gyülekezetek úgy létezhetnek, mint a korai adventista gyülekezetek kihelyezett lelkész nélkül, ők lelki életüket a csoport segítségével tartják fenn rendszeres közösségi órákkal. Lehet, hogy negyedévente vagy havonta ennek a nagy területnek a lelkésze összehívja egy helyre az összes elszigetelt csoportot, hogy a tagok érezhessék, ők egy nagyobb test tagjai. A gyülekezet valódi élete azonban kis csoportban történik.

A jelen helyzetben azonban egy lelkészt kell helyezni minden két vagy három kis gyülekezet fölé, akik összesen alig érik el a 100 tagot. Az új forgatókönyv szerint egy lelkész akár 15 vagy 20 gyülekezet is gondozhat.

A tagok azonban jobb lelki segítséget kapnának a biblikus gondozási modellben, és az evangelizációban is hatékonyabbak lennének, mivel a lelkész felszabadulna, hogy új csoportokat alapítson. Így lehetővé válna, hogy

A XXI. század megreformált EGYHÁZA A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

130/135. oldal

egy legyen a gyülekezetünk (amelyet úgy határozunk meg, mint az egybe-
gyűlt hívók testületét) a világ minden kis közösségében.

Lehetséges mindez?

Talán ez csak egy vágyálom. De lehetséges-e a valóságban? Az a fajta gyülekezet, amit itt leírtunk, távol van mindattól, ahogy jelenleg működtetjük a gyülekezeteinket. Azonban ebben a tanulmányban világosan láttuk, hogy a biblikus gyülekezeti modell közösségi jellegű. Nemcsak az Újtestamentum védelmezi és gyakorolja ezt az egyházmodellt, hanem a korai adventisták is közösségre épülő egyházat hoztak létre.

Mivel a közösségi egyházmodell olyan erősen a Bibliában és az adventista történelemben gyökerezik, Jézus Krisztus mai egyházának minden szükséges követ meg kell moztatnia, hogy visszatérjen a Szentírás szerinti egyházszerkezethez. Lehet, hogy az út nem lesz könnyű. Minden esélyünk megvan rá, hogy meglehetősen nehéz legyen. Az ellenállás nagy lesz. Akadályok gördülnek utunkba. Lehetséges, hogy az ellenállás nagysága miatt nem lesz megvalósítható minden gyülekezetben a biblikus modellhez való visszatérés. Egyes gyülekezetek gyorsabbak lesznek másoknál. Az új közösségeket már az új modell szerint kell megalapítani. De most kell elindulnunk abba az irányba, hogy helyreállítsuk a közösségre épülő adventista egyházat.

A meglévő egyház

Hagyományos gyülekezeteink az intézményes egyház életét élik. így alapították őket. Ok csak ezt ismerik. Egyetlen gyülekezeti tag sem él, aki emlékezhetne az adventizmus közösségi korszakára. Jelenleg egyházunk elsősorban program alapú és osztályrendszerben működik. Van ifjúsági, szombatiskolai, cserkész-, tábea- és istentiszteleti osztálya. Az új paradigmában az egyház szervezési elve a kis csoport, amely mindennek az alapja, ami ott történik.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

Russell Burrill

131/135. oldal

Hogyan válthatunk át egyikről a másikra? Nem úgy, hogy leromboljuk a régit. A régi nagyon sokat jelent némelyeknek. A hagyományos intézményes egyházban teljes lelki életüket ez szolgálta ki. Ok még nem látják, hogyan lehetne jobb az új modell. Ezek az emberek nagy ellenállást fognak gyakorolni a jelenlegi gyülekezeti rendszer felbontása ellen.

Jézus tanácsokat adott a régiből az újra való váltást illetően, amikor arról beszélt, hogy az újbort ne tegyük régi tömlőbe: „Es mondott nékik példabeszédet is: Senki nem toldja az új posztófoltot az ó posztóhoz; mert különben az újat is megszakasztja, és az ó posztóhoz nem illik az újból való folt. Es senki sem tölti az újbort ó tömlőkbe; mert különben az újbor megszakasztja a tömlőket, és a bor kiömlik, és a tömlők is elvesznek. Hanem az újbort új tömlőkbe kell tölteni, és mind a kettő megmarad.” (Lk. 5:36-38)

Jézus tanácsa ma is helyénvaló. Ha hirtelen akarjuk a jelenlegi gyülekezeti megváltoztatni, azzal a kockázattal találjuk szembe magunkat, hogy a régi és az újbort is megsemmisítjük. A meglévő gyülekezetek átalakítása lassabb folyamat. A hagyományos gyülekezetek talán soha nem fognak átalakulni az új modell szerint. Hagyjuk őket békén. Végül ki fognak halni, azt mondja Jézus Krisztus. Ehelyett minden energiánkat abba fektessük, hogy új tömlőket hozzunk létre. Egyes esetekben az új tömlőt a meglévő gyülekezetekben kell megteremteni. Ahelyett, hogy eltávolítanánk a régi módszereket, a jelenlegi helyzettel párhuzamosan kis csoportokat is működtessünk. Végül az „újbor” felülkerekedik, és az fogja jelenteni az egészet, a „régibor” pedig lassan kihal. De ha megpróbáljuk teljesen eltávolítani a régit azért, hogy újat hozzunk létre, Jézus szerint mind a kettőt tönkretesszük.

Sok lelkész elkövette azt a hibát, hogy új módszereket tanult, majd használt, és kezdeményezte azok bevezetését a gyülekezetben. Hamar rájöttek, hogy a tagok nem olyan lelkesek a változtatásban, mint ő, és az ellenállás egyre csak növekedett. A prédikátort ez elcsüggesztette. A javasolt változtatást elvetették, és a gyülekezet az intézményes egyház még nyomtatóbb hangulatába süllyedt.

Mennyivel jobb, ha a lehető legkevésbé bolygatjuk meg a gyülekezet megszokott rendjét. Vezessük be az új ötletet, és hagyjuk őket egymás mellett működni. Ez az egyetlen módja a meglévő gyülekezetekben való vál-

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

132/135. oldal

toztatásoknak. Lehet, hogy néhol még ez sem fog működni. Ebben az esetben hagyjuk meg őket a régi módszer mellett. Töltsünk időt a teljesen új tömlők létrehozásával. Egyes gyülekezetek részben ebbe az irányba fognak menni. Ez így rendben van. Mi nem egy órarendet követünk. Hagyjunk időt a Szentléleknek, hogy dolgozzon. Amikor Isten kihozta Izraelt Egyiptomból, negyven évbe telt, mire a nép át tudott alakulni az egyiptomi hierarchikus gondolkodásból a biblikus modell szerint. Még több időbe telt, hogy Egyiptom kilépjen az emberek látóköréből. Mi nem vagyunk Mózesek, de ugyanazt az Istent szolgáljuk, mint a próféta. Remélhetőleg nekünk nem fog negyven esztendőbe telni. Bízunk abban, hogy ennek a generációnak nem kell a pusztában meghalnia. Az Úrnak ma olyan vezetőkre van szüksége, akik új Mózesek lesznek, hogy kivezessék a népet Egyiptomból, és bevigyék az ígéret földjére. Itt az ideje, hogy az egyházat visszavezessük a bibliai mintához.

Azok a lelkesek, akik szolgálati idejük alatt csak részben tudták ezt a változtatást megvalósítani, hálások lehetnek, hogy a Mindenható képessége őket, hogy elinduljanak a helyes irányba. Az első feladat a meglévő gyülekezetekben a közösségi alkalmak helyreállítása, még akkor is, ha ez soha nem alakul kiscsoportos modellé. Lehet, hogy egyes gyülekezetekben ezek a közösségi alkalmak nem csoportos formában valósulnak meg. Az együtt töltött időt a nagy összejöveteleken is be lehet vezetni. A közösség kérdése azonban nem lehet egy szabadon választható dolog a biblikus gyülekezet számára. A megvalósítás módszere szabadon eldönthető, de a gyülekezetnek közösségi jellegűnek kell lennie, egyébként megszűnik Jézus Krisztus egyháza lenni.

Az új paradigmához vezető legkönnyebb út az olyan új gyülekezetek alapítása, amelyek kezdettől fogva kiscsoportos modellre épülnek. Itt az embernek nem kell legyőznie egy meglévő gyülekezet hagyományait, de tagjait már kezdettől fogva nevelni lehet a kiscsoportos bibliai egyházmodellre. Amint az új séma szerinti gyülekezetek sikereket aratnak a Szentlélek áldása következtében, a meglévők felbátorodnak, hogy kövessék a példájukat. A siker nem marad el, mert Isten meg fogja áldani egyházát, amint az visszatért a biblikus példához.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA

Russell Burrill

A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje

133/135. oldal

Ezt a bibliai modellt kezdik felfedezni nemcsak az adventista gyülekezetekben, hanem számos más egyházban is szerte a világon. Ez a jövő egyháza. Isten embereket támaszt mindenütt szerte a világon, hogy az egyházat elvezessék az új paradigma felé. Cári George kijelentette, hogy ez lesz a kulcsjellemzője azoknak az egyházaknak, amelyek életben maradnak a XXI. században. A többiek nagy része ki fog halni.

„Dióhéjban, mi az alapvető aktív összetevője a jövő gyülekezetének? A növekvő sejtek a középponti építőkövek, amelyeket önkéntes lelkészek vezetnek. Minden más e köré az elképzelés köré összpontosul.”⁶

Az I. század végén János apostol világosan kijelentette, hogy azért prédikáljuk az ismert igazságot, hogy az emberek közösségbe kerüljenek velünk, amint nekünk közösségünk van az Atyával és az ő Fiával.⁷ Az emberiség alapvető szükséglete nem változott 2000 év alatt. Az Úr még mindig hívja az embereket, hogy éljenek igazi kapcsolatban egymással, és így mutassák be a világnak, annak a közösségnek az átalakító hatalmát, amit Isten hívott életre. A keresztények nem élhetnek többé elszigeteltségben - az Örökkévaló közösségre hívta el őket.

„Ahhoz, hogy megtanuljuk a bizalmat, és mi magunk is bizalomraméltók legyünk - hogy megtanuljuk a szeretetett és szeretetreméltókká váljunk -, mélyen kell törődnünk mások életével, akikért Krisztusban odaszenteltük magunkat. Ahhoz, hogy ezt a közösséget megvalósítsuk, meg kell nyílnunk mások előtt, és nekik is nyitottaknak kell lenniük velünk szemben. Mindez időt vesz igénybe. De ennél többet is, személyes kapcsolatot kíván. Azt a kapcsolatot, amelyet egy időben csak néhány emberrel tarthatunk fenn. Így a gyülekezet rákényszerül, hogy elkezdje a kiscsoportos rendszert.”⁸

„Arra hívtunk, hogy keresztény életünket közösségben éljük meg.”⁹

Ez Isten hívó szava a XXI. század elején. Túl sokáig követtük az intézményes egyházi formát, amit Constantinus vezetett be a IV. században. Ez nem működik. Itt az ideje annak, hogy olyan egyházat hozzunk létre, ami bibliai alapokon nyugszik.

⁶ GEORGE: *The Coming Church Revolution*, 313.

⁷ 1Jn 1:1-5

⁸ MALLISON: i. m., 9. (Idézet Lawrence Richardstól)

⁹ I.m.

A XXI. század megreformált EGYHÁZA **A kapcsolatokra épülő egyház dinamikus ereje**

Russell Burrill

134/135. oldal

Az adventista egyház felépítette azt, amit mi tiszta biblikus igazságnak hiszünk, de most meg kell teremtenünk a tiszta biblikus gyakorlatot is. Nem elegendő egyszerűen elhinni a Szentírás igazságát. Ezt meg is kell élni, azoknak, akik hisznek. Az adventisták a bibliai modellel kezdték- itt az ideje annak, hogy visszatérjünk gyökereinkhez.

Ezeket az igazságokat nemcsak személyes életünkben kell megélnünk, hanem Isten arra is elhívott, hogy másokkal közösséget alkossunk. Szomorú, hogy egyházunkat az amerikai individualizmusra építettük, és nem a biblikus közösségre. Itt az ideje felhagynunk individualizmusunkkal, hogy létrejöhessen a bibliai közösség. Kezdjük el most!

*R*ussell Burrill *A XXI. század megreformált egyháza* című művében csatlakozik a bátor úttörők sorához, akiknek üzenete lehorgonyozta a maradék egyházat, és elindította a világ megmentésének folyamatát. Ő nem csupán tanítványságra hívja a gyülekezeti tagokat, hanem *koinoniára* (közösségre), amely megtalálható az Újtestamentum közösségre épülő egyházában, ahol a kereszténység csoportjai a fizetett alkalmazottaktól függetlenül lelkigondoztak és evangelizáltak.

A szerző a legmegbízhatóbb modellre támaszkodik, amelyet az emberiség valaha is ismert: az újtestamentumi diaszpórára – amely teleszórja az egész földet kis, közösségre épülő csoportokkal, akik gondozzák tagjaikat, a világot evangelizálják és egyetlen családi kört alkotnak. Russell Burrill ezt a forradalmi egyházi struktúrát tiszta forrásból vezeti le – e forrás pedig az isteni Szentháromság. Mint tapasztalt szabó, összedolgozza a bibliai és történelmi példákat, amelyeket a Szentlélek ellenőriz.

Russell Burrill a Hetednapos Adventista Egyház Észak-Amerikai Divíziójában az Evangelizációs Intézet igazgatója a Michigan állambeli Berrien Springs-ben. Lelkészként szolgált az Egyesült Államok különböző részein, valamint igen keresett szónok és oktató.

Ez a kötet a harmadik a trilógiában, amely az egyház újrafeltalálásának forradalmi gondolatával foglalkozik az újtestamentumi, valamint a korai adventista minta és gyakorlat alapján.

ADVENT KIADÓ
ISBN 978-615-5143-00-7

